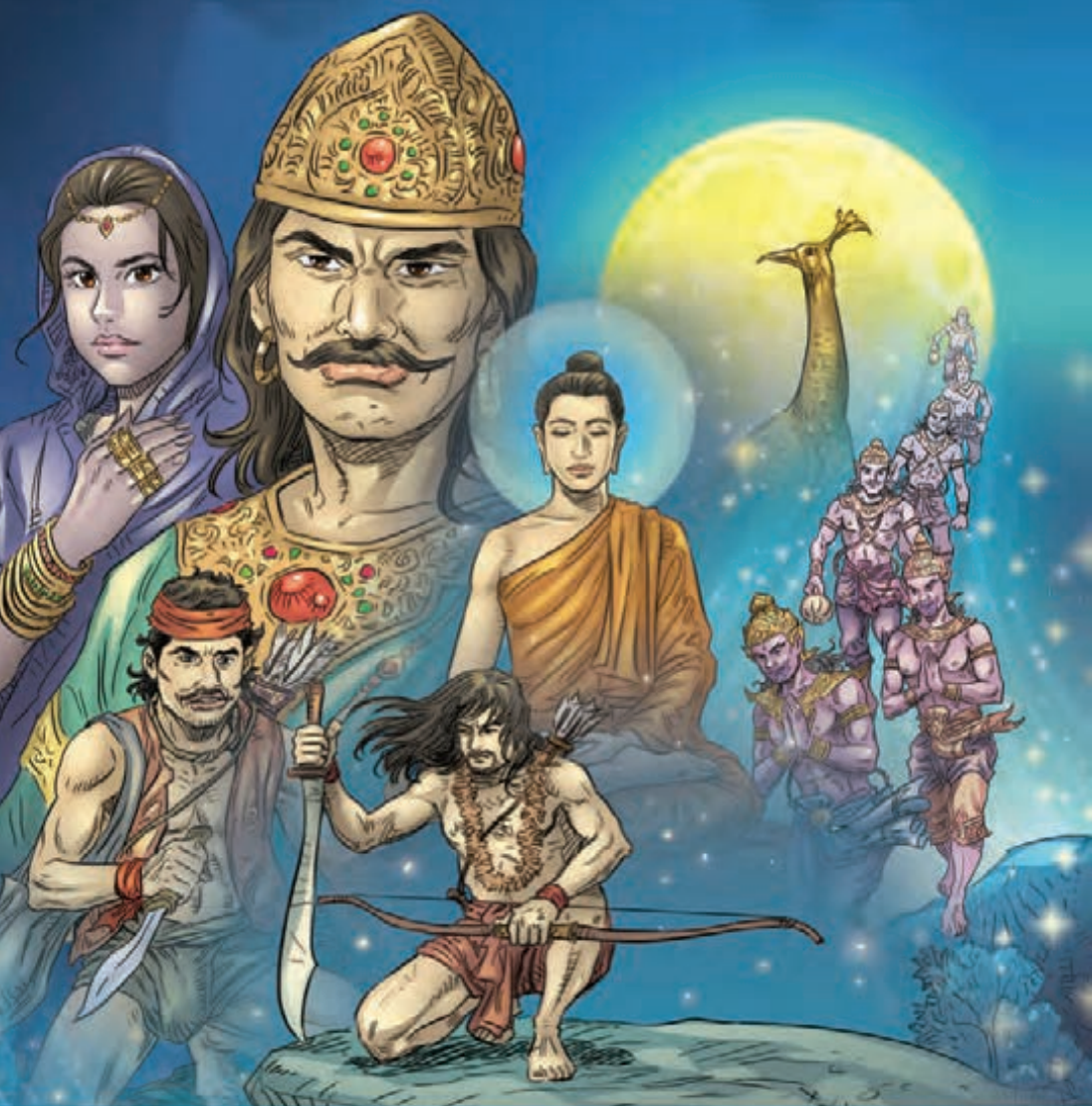

ความเป็นมา : บทสวด : คำแปล

มหाराชปริตร

บทสวดป้องกันภัยทั้งปวง ทำให้ประสพสุขสวัสดิ มีชัยชนะทุกเมื่อ

พระมหาวิสุทธิ จานากโร พระมหาประนอม ธมฺมาลงกาโร
เรียบเรียง ที่ปรึกษาและตรวจชำระ

ความเป็นมา : บทสวด : คำแปล

มหाराชปริตร

บทสวดป้องกันภัยทั้งปวง ทำให้ประสพสุขสวัสดิ์ มีชัยชนะทุกเมื่อ

พระมหาวิสุทธิ จานากโร
เรียบเรียง

พระมหาประนอม ธมมาลงกาโร
ที่ปรึกษาและตรวจชำระ

มหाराชปริตร

เรียบเรียงจากตำราและคำเทศนาของ พระมหาประนอม ธมมาลังกาโร

ผู้เรียบเรียง : พระมหาวิสุทธิ จานากโร

ภาพประกอบ : เรื่องศักดิ์ ดวงพลา คาริณีย์ หีกขุนทด
ประมิตร ดวงพล

ที่ปรึกษา : พระมหาประนอม ธมมาลังกาโร ประธานที่ปรึกษา
พระมหาจารย์ พุทธปิโย ป.ธ. ๙
อ. ศักดา วิมลจันทร์
น.ส. อภิรดี หนองสิมมา ผู้อำนวยการสำนักการศึกษา
ศาสนาและวัฒนธรรม อบจ. เชียงราย

ศิลปกรรม : เรื่องศักดิ์ ดวงพลา

พิสูจน์อักษร : นายน้อม ดาดขุนทด

จัดพิมพ์โดย : พระมหาประนอม ธมมาลังกาโร

P-paraku@hotmail.com รักษาการแทนเจ้าอาวาส
วัดจากแดง วัดจากแดง ๑๖ หมู่ ๖ ถนนเพชรหิรัญ
ซอยเพชรหิรัญ ๑๐ ตำบลทรงคนอง อำเภอพระประแดง
จังหวัดสมุทรปราการ ๑๐๑๓๐ โทร. ๐๒-๔๖๔-๑๑๒๒
คุณสันติ เตชอัครกุล เจ้าภาพผู้อุปถัมภ์การจัดพิมพ์

พิมพ์ครั้งที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๖๒ จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ที่ : หจก.แอลซีพี ฐิติพรการพิมพ์ (ในเครือบุญกิจเลี้ยงเชียง
เพียรเพื่อพุทธศาสน์). LCP ๑๐๕/๑๑๐-๑๑๒
ถนนประชาอุทิศ ซอย ๔๕ แขวงบางมด เขตทุ่งครุ
กรุงเทพฯ ๑๐๑๔๐ โทรศัพท์ ๐๒-๘๗๒-๙๘๘๗,
๐๙๘-๖๓๙-๔๕๘๘ www.thitiporn.com

คำอนุโมทนา

บทสวดมนต์ต่าง ๆ เป็นต้นว่ามหาราชปริตรนี้ เป็นบทที่
บันทึกคำสอนของพระพุทธเจ้า ที่ชาวพุทธนิยมสวดตั้งแต่โบราณกาล
เป็นการระลึกถึงคุณพระรัตนตรัย แผ่เมตตาจิตใจแก่สรรพสัตว์ ทำให้
ผู้สวดสามารถงดกังวลและอันตรายให้หมดสิ้นไป ประสบความสุข
สวัสดิ มีชัยชนะในกาลทุกเมื่อ และเป็นการเจริญภาวนาที่ช่วงจัด
เกลาจิตของผู้นับถือนอกจากนี้เสียงจากกลองเครื่องเป่าระฆังมองตามสมควร
แก่การปฏิบัติ

อาตมาภาพขออนุโมทนาในกุศลเจตนาของ คุณสันติ
เตชอักษรกุล ที่เป็นเจ้าภาพอุปถัมภ์การจัดพิมพ์หนังสือมหาราชปริตรนี้
แจกเป็นธรรมทาน เนื่องในโอกาสวันทอดลูกฐิณีวัยสิบเจ็ด
ขวบ วัดจากแดง จังหวัดสมุทรปราการ ในวันอาทิตย์ ที่ ๒๐ เดือน
ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๒

วอกุศลจริยาที่ท่านเจ้าภาพได้บำเพ็ญแล้วนี้ จงเป็นปัจจัย
อำนาจจตุรพิธพรชัยแก่ท่านเจ้าภาพและญาติมิตรบริวาร และเป็น
ปัจจัยแห่งความเจริญรุ่งเรืองในบวรพระพุทธศาสนาตลอดไป เทอญ.

(พระมหาประหม่อม ธมฺมาคจฺจการ))

รักษาการแทนเจ้าอาวาสวัดจากแดง

คำนำ

มหाराชปริตร คือ พระปริตร หรือ บทสวด ๑๒ บท ที่เรียกกันว่า ๑๒ ตำนาน นั่นเอง เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าที่คนไทยสมัยก่อนนิยมสวด เพื่อระลึกถึงคุณพระรัตนตรัย แม่เมตตาจิต และเจริญภาวนา ทำให้ปลอดจากภัยทั้งปวง ประสบสุขสวัสดิ มีชัยชนะเสมอ และช่วยขัดเกลากิเลสในจิตของตนให้ลดน้อยลง

ชาวพุทธแต่โบราณได้อาศัย บทสวดมนต์ ซึ่งเป็นร่องรอยหลักฐานหนึ่งที่เหนี่ยวนำไปถึงพุทธกาล ซึ่งช่วงระยะเวลาที่มีพระพุทธเจ้านั้นน้อยยิ่งนัก และโอกาสที่จะได้พบพระพุทธเจ้าและได้ฟังธรรมก็แสนยากเช่นกัน ฉะนั้น บทสวดมนต์จึง เป็นบ่อบุญ เป็นแหล่งน้ำทิพย์ที่คอยเจือจุนร่างกายและจิตใจที่ทุก ๆ คนสามารถดื่มกินและนำไปใช้ได้ ตามปรารถนา

ฉะนั้น ขอให้สาธุชนทุกท่านจงหมั่นสวดมนต์ไหว้พระเป็นประจำ ในขณะที่สวดก็ควรเปล่งเสียงทวงวาจาเพื่อให้บุคคลอื่นที่เป็นมนุษย์หรือเทวดาได้ยินแล้วอนุโมทนาบุญ ตั้งจิตเมตตามุ่งประโยชน์ต่อผู้ฟัง สวดให้ถูกอักขระ และรู้ความหมาย เมื่อปฏิบัติได้อย่างนี้ย่อมได้รับนานาอนิสงส์จากพระปริตรอย่างแน่นอน

ขอให้ทุกท่านทั้งผู้ร่วมจัดทำ ผู้อุปถัมภ์การจัดพิมพ์ ผู้อ่านและผู้ฟัง จงสำเร็จนานาอนิสงส์ ได้บรรลุผลดังเจตนาปรารถนา ดำเนินชีวิตในทางสัมมาปฏิบัติ และเห็นแจ้งเห็นชัดในธรรมทั้งปวงเทอญ.

พระมหาประนอม ธมมาลังกาโร
รักษาการแทนเจ้าอาวาสวัดจากแดง

สารบัญ

คำอนุโมทนา ๓

คำนำ ๔

สารบัญ ๕

ใคร ? ใครควรเป็นผู้สวดมนต์ ๘

มนต์ขลัง – พุทธรมนต์ ๑๐

พุทธรมนต์กับการสวด ๑๒

ความดีเด่นของพุทธรมนต์ ๑๓

สวดมนต์คือแสดงธรรม ๑๔

สวดมนต์คือฟังธรรม ๑๖

เมื่อใดที่ควรสวดมนต์ ๑๗

วิธีสวดมนต์แบบมีหลักการ ๑๙

สวดแบบพหุสูตร ๒๑

สวดมนต์แล้วได้ผลดีจริงไหม ๒๒

ปัญหาคลาสสิกเรื่องพระปริตร ๒๓

เมตตาอย่างไร ๒๘

พระปริตรกับสัจจาจา ๒๙

อานุภาพของสัจจะ ๓๑

มหाराชปริตร ๓๓

พระปริตร ๓๔

การสักการบูชาพระรัตนตรัย ๓๖

คำสักการบูชาพระรัตนตรัย ๓๗

การกราบไหว้พระรัตนตรัย ๓๘

คำกราบไหว้พระรัตนตรัย ๓๙

มหามัสการ ๔๐

ประโยชน์ของการกล่าวนะโม ๔๔

บทมหามัสการ ๔๕

ไตรสรณคมน์ ๔๖

บทไตรสรณคมน์ ๔๙

สมาทานศีล ๕๐

บทสมาทานศีล ๕

ชุมนุมเทวดา ๕๒

บทชุมนุมเทวดา ๕๕

พระพุทธานุภาพ ๕๗

บทพระพุทธานุภาพ ๕๙

พระธรรมคุณ ๖๐

บทพระธรรมคุณ ๖๓

พระสังฆคุณ ๖๔

บทพระสังฆคุณ ๖๗

มังคลปริตร ๗๐

บทขัดตำนาน ๗๕

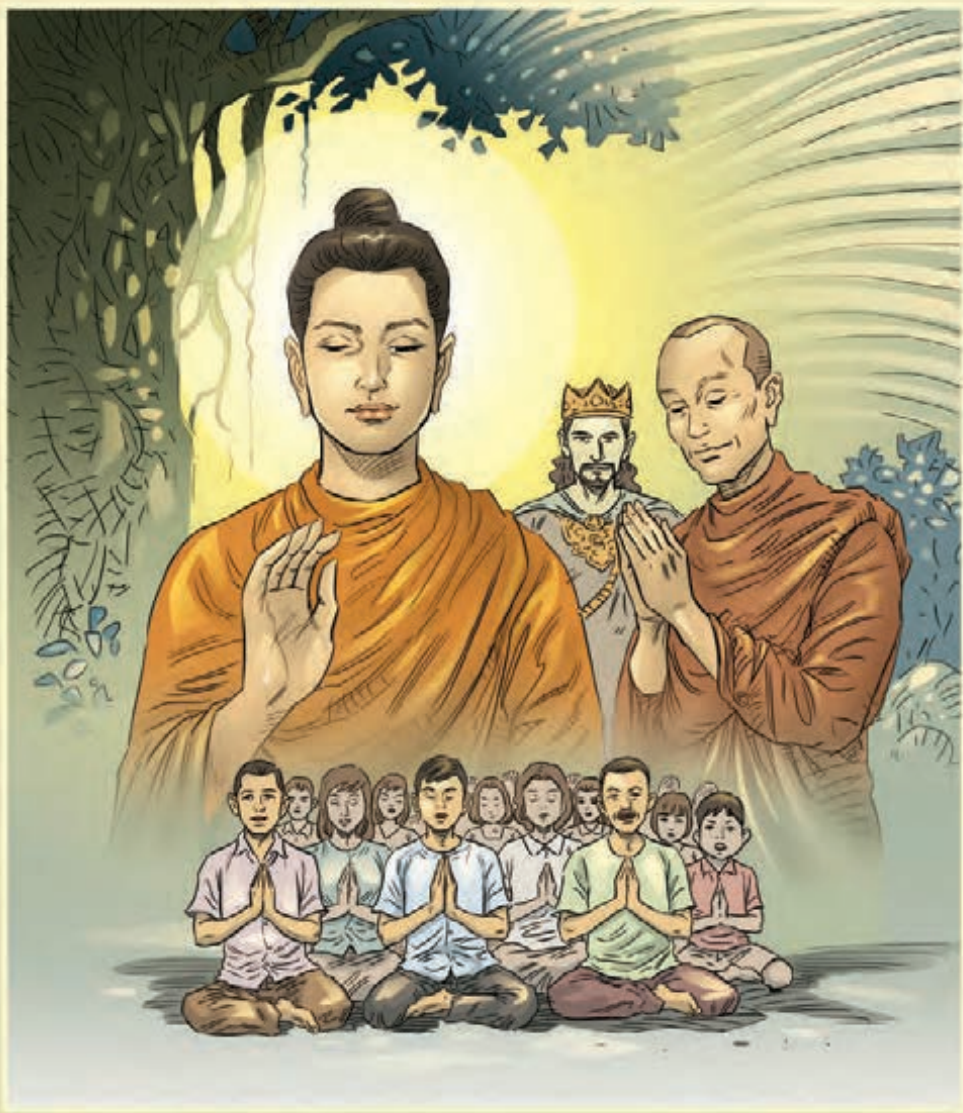
บทขัดมังคลปริตร ๗๗

บทมังคลปริตร ๗๘

รัตนปริตร ๘๔

บทחדรัตนปริตร	๘๙
บทรัตนปริตร	๙๑
เมตตปริตร	๑๐๒
อานิสงส์เมตตา	๑๐๗
บทחדเมตตปริตร	๑๐๘
บทเมตตปริตร	๑๐๙
ขันธปริตร	๑๑๔
บทחדขันธปริตร	๑๑๗
บทขันธปริตร	๑๑๘
โมรปริตร	๑๒๒
บทחדโมรปริตร	๑๒๙
บทโมรปริตร	๑๓๐
วิภูฏกปริตร	๑๓๔
บทחדวิภูฏกปริตร	๑๔๐
บทวิภูฏกปริตร	๑๔๑
รชัคคปริตร	๑๔๔
บทחדรชัคคปริตร	๑๔๗
บทรชัคคปริตร	๑๔๘
อาฏานาฎิยปริตร	๑๖๒
บทחדอาฏานาฎิยปริตร	๑๖๕
บทอาฏานาฎิยปริตร	๑๖๖
อังคฺลิมาลปริตร	๑๘๐
บทחדอังคฺลิมาลปริตร	๑๙๕

บทอังคฺลิมาลปริตร	๑๙๖
โพชฌังคปริตร	๑๙๘
บทחדโพชฌังคปริตร	๒๐๓
บทโพชฌังคปริตร	๒๐๔
อภยปริตร	๒๐๗
บทחדอภยปริตร	๒๐๘
บทอภยปริตร	๒๐๙
เทวดาอุยโยชนคาคา	๒๑๑
บทเทวดาอุยโยชนคาคา	๒๑๒
ชยปริตร	๒๑๓
บทחדชยปริตร	๒๑๔
บทชยปริตร	๒๑๕
บทสัพพมังคคคาคา	๒๑๗
แม่เมตตา	๒๑๘
บทแม่เมตตาให้แก่ตนเอง	๒๑๙
บทแม่อุปปัมญญา	๒๒๐
บทปัตติทานคาคา	๒๒๒
คำถวายผ้ากฐิน	๒๒๕
หนังสืออ่านประกอบ	๒๒๖
อานุภาพพระปริตร	๒๒๗
คำว่า สวตมนต์ให้ไว้พระ	๒๒๙

ใคร ?

ใครควรเป็นผู้สวดมนต์

การสวดมนต์ เหมือนจะเป็นเรื่องใกล้กับพระมากกว่า โยม เพราะพระดูจะคุ้นเคยกับภาษาแบบพระ ดูแต่การให้พรโยม ให้ศีลโยมก็เป็นภาษาบาลี หรือพิธีบวชของพระองค์เองแล้วก็ใช้ภาษาบาลี ภาษาเดียวกับคำสวดมนต์ เปรียบเหมือน คนเป็นไกด์นำเที่ยว คนขายของตามแหล่งท่องเที่ยว ย่อมใกล้กับภาษาต่างประเทศกว่า หลายอาชีพ

ดังว่ามาจริงจังอยู่ แต่พระสงฆ์ก็ไม่ได้พูดบาลีแต่ที่แรก ไม่ได้สวดมนต์ได้แต่ไหนแต่ไร หากแต่เกิดจากวิถีธรรมเนียมและใส่ใจฝึกฝนจนเคยชินเรียนรู้จนเข้าใจ จึงทำให้เหมือนกับว่าท่านอยู่ใกล้

ภาษาบาลี และใกล้เคียงกับทสวดที่เป็นภาษาบาลีกว่า แต่ที่จริงหากเอาใจใส่ใกล้ชิดภาษาและธรรมะในบทสวดย่อมจะไม่ขยับหนีแน่นอน มีแต่จะขยับชิดใกล้จนอยู่กับจิตใจ สมกับคำว่า **อุบาสก อุบาสิกา** ที่แปลว่า *ชายหญิงผู้ชิดใกล้พระรัตนตรัย* ในที่นี้เราจะชิดใกล้พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ด้วยการสวดมนต์

ทุก ๆ คนเป็นผู้ควรสวดมนต์ และจะดียิ่งหากบำเพ็ญตนเป็นอุบาสกอุบาสิกาชั้นยอด เป็นผู้มีคุณสมบัติ ๕ ประการ คือ มีศรัทธา มีศีล ไม่ตื่นข่าวโศกกลาง ไม่แสวงหาเขตบุญนอกศาสนา เอาใจใส่ค้ำจุนพระศาสนา

พระพุทธเจ้าได้ตรัสถึงบุคคลดังกล่าวไว้ว่า เปรียบเป็นผองผู้งดงามดังดอกบัวบาน เมื่อปฏิบัติตามหลักพื้นฐานชาวพุทธขั้นดี ควบคู่ไปกับการสวดมนต์ ย่อมแน่นแฟ้นในกุศล ชื่อว่าเป็นผู้นำตนไปสู่ความเจริญ

มนต์ขลัง - พุทธมนต์

เคยไหม ที่ได้ไปในสถานที่หนึ่งแล้ว อยากกลับไปอีก เหมือนมีอะไรเรียกร้อง

เคยไหม ที่มองบางคนแล้ว ยากจะละลายตา เหมือนมีอะไรดึงดูด

เราคงเคยได้ยินการให้เหตุผลถึงความรู้สึกดังกล่าวว่า เป็นเพราะต้องมนต์ขลังเข้าแล้ว เหมือนเพลงที่ร้องว่า “เรณูนคร ถิ่นนี้ช่างมีมนต์ขลัง ได้พบवलนาง ดั่งเหมือนต้องมนต์แน่หนึ่ง น่องนุ่ง ซิ่นใหม่ ไฉ้มมวดยสวยเพริศพริ้ง พี่รักเจ้าแล้วแท้จริง สาวเวียงพิงค์แห่งแดนอีสาน” นั่นก็บ่งบอกอยู่ว่า คำว่า มนต์ มาคู่กับคำว่า ขลัง มีผลให้ผูกพันทางใจ รู้สึกชื่นชม ยากแก่การอธิบาย

มนต์ที่ให้ผลเป็นความขลังเป็นสิ่งที่มียุ่จริง และมีใช้มีแต่แบบที่ทำให้ชื่นชอบเท่านั้น มีแบบที่ทำให้ชิงชังกันด้วย และอีกหลายแบบตามแต่จะต้องการสรรพคุณด้านใด นั่นคือ *เวทมนตร์ คาถา อาคม* นั่นเอง

ความขลังเหล่านั้นอยู่ในฐานะเป็นขั้นต้น ช่วยให้คนเลื่อมใส คำสอนในพระศาสนา ไม่ใช่จุดหมายปลายทางที่เป็นที่สุด ไม่ควรหยุดอยู่ที่การศรัทธาในความขลังของเวทมนตร์

แต่ควรหมั่นเจริญกุศลทุก ๆ ด้าน เรียนรู้และปฏิบัติให้เกิดญาณปัญญา ยิ่ง ๆ ไป โดยอาศัยศรัทธานั้นเป็นพื้นฐาน ในขณะเดียวกัน ผู้เจริญด้วยปัญญาก็ควรปลูกศรัทธาของตนเช่นกัน ศรัทธาที่ดีควรให้เป็นเหมือนไม้ยืนต้น ไม่ควรให้เป็นอย่างไม้ล้มลุก เพราะผู้สมบูรณ์สุขย่อมจะมีศรัทธาและปัญญาพอเหมาะกัน

พุทธมนต์กับการสวด

มนต์ ในที่นี้ก็คือ **พุทธมนต์** การเจริญพระพุทธรูปมนต์ก็คือ สวดมนต์นั่นเอง แต่ใช้คำต่างกันไปตามรูปแบบงาน ถ้าเป็น **งานศพ** ก็เรียก **สวดมนต์** ถ้าเป็น **งานบวช** **งานแต่งงาน** ก็เรียก **เจริญพระพุทธรูปมนต์**

คำว่า **สวด** นอกจากจะหมายถึง เปล่งเสียงบทมนต์เป็นทำนองแล้ว ยังสื่อว่าทำพร้อมกันหลายคนด้วย

หากเราสวดนะโมคนเดียว จะสวดแบบอ่านหนังสือก็ได้ ซ้ำหรือไวก็ได้ แต่หากคนหนึ่งร้อยคนสวดนะโมในคราวเดียว ก็ต้องใช้วิธีสวดเป็นทำนองเพื่อความพร้อมเพรียงให้ผู้ร่วมสวดเปล่งเสียงพร้อมกันได้ง่าย เมื่อสามารถรักษาระดับสม่ำเสมอต่อเนื่องกันไป ก็เกิดเป็นความเลื่อมใสศรัทธาแก่ผู้ได้ยินได้ฟัง รับรู้ถึงพลังสะอาดบริสุทธิ์แห่งพุทธดำรัสที่เป็นบทสวดนั้น

ความดีเด่นของพุทธมนต์

พุทธมนต์ ที่เป็น พุทธดำรัส มีความดีเด่นหลายข้อ เริ่มจาก ก่อให้เกิดศรัทธา ให้ปัญญาได้เพิ่มพูน บริบูรณ์ด้วยเนื้อหาสภาวะธรรม ด้านถ้อยคำไวยากรณ์ก็ถูกต้องตามหลักภาษา สามารถสวดและตรงตามได้ง่าย เมื่อพิจารณาแจ้งใจก็เห็นความลึกซึ้ง

ยามฟังพุทธมนต์จะรู้ได้ว่า สบายหู รู้สึกจับใจ เพราะในเนื้อหาไม่มีที่ขมกตข่มท้านเลย มีแต่ความเยือกเย็นด้วยกรุณาให้สัมผัส เพราะพระพุทธานุญาตเป็นสิ่งที่ไม่ต้องแผ้วด้วยปัญญา เป็นกระบวนการพัฒนาตนที่น่ารื่นรมย์ อดมไปด้วยข้อควรขบคิด ยามฟังก็ฟังง่าย ฟังแล้วนำไปทดลองทำตามก็มีแต่ประโยชน์โดยแท้

สวดมนต์คือแสดงธรรม

ในหนังสือสวดมนต์มีตัวอักษรเขียนคำสวดไว้เป็นบท ๆ นั้น เป็นการบันทึกคำสอนของพระพุทธองค์และของสาวก เป็นการใช้ตัวอักษรบันทึกเสียง แต่ก่อนโบราณจารย์ไม่ได้บันทึกคำสอนไว้เป็นตัวหนังสือเช่นนี้ ท่านใช้วิธีจดจำเอา เหมือนกับเราร้องเพลงได้ โดยไม่เคยเห็นเนื้อเพลง เหตุที่ท่านไม่ได้ทำเป็นตัวหนังสือ ไม่ใช่ไม่มีตัวหนังสือใช้ แต่เพราะสมัยนั้น วิธีจดจำมีความแม่นยำมากกว่าวิธีเขียน และการจดจำในปริมาณมากก็ไม่ใช่เรื่องยากสำหรับท่าน

เมื่อถึงคราวที่ท่านจะตรวจทานความถูกต้องของคำสอนที่ได้จดจำไว้ว่าเมื่อต่างคนต่างจำจะมีผิดเพี้ยนกันบ้างหรือไม่ ท่านก็ใช้วิธีสวดพร้อมกันหลายท่านเรียกว่า *การสาธยายสังคายนา* ซึ่งเป็นต้นแบบการสวดมนต์ทำวัตร ของพระสงฆ์ในปัจจุบัน และสัมพันธ์ถึงเราผู้สวดมนต์ในนามอุบาสกอุบาสิกา ที่ใช้การสวดเป็นช่องทางใกล้ชิดพระรัตนตรัย

ต่อมาท่านผู้สืบทอดคำสอนด้วยวิธีจดจำต่อเนื่องกันมา เห็นแนวโน้มว่าความสามารถด้านการจดจำของผู้คนในอนาคตจะไม่แม่นยำ จึงตัดสินใจบันทึกคำสอนด้วยตัวหนังสือ ด้วยหวังให้เป็นสื่อ นำสิ่งดีงามมาถึงยุคเรา และส่งมอบยุคต่อไป

เพราะพระพุทธศาสนาแผ่ไปหลายประเทศ คำสอนที่เป็นภาษาบาลีก็ได้รับการบันทึกไว้ด้วยรูปตัวหนังสือของประเทศนั้น ๆ นั่นก็ล้วนแต่เป็นการบันทึกเสียงพระธรรมวินัยเสียงเดียวกัน เมื่ออ่านออกเสียงย่อมเป็นการแสดงธรรมดังครั้งก่อน เพราะต้นฉบับคือการแสดงธรรม

ฉะนั้น อานิสงส์ของการแสดงธรรมก็ย่อมเกิดกับเราด้วย เริ่มจากได้สัมผัสขณะแห่งความสงบ พบกับความดีใจเล็กน้อยแล้วพลอยเป็นความดีใจมากกว่าเดิม เป็นพลังเสริมให้จิตใจตั้งมั่น ยิ่งเมื่อหมั่นทบทวนฝึกท่อง ตรึกตรองในหัวข้อธรรม ก็จะทำให้ใจสะอาด สามารถข่มความโลภ ความโกรธ ความหลง ไว้ได้ในขณะนั้น ทำให้เป็นผู้รู้แจ้งอรรถและธรรม เป็นความดีงามนับแต่เบื้องต้นจนถึงพระนิพพาน นี่ก็ด้วยการแสดงธรรมตามที่ตนได้สดับมา หรือกล่าวได้ว่าการสวดมนต์นั่นเอง

สวดมนต์คือฟังธรรม

ไม่เพียงแต่การสวดมนต์จะเป็นการแสดงธรรมเท่านั้น ยังนับเป็นการฟังธรรมด้วย เพราะขณะที่สวดมนต์ไปก็มีผู้ได้ยิน ได้ฟังเสียงสวดนั้นด้วยบุคคลแรกที่สุดก็คือตัวเราผู้สวดนั่นเองเป็นการเปิดโอกาสให้ตัวเองได้ยินกระแสเสียงสำเนียงใหม่จากบทสวด หรือถึงจะสวดจนคุ้นเคยแล้วก็ตาม ก็จะได้ความชำนาญมากขึ้น การออกเสียงและการฟังเสียงเป็นการเพิ่มศรัทธาให้มากกว่าเดิม และเป็นการกำกับความคิดให้อยู่ในแนวทาง ช่วยสร้างมุมมองที่ดีงามในจิตใจก็จะมีแต่ความผ่องใส ยิ่งเป็นการสวดด้วยความเข้าใจก็จะเป็นประโยชน์

กล่าวใจความกะทัดรัดในที่นี้ สวดมนต์ ก็คือ เทศน์ให้ตัวเองฟัง เพียงแต่เป็นการฟังเทศน์ในอีกภาษาหนึ่ง ถึงวันนี้จะยังไม่เข้าใจหมด ก็ไม่ได้หมายความว่าจะไม่เข้าใจตลอดไป ขอให้ศรัทธาในตัวเองและพร้อมจะเรียนรู้ตลอดชีวิตในหลายเรื่อง และยินดีจะให้เวลาบางส่วนกับเรื่องทางธรรม เมื่อเปิดหทัยจิตใจไว้รองรับขาดแห่งกระแสธรรมแล้ว ย่อมจะเพิ่มพูนขึ้นและเต็มได้ในที่สุด

เมื่อใดที่ควรสวดมนต์

เวลาดังกล่าวต่อไปนี้ ควรคิดถึงพระมหาเวลาดังกล่าวก็คือ **ในวันพระ และ ในเวลาที่ใจถูกสิ่งหมองรุมเร้า**

ควรสวดมนต์ในวันพระ ๘ ค่ำ ๑๕ ค่ำ ตามปฏิทินที่บอกข้างขึ้นข้างแรมที่ทำเป็นรูปพระหรือรูปดวงจันทร์ไว้ ตามคัมภีร์ท่านระบุไว้แปดวันต่อเดือน หรือจะเพิ่มวันสำคัญ เช่น วันเกิด วันแม่ วันปีใหม่ ฯลฯ ก็ได้ และหากบริหารเวลาได้จัดสรรให้แต่ละวันมีช่วงเวลาที่เป็นกุศล ที่สามารถสวดมนต์ได้ทุกวันก็จะยิ่งดี

ยามใดใจถูกสิ่งหมองรุมเร้า ยามนั้นเราควรสวดมนต์ปิดเป่าให้ตัวเองด้วยตัวเอง สิ่งเกตุว่าสิ่งรุมเร้าใจจะมีสามรูปแบบ รูป

แบบหนึ่งคือ **กามวิตก** เกิดความสนใจในแบบยึดติด ทั้งต่อสิ่งที่เป็นตัวเป็นตน เป็นคนเป็นสัตว์เป็นสิ่งของ และที่เป็นอารมณ์ความรู้สึก รูปแบบสอง **พยาบาทวิตก** จะไม่ถูกใจในคน สัตว์ สิ่งของ และอารมณ์ความรู้สึกที่ไม่เป็นไปตามตั้งใจ รูปแบบสาม **วิหิงสชาติก** อยากรู้ให้เกิดความเสียหายต่อคนต่อสัตว์อื่น

ทั้งสามแบบนี้คือความคิดเราเอง คนอื่นอาจไม่รู้ว่าเรารู้สึกอย่างไร แต่ยามนั้นจิตใจเราเรียกว่า ถูกอกถูกใจวิตกครอบงำ ควรเปลี่ยนอารมณ์มารับกระแสธรรมที่จะนำสู่ทางดีแท้ เพราะเมื่อรับกระแสเสียงอันสงบสบาย ย่อมช่วยคลายใจออกจากการถูกรุมเร้าใจจะได้กำลังจากปิติตัดตอนจากความคิดด้านลบได้ด้วยตนเองเป็นการเรียกสติมาอยู่ตรงหน้า เป็นเหมือนคนรู้จักที่คบหากันกับสติซึ่งมีคุณสมบัติสำคัญคือช่วยป้องกันกิเลสนิวรณ์ได้

วิธีสวดมนต์แบบมีหลักการ

การสวดมนต์จะบรรลุประสิทธิผล ก็เริ่มจากทราบวิธีใส่ใจ ในบทสวดก่อน เหมือนเวลาซื้อเครื่องใช้ไฟฟ้ามาสักชิ้นก็ควรอ่าน คู่มือคูเอกสารเพื่อใช้งานได้ถูกต้องเหมาะสมและปลอดภัยทำความเข้าใจเรื่องการบำรุงรักษาและบริการ คุณสิทธิประโยชน์ทุกด้านให้ครบ เมื่อประสบปัญหา ก็จะแก้ได้ง่าย ยืดอายุการใช้งานให้นานปี

แต่แต่ละคนที่สวดมนต์ ถึงจะสวดเล่มเดียวกัน บทเดียวกัน แต่ผลลัพธ์นั้นต่างกันไป ทุกคนหวังได้ผลดี ซึ่งหากทราบวิธีง่าย ๆ ประโยชน์มากมายก็จะเกิดขึ้นกับการสวดมนต์

๑. สวดตามลำดับ ว่าเป็นบท เป็นตอน ตามวรรค ตามความ ไม่ควรข้ามวรรคตอนหรือข้ามบรรทัดไป เพราะจะทำให้เหนื่อยได้ จิตจะตกไปจากความเข้มข้น การสวดมนต์โดยไม่ราบ

ราบรื่นก็ยากที่จะชื่นใจ เปรียบเหมือนคนก้าวขึ้นบันไดไปไหว้พระ
ธาตุบนยอดดอยที่ละสองขั้น จะทำให้พลันเหนื่อยกายไม่อาจยังเป้า
หมายให้สำเร็จ

๒. สวดไม่เร็วนัก แม้ว่าการสวดเร็วสามารถสวดให้จบลง
ได้ แต่สาระที่อยู่ในบทสวดก็จะไม่ปรากฏชัด คุณประโยชน์อันมีอยู่
แน่นขนัดก็จะได้เพียงนิดหน่อย เหมือนคนไปเที่ยวดอยโดยไม่รู้จุด
ชมวิวที่ควรแวะ ได้แต่ไปถึงยอดดอยแล้วกลับลงมา ไม่รู้ว่าจะชื่น
ชมที่ใด ไม่นานก็ไปอีกมาอีกโดยด่วน นั้นทำให้ไปได้ครบระยะทาง
ก็จริง แต่จะต้ออย่างไรหากเรียนรู้ก่อนออกเดินทาง คือรู้จุดสำคัญใน
ระหว่างที่สวดไม่ควรสวดอย่างไรเกินไป

๓. สวดไม่ถี่อย่างนัก ทำนองเดียวกับสวดไม่ควรไว เพราะ
หากสวดซ้ำไปก็จะไม่ถึงจุดนัดหมาย เปรียบเหมือนคนเดินลอยชาย
ที่มัวแวะพักต้องใช้เวลามากจึงถึงจุดหมาย การสวดส่ายที่เชื่อง
ช้ามากทำให้ใช้เวลาสวดมากเช่นกัน

๔. สวดป้องกันความฟุ้งซ่าน อาจมีบางคราวบางบทที่
ปากว่าไปใจคิดถึงเรื่องอื่น ต้องรู้จักป้องกันอารมณ์ภายนอกที่จะ
ดึงจิตออกจากการสวดมนต์ เปรียบเหมือนคนท่องเที่ยวเชิงผจญ
ภัย ขึ้นไปเงื้อมผาใหญ่ ไต่ทางเลียบเหวที่เป็นทางเดินเล็กพอเดินได้
คนเดียว ไม่แคล้วเกิดเรื่องชวนหวาดเสียวหากวางเท้าผิดไป จากที่
เดินอยู่ริมผาใหญ่ ก็จะตกลงไปในเหวชั้น ฉะนั้น จึงต้องบอกตัว
เองว่าอย่าฟุ้งซ่านขณะสวด

สวดแบบพหุสูตร

เป็นการสวดมนต์เพื่อการเรียนรู้ โดยเริ่มจากอ่านสวดอย่างละเอียดทีละน้อยจนครบถ้วน จดจำทีละน้อยจนจำได้หมดและสามารถจำคำ รู้ความหมาย เข้าใจสาระ

จากคำสวดที่อยู่ในหนังสือก็จะมาอยู่ในตัวเรา ถึงแม้จะปิดหนังสือลงก็ยังคงเหมือนเปิดหนังสืออยู่ หมั่นทบทวนด้วยการสาธยายเสมอให้ชำนาญยิ่งขึ้นจนคล่องแคล่ว สามารถกล่าวได้ทันทีทันใด พิจารณาเนื้อหาบทสวดได้โดยเห็นกระจ่าง ทั้งในเชิงความหมายและเหตุผล ทั้งในทางโลกียะและโลกุตระได้ เป็นกลเม็ดการสวดมนต์ใน **แบบพหุสูตร** นั่นเอง

สวดมนต์แล้วได้ผลดีจริงไหม

มนต์ ที่พูดถึงในที่นี้ เป็นมนต์เดียวกันกับ **พระพุทธมนต์** ที่พระสงฆ์ท่านสวดที่เรียกว่า **พระปริตร** นั่นเอง

พระปริตรนั้น ให้ผลดีมีอานุภาพจริง หากสวดถูกวิธี เหมือน ยาบำรุงที่ให้ผลดีจริง แต่ต้องทานถูกวิธี ถูกปริมาณ ถูกกาลเวลา เช่น หมอยาให้ผสมน้ำอุ่น ทานสองช้อน ก่อนอาหารเช้า แต่เราผสม น้ำเย็น ทานหนึ่งช้อน ก่อนเข้านอน ยาก็หย่อนสรรพคุณลงไป ไม่ได้ ประโยชน์อย่างที่ควร

ท่านกล่าวไว้ว่า ถ้าสวดผิดอรรถผิดคำไปไม่คล่องแคล่ว พระปริตรก็ไม่มีเดช ถ้าเข้าใจเนื้อหาความหมาย สาธยายถูกอักขระ พระปริตรก็จะปรากฏอานุภาพ

แต่แม้ว่าเราจะสวดได้ถูกต้องคล่องแคล่วทุกประการก็ตาม หากสวดไปด้วยความโลภอยากได้ พระปริตรก็ไม่ส่งผล ผู้สวดต้อง ตั้งต้นก่อนว่า เราจะสวดด้วยใจเมตตาปราณี ขอส่งความปรารถนา ดีถึงทุกท่านที่ได้ยินได้ฟังมนต์ที่สวดจึงจะยังประโยชน์ให้สำเร็จ ตามอานิสงส์แห่งบทนั้น ๆ

เพราะฉะนั้น เราจึงควรฝึกใจไปพร้อมกับฝึกสวด เพราะ เมื่อฝึกฝนจนอยู่ตัวแล้ว การสวดมนต์ก็จะให้ผลไปทุกบททุกครั้ง ที่สวด

ปัญหาคลาสสิกเรื่องพระปริตร

หลังพระพุทธเจ้าปรินิพพานแล้วประมาณ ๕๕๐ ปี กษัตริย์ผู้ทรงปัญญาพระนามว่า **พระเจ้ามิลินท์** ได้ถกถามปัญหาหลายข้อกับพระสงฆ์ผู้ทรงปัญญาชื่อว่า **พระนาคเสน**

ในการสนทนาครั้งนั้น ท่านพระนาคเสนได้ตอบด้วยการยกตัวอย่างเปรียบเทียบให้เห็นจนเป็นที่แจ้งชัดขจัดทุกความสงสัย แต่ละประเด็นที่หยิบยกมา ล้วนแต่เป็นปมปัญหาชวนคิด เพราะถามด้วยสติปัญญา และผู้ตอบจะต้องคลี่คลายประเด็นด้วยสติปัญญาให้เห็นจริง

ตอนหนึ่ง พระเจ้ามิลินท์ยกภาษิตคำตรัสของพระพุทธเจ้าว่า “ไม่ว่าจะหนีไปอยู่กลางฟ้า หนีไปอยู่กลางมหาสมุทร หรือ

หนีไปซอกเขา บุคคลที่เกิดมาแล้วก็ไม่พ้นความตาย ที่ที่คนจะรอดพ้นจากความตาย ที่นั่นไม่มี” แล้วเชื่อมโยงกับการที่พระพุทธองค์ทรงแสดงพระปริตรไว้หลายบทว่า คุณจะขัดแย้งกันเอง เพราะถ้าไปอยู่ที่ไหนก็ไม่อาจพ้นความตายได้ การเจริญพระปริตรก็เป็นเรื่องไม่ถูกต้อง และหากว่าจะมีอันพ้นความตายด้วยการเจริญพระปริตรได้จริง คำที่ตรัสไว้ก็จะไม่ถูกต้อง เป็นหน้าที่พระนาคนเสนต้องคลายปม

พระนาคนเสนทูลว่า พระพุทธเจ้าได้ตรัสภาชิตนี้จริง พระปริตรก็ได้ตรัสจริง แต่นั่นสำหรับคนที่ยังมีอายุเหลืออยู่มีวัยสมบูรณ์ ไม่มีกรรมมากนัก คนที่อายุถึงจุดสิ้นแล้วเปรียบดั่งต้นไม้แห้งผาก เมื่อไม่มียุสอายุสังขาร แม้น้ำรดน้ำพรมอemarad ก็ไม่อาจกลับมาเขียวสดแตกหน่อไปได้อีก สำหรับคนที่อายุหมดสิ้นแล้วนั้น หยูกยาทั่วทั้งแผ่นดินใหญ่หรือพระปริตรก็ไม่อาจคุ้มครองรักษา จะรักษาก็เฉพาะคนที่ยังมีอายุเหลืออยู่ มีวัยสมบูรณ์ ปราศจากกรรมาวรณ์ พระพุทธเจ้าทรงแสดงพระปริตรไว้สำหรับคนเหล่านี้ เปรียบเหมือนในแปลงนาที่มีต้นข้าวแห้งแก่ตายอยู่ ชาวนาก็ไม่ต้องสูบน้ำเข้าไป แต่แปลงที่มีต้นกล้าอ่อนจึงสูบน้ำเข้าไปเพื่อกอกล้าเติบโตได้ด้วยน้ำนั้น คนที่สิ้นอายุก็ยกเว้นการใช้ยาและพระปริตร แต่ยาและพระปริตรนั้นสำหรับคนกลุ่มที่กล่าวมา

พระเจ้ามิลินท์ตรัสว่า ถ้าอย่างไรคนที่หมดอายุจะต้องตาย คนมีอายุเหลือมากจึงจะไม่ตาย พระปริตรและยากี่เป็นของที่ไร้ประโยชน์

พระนาคนเสนถามว่า เคยเห็นคนไข้ยาจนหายจากโรคไหม พระเจ้ามิลินท์บอกเคยเห็นมาหลายร้อยคน พระนาคนเสนจึงกล่าว

ว่า ถ้าอย่างนั้น ที่พระองค์ตรัสว่า พระปริตรและยาเป็นของไร้ประโยชน์ ก็เป็นคำที่ไม่ถูกต้อง

ในการสนทนาธรรมตามตอบครั้งนั้น พระนาคเสนกล่าวถึง อานุกาพพระปริตรว่า “ขอถวายพระพร ผู้ต้องการจะกัด ก็ไม่อาจจะกัดบุรุษผู้เจริญพระปริตรได้, ย่อมอ้าปากไม่ขึ้น, พวกโจรก็ไม่อาจจะ

เงี้ยวไม้ค้อนขึ้น (ทำร้าย) ได้, พวกโจรเหล่านั้นจะพากันทิ้งไม้ค้อนเสียแล้วทำความรักให้เกิดขึ้นแทน, แม้ช้างดุ พอมาถึงตัวเข้าเท่านั้น ก็เชื่องไป, แม้กองไฟใหญ่กำลังลุกโพลงอยู่ ลามมาถึงตัวเท่านั้น ก็ปลันดับไป, แม้ยาพิษแรงกล้าที่กลืนกินเข้าไป ก็หายไปเหมือนเจอยาแก้พิษ หรือกลับเป็นอาหารแม่ช่านไป, นักฆ่าคนผู้ต้องการจะกำจัด พอถึงตัวเข้าเท่านั้น ก็ยอมตนเป็นทาสไป, แม้เดินเหยียบบ่วง มันก็หาคล้องเอาไม่”

ลำดับต่อมา พระนาคเสนตอบคำถามว่า “**พระปริตรสามารถคุ้มครองได้ทุกคนหรือไม่**” ด้วยการเปรียบเทียบกับอาหารว่าถ้าผู้ใดทานมากไป หรือระบบธาตุไฟย่อยอาหารไม่ดี อาหารก็จะเป็นโทษ ในขณะที่อาหารนั้นเป็นประโยชน์แก่คนทั่วไป เปรียบเหมือนพระปริตรที่ไม่สามารถคุ้มครองได้ทุกคน แม้จะเป็นผู้มีวิสัยสมควรก็ตาม ด้วยเหตุสามประการ

๑. กัมมวารณ เครื่องกั้นคือกรรม การทำไม่ดีเป็นผลให้พระปริตรไม่อาจคุ้มครองรักษา ที่นี้หมายถึงบาปใหญ่ ๕ อย่าง คือ ฆ่าพ่อ ฆ่าแม่ ฆ่าพระอรหันต์ ทำร้ายพระพุทธเจ้าให้ถึงห้อพระโลหิต ทำสงฆ์ให้แตกแยกกัน ซึ่งเป็นกรรมที่ปิดทางไปสวรรค์ และกั้นการบรรลุพระนิพพานในชาตินี้ เป็นกรรมที่ร้ายแรงที่สุดใฝ่ฝ่ายไม่ดี อนึ่ง กรรม หมายถึง ตอนที่ทำ ส่วนตอนรับผล เรียกว่า วิบาก

๒. กิเลสาวรณ์ เครื่องันคือกิเลส กิเลสจำแนกได้หลายชนิดหลายระดับ อาจจะนับเป็นสามประเภทหลักก็ได้ คือ โลก โกรธ หลง กิเลสชนิดที่กั้นอายุนภาพพระปรีตคือความหลงที่เห็นว่า ทุกอย่างขาดสูญ คือ ตายแล้วขาดสูญ ภาพใหม่ชาติใหม่มีได้ มี กิเลสชนิดนั้นไม่เป็นเครื่องัน ทั้งนี้ ความเห็นดังกล่าวต้องเป็นความเห็นในระดับเหนียวแน่นหนักหนา หากเป็นเพียงคำพูดเช่นว่า เกิดมาชาตินี้ชาติเดียว ตายหนเดียว จะขอสู้อยู่ตาย หรือ ชาติหน้าไม่มีฉันขอทำความดีชาตินี้ชาติเดียว อย่างนี้ถือว่าเป็นโง่เขลา ความเห็นผิดต้องเป็นแบบที่เห็นผิดเป็นประการเดียวแน่นอน

๓. อสังกตตา ความไม่เชื่อถือ ไม่ปลงใจเชื่อ ไม่น้อมใจเชื่อ ไม่ตัดสินใจเชื่อ คลางแคลงใจ เพราะไม่มีศรัทธามั่นในพระปรีตรว่ามีผลดีจริง มีข้ออุปมาอุปมัยที่พระนาคเสนยกมา อรรถาธิบายคือเรื่องของแม่ว่า แม่มีความรักต่อลูกมาก นับจากอยู่ในท้องถึงคลอดเป็นคนจนเดิบโต ต่อมาลูกตนไปด่าว่าทำร้ายลูกคนอื่นเขา จนถูกจับเอาไปให้เจ้าหน้าที่เขียนตีลงโทษ ผู้เป็นแม่ไม่ได้ถูกนำตัวไปเขียนตีด้วยเพราะไม่ได้ทำผิด เปรียบเหมือนพระปรีตที่คุ้มครองรักษาทุกคนไป แต่ก็ไม้อาจคุ้มครองคนดังกล่าวได้ ก็ไม่ใช่ความผิดของพระปรีต หากแต่เป็นความผิดของบุคคลเอง

เมตตาอย่างไร

จากที่ได้กล่าวไว้ว่า การสวดจะให้ได้ผลควรสวดด้วยใจเมตตา จึงควรทราบว่า **เมตตา** เป็นอย่างไร

เมตตา คือ *ความรักความเอ็นดู เป็นความรักที่มีอยู่ในมิตร* เรียกว่า *ไมตรีจิต* ก็ได้ เมตตาเป็นอย่างเดียวกันกับอุทสาอย่างเดียวกันกับขันติธรรม หากมีเมตตาในใจจะไม่มี ความอาฆาตมาดร้าย เพราะเมตตาจะขจัดความแค้นร้อนจากใจเรา จิตใจที่มีเมตตา จะแสดงผลปรากฏออกมาเป็นความแผ่เมตตาเหมือนพระจันทร์เต็มดวง

วิธีฝึกเมตตาอย่างง่าย คืออย่าถือสาใคร ๆ มองคนอื่นในแง่ลบที่น่ารักให้ละเอียดเห็นเยื่อใย จะช่วยให้จิตใจมีเมตตาได้ง่าย เมื่อฝึกสวดสวดสวดพร้อมกันกับฝึกใจ ประโยชน์ที่ได้ย่อมกว้างขวางตามระดับจิตใจ

พระปริตรกับสัจวาจา

ในพระปริตรจะมีบทที่เกี่ยวกับ **สัจวาจา** อยู่หลายบท สัจจะ นั้นเป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างหนึ่งในการให้เกิดผลดี เป็นการกระทำ **สัจกิริยา** อ่างอิงซึ่งสัจจะ หรือที่เราเคยได้ยินว่า **อธิษฐาน** นั่นเอง

คำว่า **สัจจะ** คือ **ความจริง** ส่วน **อธิษฐาน** คือ **การยื่น** **หยัด** เพื่อทำความดีตามที่ตนตั้งใจไว้ ไม่ใช่แต่เพียงการตั้งไว้ เท่านั้น แต่เป็นการตั้งแล้วพยายามไม่ละทิ้งการทำความดี

ดังเช่นการที่พระสงฆ์ท่านอธิษฐานเข้าพรรษาขอยุ่จำที่ อาวาสเดียวตลอดสามเดือน เป็นการอธิษฐานเพื่อกระทำ ไม่ได้ อธิษฐานขอหรือเพื่อที่จะได้สิ่งใด

ฉะนั้น ในเวลาก่อนทำบุญและหลังทำบุญควรอธิษฐานทุก ครั้ง เพื่อทำบุญอีกและเพื่อบอกตัวเองว่าไม่ลืมสิ่งที่ได้ตั้งใจจะทำ

เปรียบเรื่องราวของชายคนหนึ่งทำงานในบริษัทแห่งหนึ่ง มาสิบปีไม่เคยทำทุจริตเลย วันหนึ่งเขาประณมมือกล่าวว่า “ผมทำงานที่นี้มาสิบปี ไม่เคยคดโกงบริษัท ไม่เคยคดโกงใครเลย ดินสอสักแท่ง ยางลบสักอัน ก็ไม่เคยเอา” อย่างนี้เรียกว่า **สัจจาจา**

หากเขาพูดว่า “แล้วผมก็จะขอทำอย่างนี้ต่อไป” ก็เป็น **การอธิษฐาน**

หากเขาพูดว่า “ขอความจริงที่ผมพูดไปจงช่วยให้ลูกผมหายป่วยด้วยเถิด สาธุ” อย่างนี้เรียกว่าเป็นการทำ **สังกิริยา** คืออ้างเอาความจริงของตน ซึ่งไม่ได้อ้างเพื่อสาปแช่งตนหรือคนอื่นแต่อย่างใด แต่อ้างด้วยใจปรารถนาดีต่อตนและคนอื่น

ในกรณีของชายคนนี้นั้น ความสำคัญขั้นแรกอยู่ที่ว่า **สิ่งที่เขากล่าวอ้างต้องเป็นความจริงก่อน**

ส่วนกรณีของเราที่สวดพระปริตรซึ่งเป็นความจริงอยู่แล้วนั้น ความสำคัญจึงอยู่ที่ว่า **ได้เลื่อมใสจริงดังที่สวดหรือไม่**

อานูภาพของสัจจะ

อานูภาพของสัจจะนั้นมีมากอย่างมหาศาล ดังในคัมภีร์ มิลินทปัญหากล่าวถึงพระเจ้าอโศกตอนเสด็จไปแม่น้ำคงคา ทรงปรารภว่ามีผู้ใดสามารถทำให้แม่น้ำคงคาไหลทวนกลับได้ไหม ความทราบไปถึงหญิงคนใดคนหนึ่งซึ่งอยู่ไม่ไกล นางได้ทำให้แม่น้ำคงคาอันกว้างใหญ่ไหลคืน ต่อพระเนตรของพระเจ้าอโศก

เหตุการณ์อัศจรรย์ดังกล่าวทำให้พระเจ้าอโศกเกิดความไหวหวั่นในพระทัย รุดไปหาหญิงนางนั้นทันที แล้วตรัสถามว่าทำได้อย่างไร ใช้กำลังอะไร เมื่อหญิงกราบทูลว่าใช้กำลังสัจจะ พระเจ้าอโศกตรัสว่า

“สัจจะของคนอย่างเจ้ามีอยู่หรือ เป็นสัจจะเช่นไร ลองว่า สัจกิริยาของเจ้าให้เราฟังที”

คำตอบของนางมีว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ผู้ใดจะเป็น กษัตริย์ก็ตาม เป็นพราหมณ์ก็ตาม เป็นแพศย์ก็ตาม เป็นศูทร ก็ตาม เป็นผู้ใดผู้หนึ่งก็ตาม ให้ทรัพย์แก่ข้าพระองค์, ข้าพระองค์ ก็ยอมบำรุงบำเรอบุคคลเหล่านั้นเท่าเทียมกันทีเดียว ไม่มีบุคคล พิเศษที่ว่า “เป็นกษัตริย์”, ไม่มีบุคคลที่ควรดูหมิ่นที่ว่า “เป็นศูทร”, ข้าพระองค์มีจิตที่ไม่ประกอบด้วยความยินดียินร้ายบำรุงบำเรอ คนมีทรัพย์เท่าเทียมกัน, ข้าแต่ท่านผู้ทรงเป็นสมมติเทพ ข้อที่ว่า นี้เป็นสังกิริยาของข้าพระองค์, ซึ่งข้าพระองค์ใช้ทำมหาคงคานี้ให้ ไหลทวนกลับ พระเจ้าข้า”

อันอำนาจของสังข์จะจริงนั้น แม้เป็นสังข์จะของหญิงคนิกาก็ ยังมีอำนาจได้เพียงนี้ ขณะที่สังข์จะที่เรากล่าวไปนั้น ก็ไม่ใช่สังข์จะ ของบุคคลทั่วไป หากแต่เป็นสังข์จะของพระพุทธเจ้า พระธรรม และ พระสงฆ์

มหाराชปรีตร

พระปริตร

ปริตต์ หรือ **ปริตร** แปลว่า *คุ้มครอง ป้องกัน รักษา* พระปริตรคือเครื่องคุ้มกัน หมายถึงบทสวดที่ให้ผลป้องกันภัยและให้ผลดีด้านต่าง ๆ

พระปริตรในประเทศไทย จัดเป็นสองแบบ คือ แบบมี ๗ บท เรียกว่า **จูลราชปริตร** กับ แบบ ๑๒ บท เรียกว่า **มหाराชปริตร** เป็นอย่างเดียวกันกับที่เรียกว่า **สวดมนต์ ๗ ตำนาน ๑๒ ตำนาน** นั้นเอง

คำว่า **ตำนาน** ในที่นี้ไม่ใช่เรื่องเล่าเก่าแก่ แต่มาจากคำบาลีว่า **ตถา** แปลว่า *คุ้มครอง ป้องกัน รักษา* เหมือนคำว่า **ปริตร** โบราณจารย์ท่านจัดไว้ ดังนี้

จูลราชปริตร (๗ ตำนาน)

๑. มังคลปริตร	๒. รัตนปริตร
๓. เมตตปริตร	๔. ขันธปริตร
๕. โมรปริตร	๖. ธชัคคปริตร
๗. อาฏานาฎิยปริตร	

มหाराชปริตร (๑๒ ตำนาน)

๑. มังคลปริตร	๒. รัตนปริตร
๓. เมตตปริตร	๔. ชันธปริตร
๕. โอมรปริตร	๖. วัฏฏกปริตร
๗. ธชัคคปริตร	๘. อาภานาภปริตร
๙. อังคุลิมาลปริตร	๑๐. โพชฌังคปริตร
๑๑. อภยปริตร	๑๒. ชยปริตร

พระปริตร ๑๒ บท มีปรากฏอยู่ในพระไตรปิฎก ๑๑ บท บทชยปริตรมีคำที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้และมีคำที่โบราณจารย์ท่านแต่งประกอบด้วย ส่วนบทอภยปริตร เป็นบทที่แต่งในยุคต่อมา

กล่าวได้อีกอย่างหนึ่งว่า **พระปริตร** ก็คือ **พระสูตร** ที่พระพุทธเจ้าเทศนา โดยในการเทศน์ครั้งนั้นมีผลดีเกิดขึ้นจึงได้นำบทดังกล่าวมาสวดสาธยายเพื่อให้เกิดผลดีเช่นครั้งนั้น

ฉะนั้น เรื่องพระปริตรจึงมีแง่มุมที่ควรพิจารณาอยู่ว่า เราผู้สวดจะปรารถนาผลดีจากพระปริตรในชีวิตประจำวันเป็นชั้นโลกียะก็ได้หรือจะปรารถนาผลจากการปฏิบัติตามคำสอนเป็นชั้นโลกุตระก็ได้

การสักการบูชาพระรัตนตรัย

ในการสวดมนต์ หากมีเครื่องสักการบูชา เช่น รูป เทียน ดอกไม้หรือพวงมาลัยมาบูชาพระ ก็จะเป็นสิ่งเสริมสิริมงคล เพราะได้สวดมนต์และทำมงคลด้วยการบูชา มีอานิสงส์คือทำให้จิตใจผ่องใส ตั้งมั่นในกุศลธรรมได้นาน มีกิริยาอาการน่าชื่นชม มีคนนิยมเพราะมีความอ่อนน้อม สติปัญญาที่พร้อมเพื่อทำความดีต่อเนื่อง เป็นผู้ปราดเปรื่องเพราะมีความคิดที่เป็นระเบียบ

การบูชา ก็มีสองแบบ คือแบบ **บูชาด้วยเครื่องบูชา** ดังกล่าวมา กับ **การบูชาด้วยการทำดีเป็นปฏิบัติบูชา**

ในครั้งพุทธกาล พระอรหันต์รูปหนึ่งบูชาด้วยเครื่องบูชา และปฏิบัติธรรมบูชา ก่อนปรินิพพานท่านกล่าวคำพูดสุดท้ายว่า

“บุคคลใดมีจิตใจผ่องใส ได้สักการบูชาสิ่งที่ควรบูชา มีองค์สมเด็จพระอรหันต์ลัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นต้น พร้อมทั้งปฏิบัติธรรมตามคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระทศพล ย่อมมีอานิสงส์นับประมาณมิได้ ส่งผลให้พ้นจากทุกข์ทั้งปวง”

การปฏิบัติบูชานั้น สามารถทำได้เป็นลำดับขั้น เริ่มตั้งแต่ การเข้าถึงรัตนะ การรับศีลสิกขาบท การสมาทานองค์อุโบสถศีล และด้วยคุณทั้งหลายของตน ดังที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสบอกเราทุกคน โดยตรัสกับพระอานนทเถระว่า

“อานนท์ ภิกษุก็ดี ภิกษุณีก็ดี อุบาสกก็ดี อุบาสิกาก็ดี คนใดแล ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ปฏิบัติสมควร มีปกติประพฤติตามอยู่ ผู้นั้น ย่อมชื่อว่า สักการะ เคารพ นับถือ บูชาตถาคตอย่างยิ่ง”

คำสัการบูชาพระรัตนตรัย

อิมิณา สักกาเรนะ พุทัง อะภิปูชะยามิ.

ข้าพเจ้าขอน้อมบูชาพระพุทธเจ้า ด้วยเครื่องสักการะนี้

อิมิณา สักกาเรนะ ธัมมัง อะภิปูชะยามิ.

ข้าพเจ้าขอน้อมบูชาพระธรรม ด้วยเครื่องสักการะนี้

อิมิณา สักกาเรนะ สังฆัง อะภิปูชะยามิ.

ข้าพเจ้าขอน้อมบูชาพระสงฆ์ ด้วยเครื่องสักการะนี้

ถ้าสวดหลายคน เปลี่ยนบาลีเป็น อะภิปูชะยามะ และคำแปลเป็น
ข้าพเจ้าทั้งหลาย

การกราบไหว้พระรัตนตรัย

ก่อนสวดพระปริตร ไม่ว่าจะสวดคนเดียวหรือสวดกันในครอบครัวก็ตาม ควรตั้งจิตนอบน้อมบูชาพระรัตนตรัย เพราะเป็นเหมือนก้าวแรกที่จะออกจากหมอกมัวไปพบพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สิ่งใดที่หมองเศร้าก็ควรปล่อยปลง แล้วระลึกถึงคุณพระพุทฺธ พระธรรม และพระสงฆ์ ที่ทรงแสงสว่างในสายทางอันงดงาม ผู้ที่ก้าวเดินตามก็ย่อมงดงามทั้งกายและใจ

คำกราบไหว้พระรัตนตรัย

อระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภาวะวา,

พระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นผู้ไกลจากกิเลส ผู้ควรแก่ปัจจัยสี่
และการบูชา ผู้ตรัสรู้ธรรมทั้งปวงโดยชอบด้วยพระองค์เอง

พุทธัง ภาวะวันตัง อะภิวาเทมิ.

ข้าพเจ้าขอภิวาทพระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน
(กราบ)

สวากขาโต ภาวะวะตา ธัมโม,

พระธรรมอันพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ดีแล้ว

ธัมมัง นมัสสามิ.

ข้าพเจ้าขอนมัสการพระธรรม
(กราบ)

สุปะฏิปันโน ภาวะวะโต สภาวะกะสังโฆ,

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นผู้ปฏิบัติดี

สังขัง นมามิ.

ข้าพเจ้าขอนอบน้อมพระสงฆ์
(กราบ)

มหานมัสการ

บทนะโม ที่เราค้นเคยมานานนั้นมีชื่อว่า **มหานมัสการ** แปลว่า *คำนอบน้อมที่ยิ่งใหญ่ คำนอบน้อมที่สำคัญ* เหตุที่ต้องสวดนะโมก็เพื่อแสดงความนอบน้อมทางกาย วาจา ใจ ต่อพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระพุทธเจ้าสามประการ

พระพุทธเจ้าทรงมี **พระมหากุรุณาธิคุณ** เป็นคุณประการแรกนับตั้งแต่เริ่มตั้งความปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้าและเริ่มบำเพ็ญบารมีมาเป็นเวลาแสนนาน จนบรรลุโพธิญาณด้วยอรหัตมรรคอันเป็น **พระบริสุทธิคุณ** และทรงมีพระสัพพัญญุตญาณเป็น **พระปัญญาธิคุณ**

นอกจากนั้น การกล่าวบทนะโม ยังเป็นการแสดงความนอบน้อมต่อพระธรรมและพระสงฆ์อีกด้วย เพราะพระธรรมคือสิ่งที่พระพุทธเจ้ารู้แจ้งและแจกแจงเทศนาแต่พระสงฆ์สาวกจนได้บรรลุธรรมตามพระองค์ จึงรวมอยู่ในคำนอบน้อมนี้ เป็นนัยวิธีทางภาษาบาลีที่เรียกว่า วิธีไม่พรากรากจากกัน

บทธนะโมนี้ มีการกล่าวมาแต่ช้านานแล้ว ในสมัยพุทธกาล มีพรหมณาจารย์ผู้เฒ่าชื่อ **พรหมายุ** มีอายุ ๑๒๐ ปี เป็นพรหมณ์ผู้ศึกษาคัมภีร์เจนจบ เป็นผู้ได้รับการเคารพที่สุดในเมืองมิถิลยา ชาวเมืองนับถือกันว่าท่านเป็นผู้หลักผู้ใหญ่ ท่านพรหมณ์นั้นไม่เคยเห็นพระพุทธรเจ้า เคยได้ยินแต่คำบอกเล่าถึงกิตติศัพท์อันดีงามหลายด้าน เช่น เป็นพระอรหันต์ตรัสรู้ได้เอง จึงใคร่อยากทราบความจริงในคำสรรเสริญพระพุทธรคุณที่ร่ำลือไปทั่วทิศ จึงส่งศิษย์ไปพิสูจน์ทราบโดยใช้ทฤษฎีในคัมภีร์พรหมณ์เป็นหลัก คือพิจารณาจากลักษณะมหาบุรุษ ๓๒ ประการ หากมีครบถ้วนก็มั่นใจได้ในคำที่ร่ำลือกัน เพราะเป็นลักษณะอันบ่งบอกได้ว่าผู้นั้นจักเป็นพระมหาจักรพรรดิ หรือหากเป็นบรรพชิต ก็จะเป็นผู้ตัดกิเลสได้หมดสิ้น

ลูกศิษย์ชื่ออุตตระรับคำอาจารย์แล้วออกเดินทางไกลไปเข้าเฝ้าพระพุทธรเจ้าถึงที่ประทับ ได้เห็นพระลักษณะครบถ้วนตามที่อาจารย์บอกไว้ก็มีความสนใจศึกษากิริยาอาการเพิ่มเติม จึงติดตามพระพุทธรเจ้าไปในทุก ๆ ที่ เป็นเวลาเจ็ดเดือน และใช้เวลาอีกเจ็ดเดือนเดินทางกลับมาหาอาจารย์

อุตฺตระรายงานความครบถ้วนของลักษณะมหาบุรุษ และกิริยาอาการที่สังเกตมาโดยละเอียดลออ ไม่ว่าจะเป็นกิริยา ยามเดิน ยามบิณฑบาต ยามพิจารณาภัตตอาหาร ยามล้างบาตร ยามอนุโมทนา และรายละเอียดอีกมากมายพร้อมกับสรุปลงทำยว่า ทรงพระคุณจริง และทรงพระคุณยิ่งกว่าที่กล่าวกัน

เมื่อได้ทราบดังนั้น ท่านพรหมายุก์ลุกขึ้นพาดเฉวียงผ้าพलग หันหน้าไปยังทางที่พระพุทธเจ้าประทับ เปล่งวาจาออกมาว่า

นะโม ตัสสะ
ภะคะวะโต...

“นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ,
 นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ,
 นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ,”

การกล่าว *นะโม* ของท่านพราหมณ์ เป็นการแสดงความ
 นอบน้อมต่อพระพุทธเจ้าผู้ทรงพุทธลักษณะตามคัมภีร์ ทรงคุณ
 ความดีดั่งที่คนเขาเล่าขาน เป็นคำอุทานที่เปล่งไปด้วย *ใจปลาบ
 ปลื้ม* และเป็นธรรมเนียมนิยมในชมพูทวีปที่มักกล่าวกัน *สามครั้ง*
 เพื่อยืนยันว่าคำที่กล่าวไป *ตรงกับใจจริง*

ในการสวด *จบแรกนั้น* ให้กำหนดน้อมใน *ภะคะวะโต* ใน
 ฐานะที่มี *พระกรุณา* แจกแจงธรรม *จบที่สอง* *อะระหะโต* ในฐานะ
 ที่เป็น *ผู้บริสุทธิ์* ไม่มีกิเลส *จบที่สาม* *สัมมาสัมพุทธัสสะ* ในฐานะที่
 ทรงรู้ธรรมด้วย *ปัญญาอันยิ่ง* รวมสามจบยืนยันว่าได้กล่าวออกมา
 จากใจ

ประโยชน์ของการกล่าวนะโม

๑. เพื่อปรารถนาจะให้นักปราชญ์ทั้งหลายทราบว่าการประพาศอย่างนี้ไกล่ต่อวงศ์แห่งพระอริยะผู้ประเสริฐ

เพราะอริยสัตบุรุษเมื่อจะแสดงธรรม ฟังธรรม และทำการมงคลใดๆย่อมกล่าวนมัสการพระรัตนตรัยก่อนจนเป็นประเพณีสืบมาถึงบัดนี้

๒. เพื่อจะป้องกันสรรพอันตราย

เพราะเมื่อบุคคลระลึกถึงคุณพระรัตนตรัยมั่นคงแล้วย่อมไม่มีความสะดุ้งตกใจจนพองสยองเกล้า และถ้าตายไปในขณะนั้น ก็จะป้องกันมิให้ไปเกิดในจตุรบาบ

๓. เพื่อจะชำระสันดานให้หมดจด

เพราะเมื่อบุคคลระลึกถึงคุณพระรัตนตรัยให้เกิดความปีติปราโมทย์ในกาลใด จิตสันดานย่อมปราศจากราคะ โทสะ โมหะในกาลนั้น

๔. เพื่อจะให้ชีวิตอินทรีย์เป็นแก่นสาร

เพราะผู้มีปัญญาพิจารณาเห็นคุณพระรัตนตรัยแล้วชื่อว่า ทำชีวิตให้เป็นแก่นสาร

จากคัมภีร์สุมังคลวิลาสินีฎีกา, ขุททกปาฐะ, ปรมัตถโชติกา, และนิทานสังยุตต์

บทมหานมัสการ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ.

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้ไกลจากกิเลส ผู้ควร
แก่ปัจจัยสี่และการบูชา ผู้ตรัสรู้ธรรมทั้งปวงโดยชอบด้วยพระองค์
เอง พระองค์นั้น

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ.

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้ไกลจากกิเลส ผู้ควร
แก่ปัจจัยสี่และการบูชา ผู้ตรัสรู้ธรรมทั้งปวงโดยชอบด้วยพระองค์
เอง พระองค์นั้น

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ.

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้ไกลจากกิเลส ผู้ควร
แก่ปัจจัยสี่และการบูชา ผู้ตรัสรู้ธรรมทั้งปวงโดยชอบด้วยพระองค์
เอง พระองค์นั้น

ไตรสรณคมน์

สำหรับผู้นับถือพระพุทธศาสนา **สรณะ** มีสามประการเรียกว่า **ไตรสรณะ** คือ **พระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์** ก็คือ **พระรัตนตรัย** นั่นเอง

สรณะ แปลได้สองแบบ คือแปลว่า **ที่ยึดเหนี่ยวใจ** กับแปลว่า **กำจัดภัย**

สรณะ คือ **สิ่งที่ไปสิ่งความหวาดกลัว ทำลายทุกข์ทำลายทุกขี และสิ่งหม่นหมอง**

การเข้าถึงไตรสรณคมน์ มีสองแบบ คือแบบ **สำหรับพระอริยเจ้า** กับ**สำหรับเราปุถุชน**

พระอริยเจ้าได้ที่พึ่งในศาสนาแน่นอนแล้ว ท่านเข้าถึง
สรณคมน์ได้ด้วยการบรรลุธรรม สำหรับปุถุชนสามารถกล่าวคำ
เข้าถึงว่า พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ เป็นต้น

เดิมทีเดียวไม่มีคำกล่าวเพื่อการนี้โดยตรงแต่อย่างใด
สาวุชนผู้เลื่อมใสแต่ละคนก็กล่าวต่างกัน มาเริ่มมีเมื่อพระพุทธเจ้า
อนุญาตให้ใช้วิธีกล่าวไตรสรณคมน์ในการบวชพระและบวชเณร
นั่นจึงเป็นแบบอย่างอันดีงาม ให้อุบาสกอุบาสิกาบัพทดังกล่าวมา
ปฎิญาณ อันเป็นเหมือนกับการเปิดประตูก่อนจะก้าวเดินสู่มรรคา
พระพุทธศาสนาต่อไป เพราะจิตที่เลื่อมใสมีพระรัตนตรัยเป็นเป้า
หมายชื่อว่า สรณคมน์

พระพุทธเจ้า เป็นสรณะที่เราควรถึง เพราะพระพุทธเจ้า
กำจัดภัยให้สัตว์ทั้งหลายด้วยการนำไปสู่สิ่งที่เป็นประโยชน์
ช่วยให้พ้นจากสิ่งไม่เป็นประโยชน์

พระธรรม เป็นสรณะที่เราควรถึง เพราะพระธรรมชักจูง
สรรพสัตว์ให้หลุดพ้นขึ้นมาจากความกัณดารในสังสารภพ และด้วย
การให้ความอบอุ่นใจคลายทุกข์

พระสงฆ์ เป็นสรณะที่เราควรถึง เพราะพระสงฆ์ทำให้
สักการะที่เราทำ เช่น การถวายทาน การกราบไหว้ ที่แม้เพียงเล็กน้อย
แต่ให้ได้ผลไพบุลย์

อานิสงส์ไตรสรณคมน์ ขจัดภัย ให้ความคุ้มครอง กำจัด
กิเลสหม่นหมองใจ บันดาลให้เกิดประโยชน์

อานิสงส์สรณคมน์ที่เป็นโลกิยะ ให้ความอารักขาคุ้มครอง ไม่ต้องหวาดกลัวต่อภัยอันตราย อำนาจผลเป็นภคสัมปทา คือถึงพร้อมด้วยโภคทรัพย์ อำนาจผลเป็นภวสัมปทา ด้วยการชักพาให้เกิดในสุคติภพ

อานิสงส์สรณคมน์ที่เป็นโลกุตระ ย่อมอำนาจผลเป็นวิมุตตายนะ ให้บรรลุลุสามัญผล คืออริยผล ๔ ประการ ที่สุดคือบรรลुพระอรหัตผล ดับกิเลสและสิ้นทุกข์ทั้งปวง

พระพุทธเจ้าได้ตรัสกับเจ้าศากยมหาณามว่า “ดูก่อนท่านมหาณาม เพราะเหตุที่อุบาสก (อุบาลิกา) เป็นผู้ถึงแล้วซึ่งพระพุทธเจ้าเป็นสรณะ เป็นผู้ถึงแล้วซึ่งพระธรรมเป็นสรณะ เป็นผู้ถึงแล้วซึ่งพระสงฆ์เป็นสรณะ ดูก่อนท่านมหาณาม คฤหัสถ์นั้นชื่อว่า เป็น อุบาสก (อุบาลิกา) ด้วยประการอย่างนี้แล”

บทไตรสรณคมน์

พุทฺธัง สรรณัง คัจฉามิ.

ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทฺธเจ้าเป็นที่พึ่งที่ระลึก

ธัมมัง สรรณัง คัจฉามิ.

ข้าพเจ้าขอถึงพระธรรมเป็นที่พึ่งที่ระลึก

สังฆัง สรรณัง คัจฉามิ.

ข้าพเจ้าขอถึงพระสงฆ์เป็นที่พึ่งที่ระลึก

ทฺถิยัมปิ พุทฺธัง สรรณัง คัจฉามิ.

แม้ครั้งที่สอง ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทฺธเจ้าเป็นที่พึ่งที่ระลึก

ทฺถิยัมปิ ธัมมัง สรรณัง คัจฉามิ.

แม้ครั้งที่สอง ข้าพเจ้าขอถึงพระธรรมเป็นที่พึ่งที่ระลึก

ทฺถิยัมปิ สังฆัง สรรณัง คัจฉามิ.

แม้ครั้งที่สอง ข้าพเจ้าขอถึงพระสงฆ์เป็นที่พึ่งที่ระลึก

ตติยัมปิ พุทฺธัง สรรณัง คัจฉามิ.

แม้ครั้งที่สาม ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทฺธเจ้าเป็นที่พึ่งที่ระลึก

ตติยัมปิ ธัมมัง สรรณัง คัจฉามิ.

แม้ครั้งที่สาม ข้าพเจ้าขอถึงพระธรรมเป็นที่พึ่งที่ระลึก

ตติยัมปิ สังฆัง สรรณัง คัจฉามิ.

แม้ครั้งที่สาม ข้าพเจ้าขอถึงพระสงฆ์เป็นที่พึ่งที่ระลึก

สมาทานศีล

สิ่งสำคัญอย่างหนึ่งที่ต้องทำเมื่อสวดมนต์ไหว้พระ คือ การสมาทานศีล ได้แก่การถือเอาสิกขาบททั้งห้าข้อเพื่อปฏิบัติตาม เมื่อตั้งใจสมาทานศีลแล้ว ก็นับได้ว่า เป็นคนมีศีล เพราะ ศีล มี ๕ แบบ คือ ๑. ปกตศีล ๒. สมาทานศีล ๓. จิตตปสาทะ ๔. สมณะ ๕. วิปัสสนา

การสมาทานศีลนั้น นอกจากจะเป็นการเตรียมกาย วาจาใจ ได้เป็นอย่างดีแล้ว ยังจะช่วยให้ใจตั้งมั่นได้ไว และศีลก็ยังหลั่งไหลประโยชน์อันสงฆ์ให้ตลอด ลำดับอันสงฆ์จะส่งกันเป็นทอดเป็นเหตุและเป็นผลต่อกันไป ดังพระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า

“ดูก่อนอานนท์ ศีลทั้งหลายที่เป็นกุศล มีความไม่เดือดร้อน เป็นประโยชน์เป็นอันสงฆ์...” เมื่อจิตใจไม่มีสิ่งมาต้องให้หมองหม่น ก็จะส่งผลให้จิตใจเราปราโมทย์ มีความชื่นบาน จากความชื่นบาน ก็จะยังผลให้มี ความอิมเอบ ที่บาลีเรียกว่า ปิติ จะทำให้ ปัสสัทธิ หรือความสงบเกิดได้ในลำดับต่อกัน และให้อันสงฆ์เป็น ความสุข เป็น สมภาติ ตั้งมั่นในลำดับต่อมา

อันสงฆ์ของศีลต่อจากสมภาติ คือ ความรู้เห็นตามความเป็นจริง เมื่อรู้เห็นตามความเป็นจริงแล้ว ก็มี นิพพิทา เป็นผล และ วิมุตติ หลุดพ้นในที่สุด

เพราะศีลมีความบริบูรณ์ หลั่งไหลประโยชน์มากมาย เมื่อจะสวดมนต์สาธยายจึงควรสมาทานศีล

บทสมาทานศีล ๕

ปาณาติปาตา เวระมะณีสิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.

ข้าพเจ้าสมาทานสิกขาบท ที่งดเว้นจากการฆ่าสัตว์

อะทินนาทานา เวระมะณีสิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.

ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท ที่งดเว้นจากการลักทรัพย์

กาเมสุมิจฉาจารา เวระมะณีสิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.

ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท ที่งดเว้นจากการประพฤตินิด

ในกาม

มุสาวาทา เวระมะณีสิกขาปะทัง สะมาทิยามิ.

ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท ที่งดเว้นจากการพูดเท็จ

สุราเมระยะมัชชะปะมาทัฏฐานา เวระมะณีสิกขาปะทัง
สะมาทิยามิ.

ข้าพเจ้าขอสมาทานสิกขาบท ที่งดเว้นจากการดื่มของเมา
คือสุราเมรัย อันเป็นเหตุแห่งความประมาท

ชุมนุมเทวดา

บทชุมนุมเทวดา คือ บทที่แสดงความมีไมตรีของผู้สวด ที่ได้เชื่อเชิญเหล่าเทวดามาร่วมรับฟัง อีกนัยหนึ่ง เป็นการแสดงออกซึ่งความขอบคุณต่อเทวดาด้วยว่าหลายๆ บทธรรมนั้น เป็นบทที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงแก่เหล่าเทวดา หรือแสดงเพราะมีเทวดามาทูลถาม จึงเป็นการระลึกถึงคุณของเทวดา ในฐานะที่ทำให้เกิดคำสอนในสูตรนั้น

ในยามที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงธรรมแก่มนุษย์โลกนั้น เทวดาก็มีครัทธา์รับฟังพระธรรมเทศนาไปด้วยในเวลาพร้อมกัน และได้รับผลแห่งธรรมเช่นเดียวกัน

ดังตัวอย่างตอนที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงธรรมครั้งแรกคือ ฉัมมจักกัปปวัตตนสูตรโปรดปัญจวัคคีย์ มีมนุษย์ผู้บรรลุธรรมเพียงหนึ่งท่านจากทั้งหมดห้าท่าน คือ พระอัญญาโกณฑัญญะบรรลุเป็นพระโสดาบัน เรียกว่า ได้ดวงตาเห็นธรรม แต่มีเทวดาจำนวนมากบรรลุเป็นพระอรหันต์ จากการฟังธรรมในครั้งเดียวกันนั่นเอง

ด้วยว่าเทวดามีอายุชั้ยมากกว่ามนุษย์มากนัก เทวดาที่เคยฟังธรรมะกับพระพุทธเจ้าโดยตรงยังคงมีชีวิตอยู่ และมองเหตุการณ์ว่าพระพุทธเจ้าเพิ่งแสดงธรรมจบไปไม่นาน เทวดาสัมมาทิฏฐิที่มีศรัทธามั่นคงจึงชอบฟังธรรมรำลึกกุศลให้กุศลเกิดเนื่อง ๆ

ดังนั้น เมื่อการสวดมนต์คือการแสดงธรรมเพราะได้กล่าวคำที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้อีกครั้งหนึ่ง จึงควรมีไมตรีเชื่อเชิญเทวดา ทั้งปวงมาฟังธรรม เพื่อร่วมเจริญกุศล เราผู้สวดเองนั้นก็จักเจริญในกุศลยิ่งขึ้น หากได้ระลึกถึงเทวดาในฐานะเป็นพยานในการทำ ความระลึกโดยเริ่มต้นว่า เทวดามืออยู่จริงเพราะมีธรรมห้าอย่าง คือ มีศรัทธา มีศีล มีการฟังธรรม มีการเผื่อแผ่ มีปัญญา จึงบังเกิดเป็นเทวดาในภพนั้น ๆ และธรรมแต่ละอย่างก็มีอยู่ในตัวเราเช่นกัน เป็นการเจริญกุศลในส่วนเทวดานุสติด้วยนั่นเอง

เมื่อระลึกอยู่เสมอย่อมมีอานิสงส์ผลผลดีหลายอย่าง คือ เริ่มจาก เทวดาทั้งหลายรักใคร่ ถึงความไพบุลย์ด้วยธรรมทั้งห้า คือ ศรัทธา มีมาเพิ่ม รักศีล กว่าเดิม เพราะมีความยินดีรักษาศีล มีความรู้ เพราะชอบฟังสิ่งมีประโยชน์ เป็นคนเสียสละ แบ่งปันได้ง่าย แก่ใจซื่ออกพร่อง ของตนได้ดี มีใจเบิกบานด้วยปิติ ได้พบ สுகุติ ในเบื้องหน้า

บทชุมนุมเทวดา

สระรัชชัง สะเสนัง สะพันรุ้ง นะรินทัง
 ประริตตานุภาโว สะทา รักขะตุติ
 ณะริตวานะ เมตตัง สะเมตตา ภาทันตา
 อะวิกขิตตะจิตตา ประริตตัง ภาณันตุ.

ขอท่านผู้เจริญทั้งหลาย ผู้เพียบพร้อมด้วยเมตตา จงแผ่เมตตาจิตด้วยคิดว่า ขออานุภาพพระปริตรจงรักษาพระราชอาผู้เป็นเจ้าแห่งนรชน พร้อมด้วยราชสมบัติ พร้อมด้วยราชวงศ์ พร้อมด้วยเสนามาตย์ ในกาลทุกเมื่อ แล้วอย่ามีจิตฟุ้งซ่าน ตั้งใจสวดพระปริตรเถิด

สะมันตา จักกะวาเสสุ อัถรราคัจฉันตุ เทวะตา
 สัทธัมมัง มุนิราชัสสะ สุณันตุ สัคคะโมกขะทัง.

ขออัญเชิญเหล่าเทวดาในจักรวาลทั้งหลายโดยรอบ จงมาประชุมกันในสถานที่นี้ ขอเชิญฟังพระสัทธรรมของพระจอมมุนี อันชี้ทางสวรรค์และนิพพาน

ลัคเค กามะ จะ รูปเป, คิริติชะระตะเถ จันตะลิกเข วิมานะ,
ทีเป รัฎฐะ จะ คามะ, ตะรุวะนะคะหะเน เคหะวัตถุมหิ เขตเต,
ภุมมา จายันตุ เทวา, ชะละณะละวิสะเม ยักกะคันธัพพะนาคา,
ติฎฐันตา สันติเก ยัง มุนิวะระวะจะนัง สาธะโว เม สุถันตุ.

ขออัญเชิญเหล่าเทวดา ผู้สถิตอยู่ในสวรรค์ชั้นกามภพ ชั้น
รูปภพ และภุมเทวดาผู้สถิตอยู่ในวิมาน บนยอดเขา ในหุบผา
ในอากาศ บนเกาะ ในแคว้นแคว้น ในบ้าน ในต้นพฤกษา ในป่าช้า
ในเรือน และในไร่นา

ขออัญเชิญยักษ์ คนธรรพ์ และนาค ผู้สถิตอยู่ในน้ำ บนบก
ในที่ไม่วางเรียบ ในที่ไกลเคียง จงมาประชุมกันในสถานที่นี้

ขอท่านสาวุธชนทั้งหลายจงสำรวมจิตตั้งใจสดับพระสัท-
ธรรมอันเป็นพระดำรัสประเสริฐของพระมหามุนี ที่ข้าพเจ้าจะสวด
ต่อไปนี้.

ธัมมัสสะวะนะกาโล อะยัมภะทันตา.

ท่านผู้เจริญทั้งหลาย กาลนี้เป็นกาลฟังธรรม

(สวด ๓ จบ)

ตั้งแต่คำว่า
ลัคเค จนถึง สุถันตุ
เป็นกลอนภาษาบาลี มี ๒๐ คำ
สวดหยุดวรรคละ ๗ คำ
จะเห็นความไพเราะ
ของฉันทลักษณ์

พระพุทธรูป

ควรระลึกถึงคุณของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบ่อยๆ ทุกโอกาสที่สามารถทำได้ สิ่งที่ใช้ระลึกนั้นคือ สติ โดยให้ มุ่งหน้าต่อพุทธรูปที่ล้วนล้าลึกและถูกต้อง

บทพุทธรูป หรือบทสวดทุกบท ควรอ่านให้เข้าใจเป็นเบื้องต้น ก่อนสวด เพราะจะเป็นการเตรียมใจให้พร้อม ช่วยให้น้อมศรัทธาได้ดีในเวลาทีสวด เมื่อสวดอีกก็จะทวีความเข้าใจ เพราะเห็นแจ่มใสด้วยปัญญา สามารถจดจำได้ง่ายและไม่ลืมเป็นปลาบปลื้มในทุกคราวที่สาธยาย การสวดก็จะมี ความหมายมากกว่าการสวดมนต์ เพราะเป็นการเจริญกุศลตามแนวทางพุทธานุสติกรรมฐาน คือ พิจารณาพุทธรูปแต่ละประการอย่างเข้าใจจริง จนเห็นความยอดเยี่ยมของพระพุทธรูป โดยที่เรามิได้เห็นพระสรীরจริงของพระองค์ เพราะมีสติมุ่งตรงต่อพุทธรูปอย่างแท้จริง

การระลึกถึงพุทธคุณ มีอานิสงส์ส่งผลให้เป็นสาธุชนผู้เคารพ รักพระศาสดา มีศรัทธาคงที่ มีสติคงมั่น มีปัญญาแจ่มใส และมีบุญใหญ่อยู่กับตัว ไม่มีความหมองมัวเพราะปิติปราโมทย์ ถือเป็น การขจัดสิ่งที่เป็นโทษออกจากกาย วาจา ใจ อดทนได้เวลาพบปัญหา ใจไม่หวาดผวาวลามีทุกข์มีภัย ย่อมมีความมั่นใจว่า ได้อยู่กับพระ พุทธเจ้า

หาก ระ ลึก ถึง คุณ ของ พระ พุทธ เจ้า จน สำเร็จกรรมฐาน ร่างกายก็เป็นเหมือนของควรแก่การไหว้บูชา เปรียบปานว่าเป็น เจดีย์สถานส่วนจิตใจก็จะมุ่งไปสู่สุขเกษมคานต์ตามอย่างพระพุทธรเจ้า แม้ในบางคราวมีสถานการณ์ที่อาจทำไม่ได้ ความละอายและความกลัวเกรงก็จะเกิดกับใจในทันที เหมือนกับมีพระพุทธรเจ้าอยู่ด้วย ณ ตรงหน้า และแม้ยังไม่บรรลุนุสดีกรรมฐาน เพียงแต่ฝีกทำชานาญก็ย่อมมีสุคติเป็นผล ด้วยเหตุนี้ สาธุชนจึงควรหมั่นใช้ สติระลึกพุทธคุณเนื่อง ๆ เทอญ.

บทพุทธคุณ

อิติปิ โส ณะชวา เพราะเหตุนี้ ๆ พระผู้มีพระภาคเจ้า
พระองค์นั้น

อระหัง, เป็นผู้ไกลจากกิเลส ผู้ควรแก่ปัจจัยสี่และการบูชา
สัมมาสัมพุทธโธ, เป็นผู้ตรัสรู้ธรรมทั้งปวงโดยชอบด้วย
พระองค์เอง

วิชชาจะระณะสัมปันโน, เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิชาและ
จรณะ

สุคะโต, เป็นผู้เสด็จไปดีแล้วและผู้ตรัสดีแล้ว

โลกะวิทู, เป็นผู้รู้โลกอย่างแจ่มแจ้ง

อนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ, เป็นสารถีผู้ฝึกบุรุษที่ควร
ฝึก ไม่มีใครยิ่งกว่า

สัตถา เทวะมะนุสสานัง, เป็นครูผู้สอนของเทวดาและ
มนุษย์ทั้งหลาย

พุทธโธ, เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

ณะชวา. เป็นผู้ทำลายกิเลสและบาปกรรมทั้งปวง เป็นผู้
จำแนกกรรม

พระธรรมคุณ

ธรรมะ คือ *ความจริง* ไม่ใช่สิ่งที่พระพุทธเจ้าสร้างขึ้น แต่ความจริงเป็นสิ่งที่มียู่ก่อนที่พระพุทธเจ้าจะอุบัติมา พระพุทธเจ้าจะอุบัติมาหรือไม่ก็ตาม ธรรมะก็ยังคงเป็นอย่างนั้นอยู่ แต่พระพุทธเจ้าเป็นผู้รู้และจำแนกธรรมเหล่านั้น เปิดเผยความจริงตามเหตุและผล ที่ความจริงเป็น ซึ่งจำแนกเป็นสองระดับ คือ *ระดับโลกียะ* กับ *ระดับโลกุตระ*

ธรรมะระดับโลกียะ เรียกอย่างหนึ่งว่า *ทางโลก* เกี่ยวข้องกับโลก หมายถึงโลกทั้งสามคือ *กามโลก* *รูปโลก* *อรุปรโลก* อันเป็นที่ให้ผู้ที่ยังมีกิเลสได้ใช้ชีวิตจนสิ้นและเริ่มต้นใหม่ต่อเนื่องกันตามการกระทำของตน โดยไม่เห็นจุดที่สิ้นสุด เรียกว่า *สังสารวัฏ* หรือ *วัฏสงสาร* นั้นเอง

ธรรมะระดับโลกุตระ หมายถึง **พ้นโลก** คือ ออกจากโลกทั้งสาม เป็นการ ออกจากทุกข์ทั้งหมด ที่จะตามมา เช่น แก่ เจ็บ ตาย การออกหรือการพ้นนี้ คือ ออกจากกิเลส ที่เราเคยได้ยินว่า **บรรลुธรรม** นั่นเอง

ธรรมะมีความงามโดยสมบูรณ์ เพียงแค่ฟังธรรม ก็ยังช่วยคลายกิเลสได้ นับเป็นความงามเบื้องต้น เมื่อลงมือปฏิบัติ ก็มีข้อปฏิบัติดีงามมีผลที่เกิดตามมาเป็นความสุขที่เกิดจากสมณะและวิปัสสนา เป็นความงามในท่ามกลาง และเมื่อปฏิบัติบรรลุผลแล้ว ก็มีผลจากการปฏิบัติเป็นความงามในที่สุด

ธรรมะที่จะใช้สติระลึกในบทพระธรรมคุณ ได้แก่โลกุตระธรรม ๙ ประการ คือ มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑

อานิสงส์ของการระลึกถึงคุณของพระธรรมช่วยนำใจให้เคารพรักพระพุทธเจ้า ด้วยคำนี้ว่า พระพุทธเจ้าได้ทรงแสดงธรรมที่เราควรน้อมมาใส่ใจ กล่าวย้อนอดีตไปหรือในปัจจุบัน ก็มีแต่พระพุทธเจ้าเท่านั้นที่แสดงธรรมแบบนี้ให้เห็น และมีผลช่วยให้เป็นผู้เคารพพระธรรม เต็มด้วยความศรัทธา อยู่เย็นด้วยปีติปราโมทย์ หลีกเว้นโทษที่น่ากลัว อดทนได้ดีเมื่อมีทุกข์ภัย มีความมั่นใจว่าได้อยู่กับพระธรรม

หากระลึกถึงพระธรรมบ่อยๆจนถึงขั้นร่างกายก็เปรียบปานเป็นเจดีย์สถาน จิตใจจะน้อมไปเพื่อการบรรลุธรรมชั้นเยี่ยม เมื่อพบเหตุการณ์เฉพาะหน้าที่จะพาให้ทำผิดจิตใจที่มีความละเอียดและกลัวเกรงก็จะเกิดขึ้นในเวลา นั้น หากยังไม่บรรลุธรรมที่สูงขึ้นก็จะได้พบสுகติ

บทธรรมคุณ

ส้วากขาโต ภาวะวะตา ธัมโม. พระธรรมอันพระผู้มี
พระภาคเจ้าตรัสไว้ดีแล้ว

สันติภูจฺจโก, เป็นธรรมที่พระอริยบุคคลพึงเห็นได้ด้วยตนเอง
อะกาลโก, ไม่รอกาลให้ผล

เอหิปัสสิโก, ควรเรียกให้มาดู

โอปะนะยิกโก, ควรน้อมมาไว้ในจิตของตน

ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ. เป็นธรรมที่วิญญูชนพึงรู้ได้
เฉพาะตน.

พระธรรมที่ตรัสไว้ดีแล้ว คือ มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑ และ
ปริยัติธรรม ๑, พระธรรมที่พึงเห็นได้ด้วยตนเอง คือ โลกุตระธรรม ๙,
พระธรรมที่ไม่รอกาลให้ผล คือ มรรค ๔ ที่ให้ผลทันที, พระธรรมที่ควร
เรียกให้มาดู ควรน้อมมาไว้ในจิตของตน และวิญญูชนพึงรู้ได้เฉพาะตน
คือ โลกุตระธรรม ๙

พระสังฆคณ

พระสงฆ์ ที่บวชถูกต้องตามหลักพระธรรมวินัย เรียกว่า **สัมมติ** หรือ **สมมติสงฆ์** คือ เห็นพ้องต้องกัน รับรู้ร่วมกันว่า ท่านเป็นผู้บวชโดยนับถือและปฏิบัติตามคำสอนพระพุทธเจ้า จะบรรลुरुธรรมหรือไม่ก็ตาม พระภิกษุสงฆ์ก็เป็น **สงฆ์** ในความหมายนี้

คำว่า **สงฆ์** อีกความหมายหนึ่ง คือผู้ที่บรรลुरुธรรมเป็น **อริยบุคคล** โดยมีทั้งผู้ที่เป็นพระภิกษุสงฆ์และฆราวาส **สงฆ์ในพระรัตนตรัย** ก็คือ **อริยบุคคล** นี้เอง ที่เรียกว่า **สงฆ์** เพราะคำว่า **สงฆ์** แปลว่า **หมู่** ด้วยว่าท่านผู้บรรลुरुธรรมมีศีลที่บริสุทธิ์เหมือนกัน และท่านเห็นความจริงเหมือนกันทุกท่าน จึงเรียกว่า **หมู่**

อริยบุคคล ท่านเห็นแจ้งพระนิพพานด้วยจิตใจ จิตใจในขณะที่เห็นแจ้งนั้นเรียกว่า **มรรค** และมีจิตใจที่เกิดขึ้นต่อเนื่องกัน เรียกว่า **ผล**

จิตใจที่เห็นแจ้งพระนิพพานครั้งแรกคือ **โสดาปัตติมรรค** และมี **โสดาปัตติผล** เกิดต่อเนื่องกัน เราเรียกท่านผู้บรรลุธรรมนี้ว่า **โสดาปัตติบุคคล** หรือ **พระโสดาบัน** และเรียกว่า **พระสกทาคามี** **พระอนาคามี** และ **พระอรหันต์** ตามลำดับการบรรลุธรรมครั้งต่อมา

ในกรณีที่บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ในคราวเดียวนั้น ก็หมายถึงบรรลุธรรมไปตามลำดับสี่ครั้ง ไม่ใช่บรรลุพระอรหันต์โดยทันทีครั้งเดียว การบรรลุธรรมแต่ละครั้งหมายถึงการขจัดกิเลสประเภทหนึ่ง ๆ ได้หมดจดโดยที่กิเลสชนิดนั้นไม่สามารถมีขึ้นมาอีก และจะขจัดกิเลสได้ทุกชนิดเมื่อบรรลุธรรมสี่ครั้ง คือเป็น **พระอรหันต์** ซึ่งถือว่าเป็น **ผู้ได้รับประโยชน์จริงแท้อันสูงสุด** ในพระพุทธศาสนา

การใช้สรีระลึงถึงคุณของพระอรียบุคคลบ่อย ๆ นั้น จะมีอานิสงส์คือ ทำให้เป็นผู้เคารพรักพระสงฆ์ มีความไพบุลย์ด้วยธรรมทั้งห้า มีศรัทธาคงที่ ปิติปราโมทย์ก็มากล้น พ้นจากโทษภัยที่น่ากลัว อดทนต่อความทุกข์ได้ดี มีความมั่นใจว่าได้อยู่กับพระอรียบุคคล

หากเจริญสังฆานุสติได้ถึงขั้นแม้แต่ร่างกายก็ควรเลื่อมใสบูชา เปรียบดังว่าเป็นพระอุโบสถที่เต็มด้วยพระสงฆ์ ส่วนจิตใจก็มุ่งตรงสู่พระสังฆคุณ ในยามใดที่มีเหตุการณ์ให้ทำไม่ได้อย่างใด จิตใจก็จะรู้ละอายและกลัวเกรง เหมือนกับอยู่ต่อหน้าพระสงฆ์หมู่ใหญ่ และถึงแม้ไม่ได้บรรลุธรรมในชาตินี้ ด้วยการระลึกถึงพระสงฆ์ก็จะทำให้ได้ไปสู่สุคติโดยแท้

บทสังฆคุณ

สุปะฏิปันโน ภาวะวะโต สภาวะกะสังโฆ, พระสงฆ์สาวก
ของพระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นผู้ปฏิบัติดี (ตามพระพุทธรพจน์)

อุชุปะฏิปันโน ภาวะวะโต สภาวะกะสังโฆ, พระสงฆ์สาวก
ของพระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นผู้ปฏิบัติตรง (ตามมัชฌิมาปฏิปทา)

ญายะปะฏิปันโน ภาวะวะโต สภาวะกะสังโฆ, พระสงฆ์
สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นผู้ปฏิบัติเพื่อพระนิพพาน

สามีจิปะฏิปันโน ภาวะวะโต สภาวะกะสังโฆ, พระสงฆ์
สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นผู้ปฏิบัติสมควร

ยะทิทัง จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา,
ท่านเหล่านั้น คือบุรุษ ๔ คู่ กล่าวคือ พระอริยบุคคล ๘ จำพวก

เอสะ ภาวะวะโต สภาวะกะสังโฆ, นั่นแหละพระสงฆ์
สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า

อาหุเนยโย, เป็นผู้ควรรับปัจจัยสิ่งที่เขานำมาบูชา

ปาหุเนยโย, เป็นผู้ควรรับสักการะที่เขาจัดไว้ต้อนรับ

ทักขิเนยโย, เป็นผู้ควรรับทักษิณาทาน

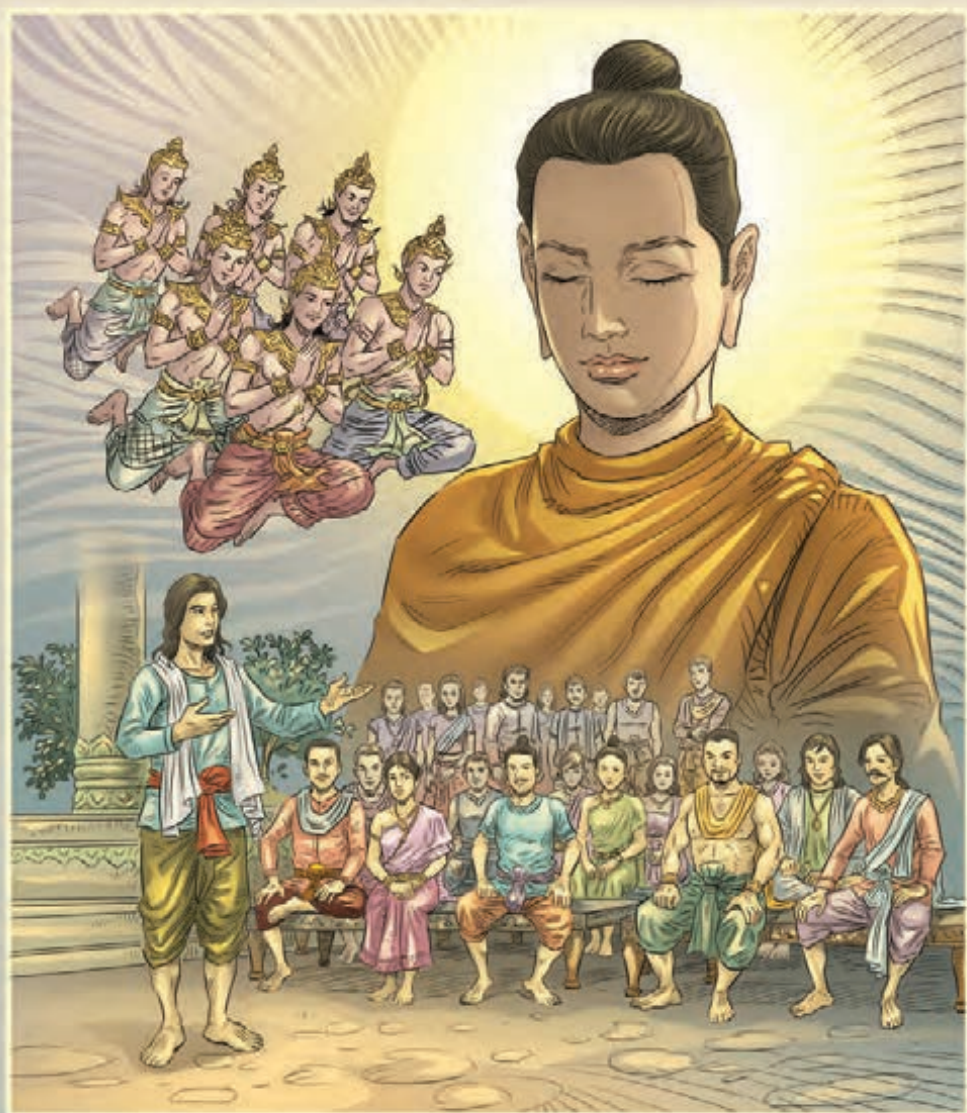
อัญชลิกะระณียโย, เป็นผู้ที่ชาวโลกทั้งปวงควรทำอัญชลี

อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสะ. เป็นนาบุญของโลก
ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่า.

ความงามของพระพุทธศาสนาในเบื้องต้นคือพระพุทธเจ้า เพราะทรงเป็นผู้รู้ดี ความงาม ในท่ามกลาง คือ พระธรรม ที่เป็น ธรรมดี และ ความงามในที่สุด ของพระพุทธศาสนา ก็คือ พระสงฆ์ เพราะเป็นผู้ปฏิบัติดี

มังคลปริตร

มีผู้คนจำนวนมากที่เดียวที่เป็นขาประจำของที่นี่ ที่นี่เป็นเวทีของนักพูดนักคิดที่ศึกษากอยู่ตลอดปี เวทีสาธารณะแบบนี้แหละที่บรรดาผู้มีความสามารถใช้เป็นทำงาน พวกเขามีเรื่องมาเล่า คนฟังก็มีเงินให้เขา คนไม่มีเงินแต่อยากดูอยากฟังก็ไม่มีใครห้าม กล่าวว่าเป็นมหรสพอย่างหนึ่งก็ไม่ผิด

เรื่องที่เล่ากันนั้นมีความยาวขนาดมหากาพย์ชนิดที่ต้องฟังต่อกันเป็นตอน ๆ เฉลี่ยแล้วแต่ละเรื่องใช้เวลาสี่เดือนจบ จบเรื่องเก่าก็มีเรื่องใหม่มาเล่ามาฟังกันต่อ วันนี้เป็นตอนอวสานของเรื่อง มันจบลงในที่สุด เรื่องใหม่ที่กำลังจะเริ่มขึ้น

“อะไรคือมังคล” ผู้ฟังคนหนึ่งโยนคำถามมาในเวที เป็นคำถามที่สั้นมาก

ประชุมชนทั้งนักพูดนักคิดและผู้ฟังในเวทีสาธารณะให้

ความสนใจคำถามดังกล่าว พวกเขาใคร่รู้อยู่เหมือนกันว่า อะไรคือมงคล มงคลที่แปลว่าความดีที่ถึงโชคลาภ ความดีที่ช่วยให้ถึงความบริสุทธิ์

“สิ่งที่เห็นคือมงคล” บุคคลผู้หนึ่งให้คำตอบ “ผมรู้” เขาสร้างความมั่นใจให้กับผู้ฟังแล้วขยายความต่อ

“ก็ภาพประทับใจที่เราเห็นกันนั้นแหละคือมงคล ภาพของนกกระเต็นน้อยโฉบฉวยามเช้า ภาพหญิงมีครรภ์ ภาพวัยรุ่นหนุ่มสาวที่แต่งกายหลากสีสัน ฯลฯ หรืออย่างเวลาเห็นม้าอาชาไนยนั้นก็มงคล”

เสียงปรบมือเกรียวกราวจากผู้ฟังที่รายล้อมเป็นสิ่งบ่งบอก ว่าความเห็นเขาได้รับการยอมรับไม่น้อย

“เดี๋ยวก่อนครับทุกท่าน” บุคคลผู้หนึ่งกล่าวเมื่อเสียงปรบมือซาลง

“ถ้ามงคลคือสิ่งที่เห็น มันก็ออกจะแปลก ๆ อยู่บ้าง เพราะสิ่งที่เห็นไม่ได้มีแต่สิ่งที่ดี แต่มีทั้งสิ่งที่ดีและไม่ดี มีทั้งสิ่งที่สะอาดและไม่สะอาด การจะสรุปว่าภาพที่เห็นเป็นมงคลคงไม่ถูกนัก” เขาแสดงเหตุผลแย้งได้นำฟัง “ผมรู้ว่าอะไรคือมงคล” เขาสร้างความมั่นใจให้กับผู้ฟังแล้วขยายความต่อ

“เสียงที่ท่านได้ยินนั้นแหละครับคือมงคล ในเวลาเช้าตรู่ ท่านจะได้ยินเสียงอรุณสวัสดิ์ เสียงคนพูดกันว่า เจริญ มงคล ไชโย ฯลฯ นั่นคือมงคล”

เสียงปรบมือเกรียวกราวบ่งบอกได้ว่ามีผู้ฟังจำนวนมากเห็น

ด้วยกับเขาเหมือนกัน

“เดี๋ยวก่อนครับทุกท่าน” บุคคลผู้หนึ่งกล่าวเมื่อเสียงปรบมือซาลง

“มงคลไม่ใช่สิ่งที่เห็นและไม่ใช่สิ่งที่ได้ยินหรือกรับ เพราะเราเห็นเราได้ยินทั้งสิ่งที่ดีและไม่ดี มงคลต้องเป็นสิ่งที่นอกจากนั้น คือ กลิ่น รส สัมผัส อย่างนี้จึงจะเรียกว่ามงคล” ชายคนหลังนี้กล่าวบอกมงคลโดยไม่ลืมที่จะปฏิเสธสองอย่างก่อน เขาได้รับเสียงปรบมือเรียกราวเช่นกัน และเขาก็ได้รับการเห็นแย้งไปเช่นกัน ด้วยว่ากลิ่น รส สัมผัส ก็มีทั้งดีและไม่ดี อย่างเดียวกับที่เคยแย้งกันมา

นั่นเอง แม้จะมีผู้ให้คำตอบมาอีกมากมาย แต่กระแสหลักก็คงเป็นสามกระแสนี้ ผู้เห็นด้วยกับคำตอบหนึ่งก็ปฏิเสธสองคำตอบที่เหลือ แต่เมื่อให้อธิบาย กลับอธิบายไม่ได้เสียนี้

คำถามสั้น ๆ ว่า “อะไรคือมงคล” กลายเป็นคำถามที่ทำให้ทายสังคมให้ถกหาคำตอบกันยืดยาว มันยาวนานกว่าการเล่าเรื่องมหากาพย์ เสียอีก

จากสังคมมนุษย์ที่คิดหาคำตอบกัน เทวดาที่ทราบเรื่อง ก็พากันคิดหาคำตอบบ้าง จนขยายวงไปในสังคมเทวดาหลายระดับแต่ก็ยังไม่พบคำตอบที่หมดจดตรงเป้้าแต่อย่างใด จนกระทั่ง เทวดาชั้นดาวดึงส์ไปขอให้พระอินทร์ช่วยตอบปัญหาคาใจ

“ไม่ทราบว่ามีผู้นำคำถามนี้ไปทูลถามพระศาสดาหรือยัง” พระอินทร์ถามเหล่าเทวดา เมื่อทราบว่ายังไม่มีพระอินทร์ก็ตรัสว่า “ทำไมท่านทั้งหลายที่ต้องการแสงสว่างละเว้นกองไฟใหญ่ มาหาแสงหิ่งห้อย ถ้าอยากทราบคำตอบก็จงไปถามพระศาสดาเถิดท่านผู้นิรทุกข์” แล้วพระอินทร์ก็บัญชาเทวดาตนหนึ่งทำการนี้

จากวันแรกมีคำถามถึงวันที่เทวดาเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า นับเวลาได้สิบสองปี

เทวดาปรากฏกายที่พระคันธกุฎีด้วยแสงวาววามเล่าความเป็นมาของข้อกังขาแล้วทูลอาราธนาพระพุทธเจ้าให้ทรงกล่าวมังคล

พระพุทธเจ้าตรัสบอกมงคลธรรมอันเป็นมงคลทำตามลำดับ ผู้ต้องการสิริมงคลสามารถกระทำตามได้ ในชีวิตของใครก็ตามที่ได้กระทำตามมงคลก็นับว่าเขามีมงคลชีวิต

เริ่มตั้งแต่ทำในสิ่งที่เป็นการสร้างรากฐานชีวิต การใช้ชีวิต ดำรงชีวิต รับผิดชอบชีวิตตนและผู้อื่นตามลำดับ ๆ ไป

พระพุทธเจ้าป้องกันความเสื่อมเสีย ปิดโอกาสตกต่ำให้ผู้ปฏิบัติมงคลธรรม ยกกระดับจิตใจให้สูงขึ้น จนที่สุดจากปุถุชนเป็นอริยบุคคล

เป็นมงคลที่หมดจดงดงาม เป็นพระธรรมเทศนาที่ทรงคุณค่า เป็นพระปริตรที่มีอานิสงส์ให้เกิดสิริมงคล ปราศจากอุปสรรคอันตรายและให้ถึงความสำเร็จ

ขอให้สาธุชนทั้งหลายจงกระทำมงคล ขอให้สาธยายมงคล และบรรลุถึงอานิสงส์แห่งพระปริตรนี้ เทอญ.

บทชุดตำนาน

เย สันตา สันตะจิตตา, ติสระระณะระระณา, เอตถะ โลกันตะเร วา
ภุมมาภุมมา จะ เทวา, คุณะคะณะคะหะณะ, พยัวระणा สัพพะกาลัง

เทวดาเหล่าใด ในโลกนี้หรือในโลกอื่น ผู้อาศัยอยู่ในปฐพีและ
อากาศ ผู้เป็นสัตบุรุษมีจิตสงบ มีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่ระลึก ผู้
ขวนขวายในการบรรลुकุณธรรมทั้งหลายตลอดกาลทุกเมื่อ

เอเต อายันตุ เทวา, วัระระกะนะกะมะเย, เมรุราเช วัระสันโต
สันโต สันโต สะเหตุง, มุนีวัระวัระจะนัง, โสตุมัคคัง สะมัคคัง.

ขออัญเชิญเทวดาเหล่านั้นจงมา อนึ่ง ขอเทวดาผู้สถิตอยู่ ณ เขา
เมรุราชที่สำเร็จจากทองอันประเสริฐ จงมาด้วย ขอเหล่าเทวดาสัตบุรุษ
จงมาฟังคำสอนอันประเสริฐ อันประกอบด้วยเหตุผล ของพระมุนีผู้
ประเสริฐ โดยพร้อมเพรียงกันเถิด

สัพเพสุ จักกะวาเสสุ ยักขา เทวา จะ พรัหมุโน
ยัง อัมเหติ กะตัง ปุญญัง สัพพะสัมปัตติสาธะกัง.

บุญใดที่จะทำสมบัติทุกอย่างให้สำเร็จ ที่ข้าพเจ้าทั้งหลายได้
ทำแล้ว ขออัยกัษ์ เทวดา และพรหมทั้งหลายทั่วทุกจักรวาล จงร่วม
อนุโมทนาบุญนั้น

สัพเพ ตัง อะนุโมทิตัว สะมัคคา สาสะเน ระตา
ปะมาทะระหิตา โหนตุ อารักขาสู วิเสสะโต.

ขออัยกัษ์ เทวดา และพรหมทั้งปวง ครั้นอนุโมทนาบุญนั้นแล้ว
จงเป็นผู้พร้อมเพรียงกันยินดีในพระศาสนา อย่าได้หลงลืมตั้งใจปกปักรักษา
ชาวโลกเถิด

สาสน์สละ จะ โลกัสสะ วุฑฒิ ภาวะตุ สัพพะทา
สาสน์นัมปิ จะ โลกัญจะ เทวา รักขันตุ สัพพะทา.

ขอความเจริญจงมีแก่พระศาสนาและชาวโลกในกาลทุก
เมื่อ ขอเทวดาทั้งหลายจงรักษาพระศาสนาและชาวโลกในกาลทุก
เมื่อเถิด.

สัทธิง โหนตุ สุขี สัพเพ ปะริวารเห อัตตะโน
อะนินฺชา สุมะนา โหนตุ สะหะ สัพเพหิ ญาตภิ.

ขอสรรพสัตว์พร้อมด้วยบริวารของตน จงมีความสุข ปราศ
จากทุกข์ มีใจเบิกบาน พร้อมกับญาติทั้งปวงเถิด.

ราชะโต วา โจรชะโต วา มะนุสสะโต วา อะมะนุสสะโต วา
อัคคีโต วา อุทะกะโต วา ปิสายชะโต วา ขาณุกะโต วา กัณฐะกะโต
วา นักขัตตะโต วา ชะนะปะทะโรคะโต วา อะสัทธัมมะโต วา
อะสัททิกฺกุโรโต วา อะสัพปุริสะโต วา จัณทะ หัตถิ อัสสะ มิคะ
โคณะ กุกุระ อะหิ วิจฉิกะ มะณิสัพปะ ทีปิ อัจฉะ ตะรัฉฉะ สุกะระ
มะหิงสะ ยักชะ รักชะสาทีหิ นานาภะยะโต วา นานาโรคะโต วา
นานาอุปัทวะโต วา อารักขัง คัมพันตุ.

ขอชาวโลกจงได้รับการคุ้มครองจากอันตรายที่เกิดจากผู้
ปกครองประเทศ โจร มนุษย์ อมนุษย์ ไฟ น้ำ ปีศาจ ต่อไม้ หนาม
เคราะห์ร้าย โรคระบาดในถิ่นมนุษย์ ความประพฤติของคนทราม
ความเห็นผิด คนร้าย โรคและอุปัทวะต่าง ๆ อันเกิดจาก ช้าง ม้า
กวาง วัว สุนัข งู แมงป่อง งูเขียว เสือดาว หมี หมาป่า หมู กระบือ
ยักษ์ และรากษส เป็นต้น.

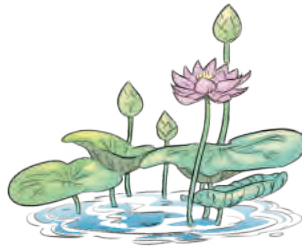
บทขัดมังคลปริตร

ยัญจะ ทิวาทะสะ วัสสานิ จินตะยิงสุ สะเทวะกา
 จิริสสัง จินตะยันตาปิ เนวะ ชานิงสุ มังคะลัง.
 จักกะวาพะสะหัสเสสุ ทะสะสุ เยนะ ตัตตะกัง
 กาลัง โกลาหะลัง ชาตัง ยาวะ ฬริหะมะนิเวสะนา.

ก็มนุษย์ทั้งหลายพร้อมทั้งเทวดาคิดหามงคลใดสิ้น ๑๒ ปี มนุษย์และเทวดาเหล่านั้นในห้วงจักรวาล แม้จะคิดมงคลเป็นเวลานาน ก็ยังไม่รู้เลยทีเดียว ด้วยกาลเท่าใด ความโกลาหลเรื่องมงคลได้เกิดขึ้นจนถึงพรหมโลก ตลอดกาลเท่านั้น

ยัง โลกะนาโถ เทเสสิ สัพพะปาปะวินาสะนัง
 ยัง สุตฺวา สัพพะทุกเขหิ มุจจันตาสังขิยา นะรา
 เอวะมาทิกุญเปตัง มังคะลันตัมภะณามะ เท.

พระพุทธโลกนาถเจ้าได้ทรงแสดงมงคลใด อันทำบาปกรรมทั้งปวงให้พินาศไป เมื่อเหล่านั้นรชนนับไม่ถ้วนได้สดับมงคลใดแล้ว หลุดพ้นจากทุกข์ทั้งปวง ขอเราทั้งหลายจงสวดมงคลนั้น อันประกอบด้วยคุณอย่างนี้เป็นต้น เทอญ.

บทมงคลปริตร

เอวัมเม สุตัง.

ข้าพเจ้า (พระอานนทเถระ) ได้สดับมาแล้วอย่างนี้.

เอกัง สมะยัง ภาคะวา สาวัตถิยัง วิหะระติ เขตระเน
อะนาถะปิณฑิกัสสะ อารามะ.

ในสมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ ณ พระเชตวัน
อารามของอนาถปิณฑิกเศรษฐี ใกล้พระนครสาวัตถิ

อะละ โข อัญญะตะรา เทวะตา อภิกันตายะ รัตติยา
อะภิกันตะวัณณา เกวะละกัปปัง เขตระนัง โอภาเสตฺวา
เยนะ ภาคะวา, เตนุปะสังกะมิ.

ครั้งนั้นแล เมื่อปฐมยามแห่งราตรีล่วงไปแล้ว เทวดาตน
หนึ่งมีรัศมีงามยิ่ง ทำพระเชตวันทั้งสิ้นให้สว่างไสว เข้าไปเฝ้าพระผู้
มีพระภาคเจ้าถึงที่ประทับ

อุปะสังกะมิต์วา ภาคะวันตัง อะภิวาเทตฺวา เอกะมันตัง
อัญญาสิ.

ครั้นเข้าไปเฝ้าแล้ว จึงถวายอภิวาทพระผู้มีพระภาคเจ้าแล้ว
ได้ยืนอยู่ ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่ง

เอกะมันตัง จูฑา โข สา เทวะตา ภาคะวันตัง คาถายะ
อัชมะภาสิ.

ครั้นเทวดานั้นได้ยืนอยู่ ณ ที่ควรส่วนข้างหนึ่งแล้ว ได้กราบ
ทูลพระผู้มีพระภาคเจ้าด้วยคาถาว่า

พะหุ เทวา มะนุสสา จะ มังคะลานิ อะจินตะยุง
อากังขะมานา โสตถานัง ปรุฑฺธิ มังคะละมุตตะมัง.

เทวดาและมนุษย์ทั้งหลายเป็นอันมาก ผู้หวังความสวัสดิ ได้
คิดหามงคลทั้งหลาย ขอพระองค์จงตรัสเทศนามงคลอันสูงสุดเถิด

[พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสตอบว่า]

อะเสวะนา จะ พาลานัง ปิณฺทิตานัญจะ เสวะนา
ปุชา จะ ปุชเชนียนัง เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

การไม่คบคนพาล การคบแต่บัณฑิต และการบูชาบุคคล
ผู้ควรบูชา นี่เป็นมงคลอันสูงสุด

ปะฏิรูปะเทศะวาโส จะ
อัตตะสัมมาปะณิธิ จะ

ปุพเพ จะ กะตะปุญญะตา
เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

การอยู่ในประเทศที่สมควร การได้ทำบุญไว้ในกาลก่อน
และการตั้งตนไว้ชอบ นี้เป็นมงคลอันสูงสุด

พาหุสัจจัญจะ ลิปปัญจะ
สุภาสิตา จะ ยา วาจา

วินะโย จะ สุลิกขิตโต
เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

ความเป็นพหูสูต ความมีศิลปะ การมีวินัยที่ศึกษาดีแล้ว
และวาจาเป็นสุภาสิต นี้เป็นมงคลอันสูงสุด

มาตาปิตุอุปัฏฐานัง
อะนากุลลา จะ กัมมันตา

ปุตตะทารัสสะ สังคะโ
เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

การบำรุงมารดาบิดา การสงเคราะห์บุตร การสงเคราะห์
ภรรยา และการงานไม่อากุลคั่งค้าง นี้เป็นมงคลอันสูงสุด

ทานัญจะ ัมมะจะริยา จะ
อะนะวัชานิ กัมมานิ

ญาคะกานัญจะ สังคะโ
เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

การให้ทาน การประพฤติธรรม การสงเคราะห์ญาติ และ
การงานอันไม่มีโทษ นี้เป็นมงคลอันสูงสุด

อาระตี วิระตี ปาปา
อัปปะมาโท จะ ธัมเมสุ

มัชชะปาณา จะ สัตถุญะโม
เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

การงดเว้นจากบาป การสำรวมระวังตนจากการดื่มน้ำเมา และความไม่ประมาทในกุศลธรรมทั้งหลาย นี้เป็นมงคลอันสูงสุด

การะโว จะ นิวาโต จะ
กาเลนะ ธัมมัสสะวะนัง

สันตุมฺหิ จะ กะตัญญูตา
เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

ความเคารพ ความถ่อมตน ความสันโดษ ความกตัญญู และการฟังธรรมในกาลอันสมควร นี้เป็นมงคลอันสูงสุด

ขันตี จะ โสวะจัสสะตา
กาเลนะ ธัมมะสะกัจฉา

สะมะณานัญญจะ ทัสสะนัง
เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

ความอดทน ความเป็นผู้ว่าง่าย การเห็นสมณะทั้งหลาย และการสนทนาธรรมในกาลอันสมควร นี้เป็นมงคลอันสูงสุด

ตะโป จะ พรั้มะจะริยัญจะ อะริยะสัจจานะ ทัสสะนัง
นิพพานะสัจฉิกิริยา จะ เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

ความเพียรเผาบาปธรรม การประพฤติพรหมจรรย์ การเห็นแจ้งอริยสัจ และการทำพระนิพพานให้แจ้ง นี้เป็นมงคลอันสูงสุด

พญจัฐสละ โลกะธัมเมหิ
อะโสกัง วิระชัง เขมัง

จิตตัง ยัสสะ นะ กัมปะติ
เอตัมมังคะละมุตตะมัง.

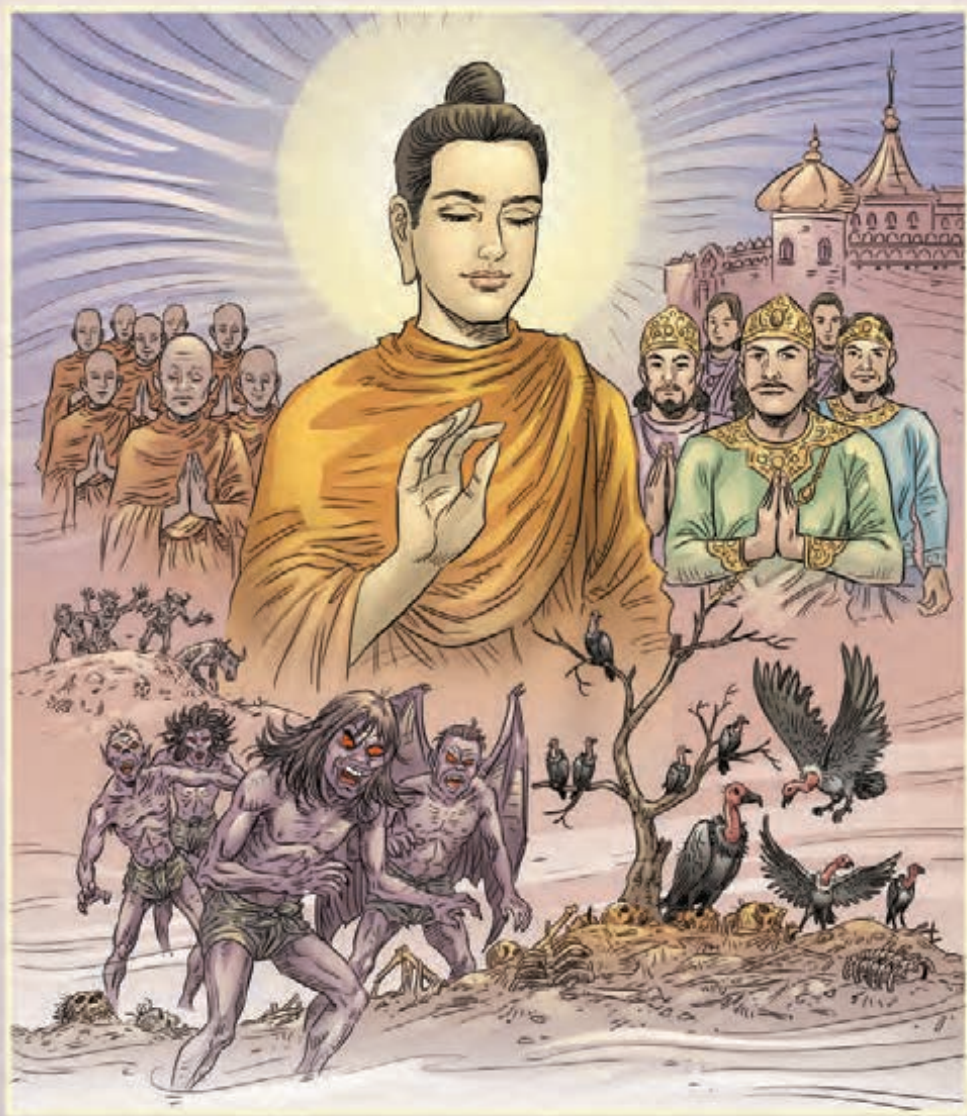
จิตของบุคคลผู้ถูกโลกธรรมกระทบแล้ว ไม่หวั่นไหว ไม่เศร้า
โศก ปราศจากละอองกิเลส เกษมไม่มีภัย นี่เป็นมงคลอันสูงสุด

เอตาทิสานิ กัตถ์วานะ
สัพพัตถะ โสตถิ คัจฉันติ

สัพพัตถะมะปะราชาชิตา
ตันเตสัง มังคะละมุตตะมัง.

เพราะเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย ทำมงคลทั้งหลายเช่นนี้
แล้ว เป็นผู้ไม่พ่ายแพ้ในข้าศึกทั้งหลาย ย่อมถึงความสวัสดิ์ในที่ทุก
สถาน ฉะนั้น มงคลทั้ง ๓๘ ประการ นั้น จึงเป็นมงคลอันสูงสุด ของ
เทวดาและมนุษย์เหล่านั้น.

รัตนปริตร

ใครจะไปคิดว่าแดนอันแสนรื่นรมย์อย่างกรุงเวสาลีจะมีวันนี้ เวสาลีที่รุ่งเรือง มีปราสาท คฤหาสน์ บึงบัว อย่างละเอียดพันเจ็ดร้อยกับอีกเจ็ดแห่ง แต่บัดนี้มีสภาพวิปริต

เชื้อพระวงศ์ชั้นสูงเจ็ดพันเจ็ดร้อยกับอีกเจ็ดพระองค์ทบทวนปัญหาและหาทางออก

มันเริ่มจากฝนไม่ตก ข้าวกล้าตาย เมื่อไม่มีกิน คนก็อดตายตามกันไป เริ่มจากคนอนาถาที่ตายไปก่อน ตามมาด้วยคนค่อม เมือง ศพถูกขนไปทิ้งกองสุ่มกันเป็นพะเนินที่นอกเมือง กลิ่นเหม็นคละคลุ้งรบกวนไปทั่วเมือง พร้อมด้วยโรคระบาด คนก็ยิ่งล้มตายเป็นไปไม่ไ้ร่วง เป็นสถานการณ์ที่สลดสำหรับมนุษย์ แต่เป็นสถานการณ์ที่สนุกสำหรับอมมนุษย์ที่ได้กลืนคนตาย พวกมันพากันหลั่งไหลมาสู่กรุงเวสาลีราวกับว่าในเมืองมีมหาสมบัติซ่อนแต่แท้จริงมันคือเสียงร่ำไห้ของผู้คน

ณ ที่ประชุม เจ้าลิจฉวีเห็นขอบให้ทูลอาราธนาพระพุทธเจ้าให้เสด็จมาอนุเคราะห์ ปลดเปลื้องทุกข์ โศก โรค ภัย เป็นที่พึ่ง และ

เป็นขวัญกำลังใจ ขณะเดียวกันก็เกรงว่าพระเจ้าพิมพิสารพระราช
แห่งแคว้นมคธที่พระพุทธเจ้าประทับอยู่ จะทัดทานไม่ให้เสด็จมา
จึงตั้งตัวแทนเป็นเจ้าลิจฉวีสองพระองค์ขึ้นข้างทรงพร้อมเครื่อง
บรรณาการ เดินทางไปเข้าเฝ้าราชาพิมพิสาร พระเจ้ากรุงราช-
คฤห์ ขอให้ช่วยในการนำส่งเสด็จ

พระเจ้าพิมพิสารต้อนรับและตรัสว่า “พวกท่านทรงรู้เรื่อง
เถิด” เป็นความหมายว่า ขึ้นอยู่กับพระพุทธเจ้า เจ้าลิจฉวีรับ
คำแล้วเดินทางต่อไปยังพระอารามในป่าไผ่ พระพุทธเจ้ารับนิมนต์
แคว้นวัชชี

สมัยพุทธกาล คำว่า **แคว้น** นี้ ไม่ได้หมายถึงจังหวัดหรือ
ภูมิภาค แต่แคว้นหนึ่ง ๆ คือ **ประเทศหนึ่ง ๆ** นี่คือการเยือนต่าง
ประเทศของพระพุทธเจ้า จะเสด็จไปกรุงเวสาลี เมืองหลวงของ
ประเทศวัชชี พร้อมด้วยพระสงฆ์ห้าร้อยรูป

พระเจ้าพิมพิสารปรับปรุงพื้นที่และถนนหนทางในระยะ
๘๐ กิโลเมตร เพื่อการนี้ จัดมหรธรมสักการะเป็นระยะตามเส้น

ทาง ส่งเสด็จด้วยพระองค์เองตลอดห้าวัน จนถึงแม่น้ำคงคาซึ่งเป็น
เส้นพรมแดน

พระเจ้าพิมพิสารเสด็จดำเนินลงน้ำลึกถึงพระศอส่งเสด็จ
พระพุทธเจ้าและพระสงฆ์ห้าร้อยขึ้นแพขนานข้ามแม่น้ำใหญ่ขณะ
ที่อีกฟากแม่น้ำนั้นพวกเจ้าลิฉฉวีจำนวนมากก็ลงไปรอรับเสด็จใน
น้ำเพียงพระศอเช่นกัน

ทันใดนั้นเอง ก็ปรากฏเมฆครีมีดำใหญ่ ฟ้าแลบแปลบปลาบ
คำรามอยู่ครี้น ๆ พอพระพุทธองค์ทรงวางพระบาทก้าวแรกลง ณ ริม
ฝั่งแม่น้ำ ฝนก็ตกลงมาอย่างฟ้ารั่ว จะเปียกแต่ผู้ที่ยากให้เปียก
ชาวศพและสิ่งปฏิภูลทั้งหมดถูกฝนซัดพาลงแม่น้ำคงคาและไหล
ไปสิ้น ผืนดินก็กลายเป็นสะอาดสะอ้าน

เหล่าเจ้าลิฉฉวีนิมนต์พระพุทธองค์ให้ประทับอยู่ทุก ๆ หนึ่ง
โยชน์ระหว่างทาง ถวายมหาทานและทำการบูชาเป็นสองเท่า สาม
วันจึงนำเสด็จถึงกรุงเวสาลีเมื่อพระพุทธองค์เสด็จถึงกรุงเวสาลี
ท้าวสักกะพร้อมเทพบริวารได้เสด็จมาเฝ้า ทำให้พวกอมมนุษย์หลบ
หนีไปจำนวนมาก พระพุทธองค์ประทับยืนใกล้ประตูเมืองตรัสเรียก
พระอานนท์เข้าไปหาตรัสว่า “อานนท์ เธอจงเรียนรัตนสูตรนี้”

พระอานนท์รับฟังและจดจำเครื่องป้องกันที่ชื่อ *รัตนปริตร* แล้วรับเอาบาตรของพระพุทธเจ้า ใส่น้ำลงในบาตรแล้วออกเดินไปพร้อมกับเหล่าพระราชกุมารลิจฉวี เพื่อประพรมและสาธยายให้ทั่วพระนคร

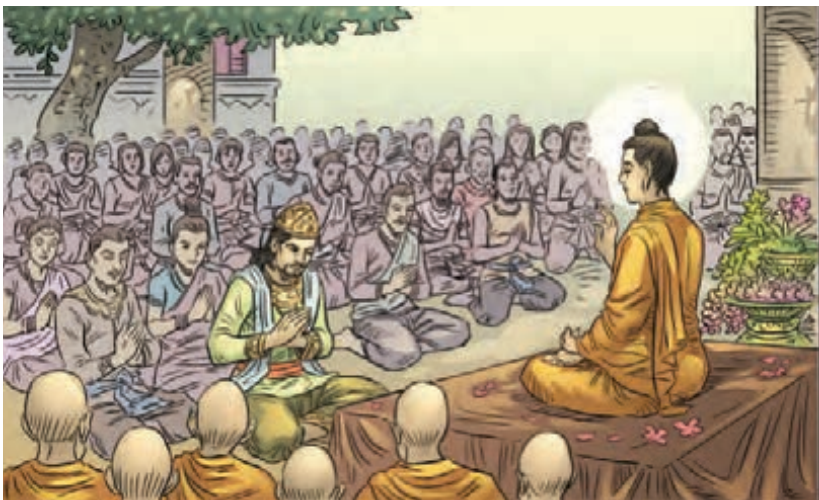
เพียงแค่ว่า “*ยังกิญจิ*” ที่ท่านเปล่งเสียงออกไปเท่านั้น พวกอมนุษย์ที่ยังไม่หนีไปตอนแรกก็ต้องเตลิดหนีไปจนหมดสิ้น โรคร้ายบาดแผลตามตัวคนก็หายในทันใด พวกเขาพากันมามอบดอกไม้ให้พระอานนท์

ชาวเมืองรีบฟื้นฟูสภาพเมือง พากันประดับประดาอาคารใหญ่กลางเมือง ปูพุทธอาสน์ไว้แล้วออกมารวมตัวกันนำเสด็จพระพุทธเจ้ามา ณ ที่นั้น ขณะที่พระอานนท์และกลุ่มพระราชกุมารที่เสร็จจากการสาธยายและการประพรมรอบเมืองก็เข้าไปรวมกัน ณ ที่นั้น

ณ กรุงเวสาลีนั้น พระพุทธเจ้าทรงแสดง รัตนสูตรโปรดเหล่า เทวดาและมนุษย์ทั้งหมดที่มาประชุมกัน ในเวลาจบเทศนา ความ สวัสดิ์ได้มีแก่ราชสกุล อันตรายก็หายสิ้นไป สัตว์ ๘๔,๐๐๐ ได้บรรลุ ธรรม แม้วันที่สองถึงวันที่เจ็ด พระพุทธองค์ก็ทรงแสดงรัตนสูตรนี้ และมีผู้บรรลุธรรมจำนวนมากอย่างนี้ทุก ๆ วัน

พระพุทธเจ้าทรงแสดงธรรมเป็นภาษาเดียว แต่ผู้ฟังจะฟัง เป็นภาษาของตนเอง และทุก ๆ คน ไม่ว่าจะอยู่ใกล้หรือไกลก็จะ ได้ยินชัดเจนเท่ากัน

ตลอด ๑๕ วัน ที่พระพุทธเจ้าประทับอยู่ในกรุงเวสาลี มี อริยบุคคลเกิดขึ้นมากมาย เป็นความรุ่งเรืองอย่างยิ่งของกรุงเวสาลี ด้วยสัจจะของพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ สามรัตนอันทรงค่า ชาวกรุงเวสาลีเฝ้าที่ต้อนรับท่านผู้ปรารถนาจักร่วมสดีรัตนสูตร ขอให้ทุกท่านจงบรรลุถึงอานิสงส์ของพระปริตรนี้ เทอญ.

บทخذรัตนปริตร

ปะณิธานะโต ปัญญาเย ตะถาคะตัสสะ ทะสะ ปาระมิโย,
 ทะสะ อุปะปาระมิโย, ทะสะ ปะระมัตตะปาระมิโย, ปัญจะ
 มะหาปะริจจาเค, ทิสโส จะรียา, ปัจฉิมัพพะเว คัพภาวักกันติง,
 ชาติง, อะภินิกขะมะนัง, ปะธานะจะรียัง, โโพธิปลลังเก มาระ-
 วิชะยัง, สัพพะญญุตตะญาณูปปะฏิเวธัง, ธัมมะจักกัปปะวัตตะนัง,
 นะวะ โลกุตตะระธัมเมติ สัพเพปิเม พุทเธคฺเณ อาวัชชิตฺวา
 เวสาลียา तीสุ ปาการันตะเรสุ ตियามะรัตติง ปะริตตัง กะโรนโต
 อายัสฺมา อานันทตเถโร วิยะ การุญญะจิตตัง อุပ္ปญฺฐะเปตฺวา

โกฏิสะตะสะหัสเสสุ

ยัสฺसानัมปะภุคคฺคฺมฺหันทิ

โรคามะนุสสะทุพภิกขะ

ชิปะมะนัตะระธาเปลิ

จักกะวาฬะสุ เทวะตา

ยัญจะ เวสาลียมปุเร

สัมภูตันติวิธัมภะยัง

ปะริตตันตัมภะณามะ เห.

เทวดาทั้งหลาย ในแสนโกฏิจักรวาล ยอมรับเอาแม่ซึ่ง
อาชญาแห่งพระปรีตริใด อนึ่ง พระปรีตริใด ขจัดภัย ๓ ประการ
อันเกิดจากโรค อมนุษย์ และข้าวยากหมากแพง ในเมืองเวสาลี
ให้อันตรธานไปโดยเร็วพลัน ขอเราทั้งหลายจงตั้งจิตประกอบด้วยความ
ความกรุณา สวดพระปรีตรินั้น

เหมือนอย่างที่ท่านพระอานนทเถระ ได้ระลึกถึงพระพุทธรูป
คุณทั้งหลายแม่ทั้งปวงเหล่านี้ ของพระตถาคตเจ้า ตั้งแต่ทรงตั้ง
ปณิธาน คือ บารมี ๑๐ อุปปบารมี ๑๐ ปรมัตถบารมี ๑๐ การบริจาค
ใหญ่ทั้ง ๕ จริยาวัตถ ๓ การเสด็จลงสู่ครุฑรพโภทรในภพสุดท้าย การ
ประสูติ การเสด็จออกอภิเษกกรรมณ์ การบำเพ็ญเพียร การชนะ
มารเหนือโพธิบัลลังก์ การตรัสรู้พระสัมพันธัญญุตญาณ การหมุน
กงล้อธรรม และนวลโลกุตระธรรม ๙ ดังนี้แล้ว สวดพระปรีตริภายใน
กำแพง ๓ ชั้น ของเมืองเวสาลี ตลอดยามทั้ง ๓ แห่งราตรี

บทรัตนปริตร

ยานีระ ภูตานิ สะมาคะตานิ
 ภูมมานิ วา ยานิ วะ อันตะลิกเข
 สัพพะวะ ภูตา สุมะนา ภาวันตุ
 อะโถปิ สักกัจจะ สุณันตุ ภาสิตัง.

เทวดาเหล่าใด ผู้เกิดที่พื้นดิน หรือผู้เกิดที่วิมานอากาศ ผู้มา
 ประชุมกันในวันนี้ ขอเทวดาเหล่านั้นทุกหมู่เหล่า จงเป็นผู้เบิกบานใจ
 อนึ่ง ขอเทวดาเหล่านั้นจงฟังภาซิตด้วยความเคารพเถิด

ตัสส์มา ทิ ภูตา นิสาเมละ สัพพะ
 เมตตัง กะโรละ มานุสิยา ปะชาเย
 ทิวา จะ รัตโต จะ หะรันติ เย พะลิง
 ตัสส์มา ทิ เน รักขะละ อัมปะมัตตา.

เพราะฉะนั้นแล ขอเทวดาทั้งหมดจงตั้งใจฟังข้าพเจ้า จงตั้ง
เมตตาคิดไว้ในหมู่มนุษย์ เพราะมนุษย์เหล่าใด นำเครื่องบวงสรวง
มาบูชา ทั้งในกลางวันและกลางคืน ฉะนั้นแล ขอท่านทั้งหลายจง
อย่าประมาท ช่วยคุ้มครองรักษามนุษย์เหล่านั้นด้วยเถิด

ยังกัญจิ วิตตัง อีระ วา หุรัง วา
สัคเคสุ วา ยัง ระตะนัง ปะณีตัง
นะ โน สะมัง อตฺถิ ตะถาคะเตนะ
อิทัมปิ พุทฺเธ ระตะนัง ปะณีตัง
เอเตนะ สัจเจนะ สุวตฺถิ โหตุ.

ทรัพย์ทุกอย่างในโลกนี้หรือโลกอื่น หรือรัตนอันประณีต
ใด ๆ ในสวรรค์ ทรัพย์หรือรัตนนั้น ๆ ที่เสมอกับพระตถาคตเจ้า ไม่มี
มีเลย แม้ข้อนี้ก็ป็นพระรัตนคุณอันประเสริฐในพระพุทธเจ้า ด้วย
สัจวาจา นี้ ขอจงมีความสวัสดี

ขะยัง วิราคัง อะมะตัง ปะณีตัง
ยะทฺชณะคา สักยะมุณี สะมาหิโต
นะ เตนะ ธัมเมนะ สะมัตถิ กิญฺจิ
อิทัมปิ ธัมเม ระตะนัง ปะณีตัง
เอเตนะ สัจเจนะ สุวตฺถิ โหตุ.

พระศากยมุนีผู้มีพระทัยตั้งมั่น ทรงบรรลुธรรมใด อันสิ้น
กิเลส สำรอกกิเลส เป็นอมตธรรม อันสูงสุด ไม่มีธรรมใด ๆ ที่เสมอ
ด้วยพระธรรมนั้น แม้ข้อนี้ก็เป็นรัตนคุณอันประเสริฐในพระธรรม
ด้วยสัจวาจา นี้ ขอจงมีความสวัสดี

ยัมพุทธะเสฏโฐ ปะริวัณณะยิ สุจิง
สะมาธิมานันตะริกัณฺฑุมมาหุ
สะมาธินา เตนะ สะโม นะ วิชชะติ
อิทัมปิ ธัมเม ระตะนัง ปะณีตัง
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ.

พระพุทธเจ้าผู้ประเสริฐ ตรัสสรรเสริญสมาธิใด ว่าเป็นธรรม
ผ่องแผ้ว บัณฑิตทั้งหลายกล่าวถึงสมาธิใด ว่าเป็นธรรมอันประเสริฐ
ที่ให้ผลทันที สมาธิใด ๆ ที่เสมอด้วยสมาธินั้น ไม่มีเลย แม้ข้อนี้ก็
เป็นพระรัตนคุณอันประเสริฐในพระธรรม ด้วยสัจวาจา นี้ ขอจงมี
ความสวัสดี

เย ปุคคะลา อัญฺฐะ สะตัง ปะสัตถา
จัตตารี เอตานิ ยุคานิ โหนติ
เต ทักขิณเวยยา สุคะตัสสะ สาวะกา

เอเตสุ ทินนานิ มะหัพพะลานิ
อิทัมปิ สังฆะ ระตะนัง ปะณีตัง
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ.

พระอริยบุคคล ๘ จำพวก เหล่าใด ที่สັตบุรุษทั้งหลาย
สรรเสริญแล้ว ซึ่งจัดเป็น ๔ คู่ เหล่านี้ พระอริยบุคคลเหล่านั้น
เป็นสาวกของพระสุคตเจ้า ผู้ควรแก่ทักษิณาทาน ทานที่ถวายใน
พระอริยบุคคลเหล่านั้น มีผลมาก แม้ข้อนี้ก็เ็นพระรัตนคุณอัน
ประเสริฐในพระสงฆ์ ด้วยสัจวาจา นี้ ขอจงมีความสวัสดี

เย สุปะยุตตะ มะนะสา ทฬัณหะ
นิกกามิโน โคตะมะสาสะนัมหิ
เต ปัตติปัตตะ อะมะตัง วิคัยัหะ
ลัทธา มุธา นิพพุตัง ภูญชะมานา
อิทัมปิ สังฆะ ระตะนัง ปะณีตัง
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ.

พระอรหันต์เหล่าใดในพระศาสนาของพระโคตมพุทธเจ้า ผู้
ประกอบตนไว้ดีแล้ว มีจิตมั่นคง เป็นผู้ปราศจากกิเลส พระอรหันต์
เหล่านั้น หยั่งลงสู่อมตธรรม เมื่อเสวยความดับเย็นคือผลสมาบัตติ
ที่ได้มาเปล่า ๆ จึงชื่อว่า เป็นผู้บรรลุธรรมที่ควรบรรลุล่าวคือพระ

อรหัตผล แม้ข้อนี้ก็เป็นพระรัตนคุณอันประเสริฐในพระสงฆ์ ด้วย
 สัจจวาจา นี้ ของงมีความสวัสดี

ยะถินทะขีโล ปะฐะวะจิง สิโต ลียา
 จะตฺพภิก วาเตหิ อะสัมปะกัมปิโย
 ตะถูปะมัง สัปปุริสัง ะทามิ
 โย อะริยะสัจจานิ อะเวจจะ ปัสสะติ
 อิทัมปิ สังฆะ ระตะนัง ปะณีตัง
 เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ.

เสาเชือนที่ฝังลงในแผ่นดินแล้วไม่อาจให้หวั่นไหวเพราะแรง
 ลมที่พัดมาสี่ทิศ ฉันทใด สัตบุรุษใดหยั่งเห็นอริยสัจสี่ด้วยปัญญา เรา
 ตถาคตย่อมนตรัสเรียกสัตบุรุษนี้ว่า เป็นผู้ไม่อาจให้หวั่นไหว (เพราะ
 ลมคือวาทะของเดียรฉัตรทั้งปวง) ฉันทนั้น แม้ข้อนี้ก็เป็นพระรัตนคุณ
 อันประเสริฐในพระสงฆ์ ด้วยสัจจวาจา นี้ ของงมีความสวัสดี

เย อะริยะสัจจานิ วิภาวะยันติ
 คัมภีระปัญญะนะ สุเทสิตานิ
 กิญจาปิ เต โหนติ ภูสัปปะมัตตา
 นะ เต ภาวัง อัญญะมะมาทียันติ
 อิทัมปิ สังฆะ ระตะนัง ปะณีตัง
 เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ.

พระโสดาบันบุคคลเหล่านี้ใด ทำอริยสังข์ทั้งหลายที่พระพุทธเจ้าผู้มีพระปัญญาลึกซึ้ง ทรงแสดงไว้ดีแล้ว ให้แจ้งแก่ตน แม้ว่าพระโสดาบันบุคคลเหล่านั้นยังเป็นผู้ประมาทมากอยู่ แต่ท่านเหล่านั้นจะไม่ถือเอาภพที่แปด แม้ข้อนี้ก็เป็นที่พระรัตนคุณอันประเสริฐในพระสงฆ์ ด้วยสัจวาจานี้ ขอจงมีความสวัสดิ์

สหาวัสสะ ทัสสะนะสัมปะทาเย
ตะยัสสุ ธัมมา ชะหิตา ภาวันติ
สักกายะทิฏฐิ วิจิกิจฉิตฺตฺยจะ
สีลฺพพะตัง วาปิ ยะทตฺถิ กิณฺจิ.

สังโยชน์ ๓ ประการ คือ สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา และสีลฺพพต-
ปราคาส ของพระโสดาบันบุคคลนั้น เป็นอันถูกละพร้อมกับการ
บรรลุตัสสะนะคือโสดาปัตติมรรคนั้นเทียว แม้ว่าสังโยชน์บางอย่าง
ยังมีเหลืออยู่

จะตุหะปาเยหิ จะ วิปปะมุตโต
ฉะ จาภิสฺฐานานิ อะภัพโพ กาดุง
อิทฺมปิ สังฆะ ระตะนัง ปะณีตัง
เอเตนะ สัจเจนะ สุวตฺถิ โหตุ.

แต่พระโศดาลัยนั้น ก็เป็นผู้พ้นจากอภัยทั้ง ๔ ไม่
กระทำการอันหยาบช้า ๖ ประการ (คืออนันตริยกรรม ๕ และ
การนับถือศาสดาอื่น) แม้ข้อนี้ก็เป็นพระรัตนคุณอันประเสริฐใน
พระสงฆ์ ด้วยสังฆานี้ ของงมีความสวัสดิ

กิญจาปี โส กัมมัง กะโรติ ปาปะกัง
กาเยนะ วาจาญทะ เจตะสา วา
อะภัพโพ โส ตัสสะ ปะฏิฉะทายะ
อะภัพพะตา ทิฏฐะปะทัตตะ วุตตา
อิทัมปิ สังฆะ ระตะนัง ปะณีตัง
เอเตนะ สังฆะนะ สุวัตถิ โหตุ.

แม้พระโศดาลัยนั้นยังกระทำความผิด ทางกาย
วาจา หรือใจ อยู่บ้างก็ตาม แต่พระโศดาลัยนั้นก็ไม่ปกปิดความ
ผิดนั้น เพราะพระพุทธเจ้าตรัสว่า ผู้เห็นพระนิพพานแล้วเป็นผู้ไม่
ปกปิดความผิด แม้ข้อนี้ก็เป็นพระรัตนคุณอันประเสริฐในพระสงฆ์
ด้วยสังฆานี้ ของงมีความสวัสดิ

วะนัปปะคุมเพ ยะถา ผุสสิตักเค
คิมหะนะมาเส ปะฐะมัสสิมิง คิมเห
ตะถุปะมัง ธัมมะวะรัง อะเทสะยิ

นิพพานะคามิง ประระมัง หิตายะ
อิทัมปิ พุทฺเธ ระตะนัง ปะณีตัง
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ.

พุ่มไม้ในป่า ที่มียอดบานผลิดอก ในเดือนแรกแห่งฤดูร้อน ๔ เดือน มีความงดงามอย่างยิ่ง ฉันทิ พระพุทธเจ้าได้ทรงแสดงธรรมอันประเสริฐ ให้ถึงพระนิพพาน เพื่อประโยชน์สูงสุด ก็มีความงดงามอย่างยิ่ง ฉันทิ นั่น แม้ข้อนี้ก็พระรัตนคุณอันประเสริฐในพระพุทธเจ้า ด้วยสัจวาจານี้ ขอจงมีความสวัสดี

วะโร ะรัญญุ ะระโท ะระหะโร
อะนุตตะโร ัมมะวะรัง อะเทสะยิ
อิทัมปิ พุทฺเธ ระตะนัง ปะณีตัง
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ.

พระพุทธเจ้าผู้ประเสริฐ ผู้รู้แจ้งพระนิพพานอันเลิศ ผู้ประทานธรรมอันยอดเยี่ยม ผู้นำมาซึ่งมรรคอันประเสริฐ ผู้ไม่มีใครยิ่งกว่า ได้ทรงแสดงโลกุตระธรรมอันประเสริฐแล้ว แม้ข้อนี้ก็พระรัตนคุณอันประเสริฐในพระพุทธเจ้า ด้วยสัจวาจານี้ ขอจงมีความสวัสดี

ชีณัง ปุราณัง นะวัง นัตถิ สัมภะวัง
วิรัตตะจิตตายะติเก ะวะสัสมิง
เต ชีณะพีชา อะวิรุฬฺหิฉันทา

นิพพันติ ธีรา ยะถายัมปะทีโป
 อัทัมปิ สัจเฆ ระตะนัง ปะณีตัง
 เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ.

กรรมเก่าของภิกษุชีนาสพ (พระอรหันต์) เหล่าใดหมด
 สิ้นแล้ว กรรมใหม่ก็ไม่มี ภิกษุชีนาสพเหล่าใด มีจิตหมดความยินดี
 ในภพหน้า ภิกษุชีนาสพเหล่านั้น สิ้นพีชคือปฏิสนธิวิญญาณ ผู้ปราศ
 จากฉันทราคะตัณหาที่งอกได้ ผู้มีปัญญา ดับสนิทเหมือนประทีป
 ดวงนี้ แม้ข้อนี้ก็เป็นพระรัตนคุณอันประเสริฐในพระสงฆ์ ด้วยสัจ-
 วาจา นี้ ขอจงมีความสวัสดิ

(ทำวสัฏกะจอมเทพตรีส ๓ คาถา ดังนี้)

ยานีระ ภูตานิ สะมาคะตานิ
 ภูมมานิ วา ยานิ วะ อันตะลิกเข
 ตะถาคะตัง เทวะมะนุสสะปุชิตัง
 พุทธัง นะมัสสามะ สุวัตถิ โหตุ.

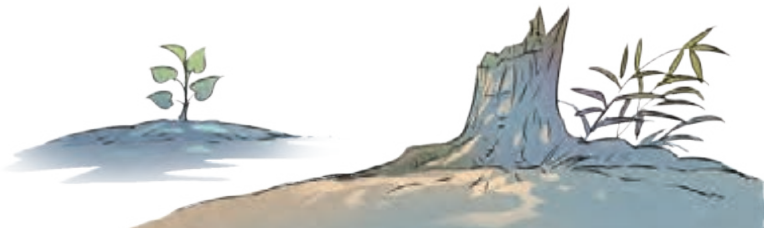
เทวดาเหล่าใด ผู้เกิดที่พื้นดิน หรือเกิดที่วิมานอากาศ ผู้มา
 ประชุมกันในที่นี้ ขอพวกเราเหล่านั้นจงนมัสการพระพุทธเจ้า ผู้
 เสด็จมาและเสด็จไปแล้วอย่างนั้น อันเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย
 บูชาแล้ว ขอจงมีความสวัสดิ

ยานีระ ภูตานิ สะมาคะตานิ
ภุมมานิ วา ยานิ วะ อันตะลิกเข
ตะถาคะตัง เทวะมะนุสสะปุชิตัง
ธัมมัง นะมัสสามะ สุวัตถิ โทตุ.

เทวดาเหล่าใด ผู้เกิดที่พื้นดิน หรือเกิดที่วิมานอากาศ ผู้
มาประชุมกันในที่นี้ ขอพวกเราเหล่านั้น จงนมัสการพระนิพพาน
ธรรม อันพระพุทธเจ้าเป็นต้นทรงบรรลุแล้วอย่างนั้น อันเทวดา
และมนุษย์ทั้งหลายบูชาแล้ว ขอจงมีความสวัสดิ์

ยานีระ ภูตานิ สะมาคะตานิ
ภุมมานิ วา ยานิ วะ อันตะลิกเข
ตะถาคะตัง เทวะมะนุสสะปุชิตัง
สังฆัง นะมัสสามะ สุวัตถิ โทตุ.

เทวดาเหล่าใด ผู้เกิดที่พื้นดิน หรือเกิดที่วิมานอากาศ ผู้มา
ประชุมกันในที่นี้ ขอพวกเราเหล่านั้น จงนมัสการพระสงฆ์ ผู้ดำเนิน
ไปแล้วอย่างนั้น อันเทวดาและมนุษย์ทั้งหลายบูชาแล้ว ขอจงมี
ความสวัสดิ์.

เมตตปริตร

ป่าแห่งนี้เป็นที่ที่พระสงฆ์ห้าร้อยรูปตกลงใจอยู่จำพรรษา หลังจากกราบลาพระพุทธเจ้ามาหาที่ที่เหมาะสมอยู่ปฏิบัติธรรม เป็นความลงตัวของสถานที่ เพราะนอกจากจะร่มรื่นน่าอยู่แล้วยัง อยู่ไม่ใกล้ไม่ไกลกับหมู่บ้าน

หมู่บ้านแห่งนี้อยู่ติดชายแดนมีคนอยู่พันครอบครัว นานที่ปี หนจะได้พบเห็นพระสงฆ์ ฉะนั้น เมื่อได้พบพระสงฆ์มากมายเช่นนี้ ทุกคนดีอกดีใจเป็นที่สุด ช่วยกันสร้างที่พักห้าร้อยหลัง พร้อม อุปรกรณ์ เช่น เติง ตั้ง หม้อน้ำฉัน น้ำใช้ ครบทุกอย่าง แล้วไปนิมนต์ พระสงฆ์ให้อยู่จำพรรษาสามเดือน พระสงฆ์รับนิมนต์โดยมีเงื่อนไขว่า “เมื่อไม่มีอันตราย”

เพราะความตั้งใจปฏิบัติธรรมรักษาศีลของพระสงฆ์ ทำให้ เหล่ารุกขเทวดาในป่าต้องเกรงใจ จากที่เคยอยู่วิมานบนต้นไม้ใหญ่

ก็ต้องย้ายลงมาอยู่ที่พื้นดิน พาลูก ๆ เทียวระหกระเหินไป ได้แต่คอยดูอยู่ไกล ๆ ว่า เมื่อไหร่ท่านจะไป ต่อมาจึงแน่ใจว่าพระสงฆ์จะอยู่จำพรรษา นั้นหมายถึงเทวดาจะต้องพาลูก ๆ ลงจากวิมานอยู่อย่างระหกระเหินอีกนาน นานถึงสามเดือน

แล้วเหตุการณ์ประหลาดก็เริ่มเกิดกับพระสงฆ์ที่ละรูป บางรูปเห็นยักษ์น่ากลัว บางรูปเห็นผีหัวขาดต่อหน้า หลายรูปได้ยินเสียงชนหวาดผวายามกลางคืน ซ้ำร้ายกลิ่นชวนคลื่นเหียนก็รบกวนโดยไม่รู้ที่มา

ต่อเมื่อพระสงฆ์มาอยู่ร่วมกันจึงได้สังเกตกันเอง แต่ละรูปล้วนแต่มีอาการซูบโทรมผิดไปจากเดิมมาก จนพระรูปหนึ่งได้บอกออกมาว่าท่านถูกยักษ์หลอกหลอน จนฉันไม่ได้ นอนไม่หลับ นั้นแหละพระรูปอื่น ๆ จึงเล่าเหตุการณ์ที่ตนพบเจอมา เล่าความทุกข์ใจจากภูตผีที่เป็นเหตุของความซูบโทรม ทั้งหมดทั้งมวลนี้ไม่ใช่ยักษ์หรือผีหัวขาดแต่อย่างใด แต่เป็นเทวดานั่นเองที่เจตนาทำหลอกหลอน

พระเถระประธานสงฆ์กล่าวอ้างอิงพระวินัยว่าด้วยเรื่องการจำพรรษาว่ามีแบบ จำในวันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๘ กับ จำในวันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๙ ที่ถัดไปอีกหนึ่งเดือนก็ได้ แต่ต้องเลื่อนวันออกพรรษาไปหนึ่งเดือน ซึ่งหากจะหาที่จำพรรษาใหม่ยังสามารถทำได้ตามพระวินัย และเพราะประสพภัยเร่งด่วนเช่นนี้ ทางออกคือควรไปขอคำปรึกษากับพระพุทธเจ้า พระพุทธองค์จะทรงทราบสถานที่ที่เราควรจำพรรษา แล้วค่อยทำตามที่พระพุทธองค์ทรงแนะนำนั้น

จากนั้น พระสงฆ์ห้าร้อยก็พากันออกเดินทางโดยไม่ได้ล้าลาญาติโยมแต่อย่างใด รูปการออกมาอย่างที่เทวดาต้องการให้เป็นเมื่อพระไม่อยู่แล้ว เทวดาก็กลับมาอยู่วิมานตามเดิม

พระพุทธเจ้าทราบความที่พระกราบทูลแล้วทรงพิจารณาด้วยพระญาณถึงสถานที่ที่เหมาะสมแล้วจึงตรัสบอกว่า ที่ที่อยู่แล้วสามารถบรรลุธรรมได้ก็คือที่ป่านั้นนั่นเอง เพราะพระพุทธองค์ทรงทราบดีถึงอุปสรรคดังกล่าว จึงตรัสบอกหลักปฏิบัติและประทานพระปริตรให้

พระสงฆ์ห้าร้อยรูปกลับถึงป่าเดิมแล้วเริ่มปฏิบัติตามหลักที่พระพุทธเจ้าทรงแนะนำ พวกเขานั่งสมาธิ, เจริญอสุภกรรมฐาน, เจริญมรณานุสติ, ระลึกถึงสังเวควัตถุแปดประการ ทุก ๆ วัน ทั้งเช้าและเย็น

การระลึกถึงสังเวควัตถุเป็นวิธีการเรียกความเพียรให้เกิดขึ้น ด้วยการคิดถึงการเกิด แก่ เจ็บ ตาย คิดถึงทุกข์ในอบายภูมิ คิดถึงผลกรรมความทุกข์ที่เคยเกิดขึ้น คิดถึงผลกรรม ความทุกข์ที่อาจจะได้รับในอนาคต และคิดถึงความลำบากในการหาอาหาร ซึ่งจะช่วยเตือนใจให้ปฏิบัติธรรมเพื่อพ้นทุกข์ทั้งปวง

นอกจากนั้น พระสงฆ์ทั้งห้าร้อยรูปยังสาธยายพระปริตรทั้งเช้าและเย็นตามที่พระพุทธองค์ทรงแนะนำ และสนทนาธรรมกันทุกวันพระ นั่นเป็นผลให้เหล่าเทวดาเกิดความรักและเมตตา มองพระในแง่ใหม่ว่า ท่านหวังดีและมาเพื่อให้ประโยชน์

แต่นั้นก็ไม่ปรากฏการหลอกหลอนที่น่ากลัวอีกเลย เป็น

เทวดาเสียอีกที่ช่วยอำนวยความสะดวกให้พระสงฆ์ได้อยู่กันอย่าง
ผาสุก

เมื่อถึงวันปวารณาออกพรรษา พระสงฆ์ก็ทำกิจกรรมทาง
สงฆ์ด้วยบุคคลผู้ไม่มีกิเลสทั้งหมด เพราะพระสงฆ์ทุกรูปได้บรรลุ
ธรรมเป็นพระอรหันต์ในพรชานั่นนั่นเอง

ในเมตตปริตรนั้น ได้บอกคุณสมบัติอันพึงประสงค์ ที่ผู้
ปรารถนาจะบรรลุธรรมควรประพฤติ ๑๔ ข้อ ซึ่งพระสงฆ์ห้าร้อย
รูปสามารถทำตามบทสวดได้ทุกข้อ

แน่นอนว่า หากเราผู้สวดจะปฏิบัติตนให้มีคุณสมบัติดัง
กล่าวด้วย ย่อมเป็นประโยชน์มาก ด้วยว่าได้สวดและได้ทำ

เนื้อหาอีกส่วนของพระปริตรนี้ว่าด้วย *การเจริญเมตตา* ตัว
พระปริตรไม่ใช่สิ่งที่เรียกว่าเมตตา แต่*สภาพจิตใจที่ปรารถนาดีและ
มอบความปรารถนาดีคือ เมตตา* พระปริตรที่สวดไปจากจิตใจที่มี
เมตตาก็ย่อมมีผลไพบูลย์

เมตตา เป็นสภาพที่ดีโดยธรรมชาติของตัวเอง และเป็นທີ່
ปรารถนาของทุกคน เคยมีผู้ทำฉานด้วยการแผ่เมตตาแบบขยาย
รัศมี ท่านเหล่านั้นมอบเมตตาให้สิ่งมีชีวิตทั้งหมดในหมู่บ้านอย่าง
เสมอหน้ากันด้วยใจเป็นจริง จากนั้น ก็ระลึกกว้างออกไปเป็นตำบล
อำเภอ ฯลฯ และสามารถแผ่ไปได้ทั้งโลกและจักรวาล ในการทำ
ฉานจะเรียกเมตตาว่า *อัปมัณฺญา* เพราะแผ่ออกไปอย่างไร้ขีด
จำกัดนี้เอง ขอให้พบความสุขความเจริญ ขอให้บรรลุอานิสงส์แห่ง
พระปริตรนี้ เทอญ

อานิสงส์เมตตา

๑. หลับเป็นสุข
๒. ตื่นเป็นสุข
๓. ไม่ฝันร้าย
๔. เป็นที่รักของคนทั่วไป เป็นคนมีเสน่ห์ ไปที่ใดมีแต่คนรัก ปราศจากศัตรูผู้คิดร้าย แม้ผู้ไม่ชอบใจก็จะกลับมาชอบได้
๕. เป็นที่รักของอมนุษย์ทั่วไป
๖. เทวดารักษาคุ้มครอง
๗. ไฟ ศาสดรา ยาพิษ ไม่แผ้วพาน
๘. จิตเป็นสมาธิไว้
๙. หน้าตาผิวพรรณจะผ่องใส แม้ไม่ถึงกับหน้าตาดี แต่หน้าตาและผิวพรรณของผู้มีจิตใจเมตตาจะมีน้ำมีนวลผ่องใส
๑๐. ไม่หลงเวลาตาย จะไม่ทุรนทุรายเพราะมีสติ สิ้นใจอย่างสงบเหมือนนอนหลับไป
๑๑. เมื่อไม่อาจบรรลุธรรมชั้นสูง ย่อมเข้าถึงพรหมโลก

บทขัดเมตตปริตร

ยัสฺสานุภาวะโต ยักขา
ยัมฺหิ เจวานุญฺญชฺนโต

สุขัง สุปะติ สุตโต จะ
เอวะมาทิกุณฺเฎตัง

เนวะ ทัสเสนติ ภิงสะนัง
รัตตันทิวะมะตันทิตโต.

ปาปัง กิณฺจิจิ นะ ปัสสะติ
ปะริตตันตัมภะณามะ เห.

เทวดาทั้งหลายไม่แสดงสิ่งที่น่ากลัว เพราะอานุภาพแห่งพระปริตรใด อนึ่ง บุคคลผู้ไม่เกียจคร้าน สาธยายอยู่เนื่อง ๆ ซึ่งพระปริตรใด ทั้งกลางวันและกลางคืน ย่อมหลับเป็นสุข และเมื่อหลับย่อมไม่ฝันร้ายอะไร ๆ ขอเราทั้งหลายจงสวดพระปริตรนั้น อันประกอบด้วยคุณอย่างนี้เป็นต้น เทอญ.

บทเมตตปริตร

กระณิยะมัตถะกุสะเลนะ
 ยันตัง สันตัง ปะทัง อะภิสะเมจจะ
 สักโก อุชฺช จะ สุหุชฺช จะ
 สุวะโจ จัสสะ มุฑฺฒ อะนะติมานี.

บุคคลผู้ฉลาดในสิ่งที่เป็นประโยชน์ ผู้ประสงค์จะบรรลुพระ
 นิพพานอันสงบบรรลุนั้น พึงอบรมสิกขาสาม บุคคลนั้นพึงเป็น
 ผู้อาจหาญ ซื่อตรง แน่วแน่ วาง่าย อ่อนโยน ไม่ถือตัว

สันตุสสะโก จะ สุภะโร จะ
 อัปปะกิจโจ จะ สัลละหุกะวุตติ
 สันตินทริโย จะ นิปะโก จะ
 อัปปะคัพโภ กุเลสุ อะนะนุกิทธิโธ.

พึงเป็นผู้สันโดษ เลี้ยงง่าย มีกิจธุระน้อย ดำเนินชีวิตเรียบ
 ง่าย มีอินทรีย์สงบ มีปัญญารักษาตน ไม่คะนองกาย วาจา ใจ
 ไม่พัวพันในสกุลทั้งหลาย.

นะ จะ ขุททัง สะมาจะเร กิณฺณจิ
 เยนะ วิญญู ปะเร อูปะวะเทยฺยง
 สุชินโน วา เขมิโน โหนตุ
 สัพเพ สัตตา ภาวันตุ สุขิตตตา.

อนึ่ง วิญญาณตนำหนักคนพาล ผู้มีความประพฤติดำทราวม
เหล่าอื่น ด้วยกายทุจริต วจีทุจริต และมโนทุจริตเหล่าใด บุคคลนั้น
ไม่พึงประพฤติทุจริต ๓ อย่างนั้นอันดำทราวม ถึงจะเล็กน้อยอะไร ๆ
(พึงแผ่เมตตาอย่างนี้ว่า) ขอสัตว์ทั้งปวง จงเป็นผู้มีความสุขกาย
ปราศจากภัยและอุปัทวะทั้งปวง มีความสุขใจเถิด

เย เกจิ ปาณะภูตฺตถิ

ตะสา วา ถาวะรา วา อะนะวะเสสา

ทีฆา วา เย มะหันตา วา

มัชฌิมา รัสสะกา อะณุกะถุลา.

สัตว์มีชีวิตทั้งหมด ที่มีความหวาดกลัวก็ดี ที่มั่นคงก็ดี ทั้งสิ้น
ไม่มีเหลือ มีอยู่ แม้สัตว์เหล่านี้ทั้งหมด จงเป็นผู้มีความสุขใจเถิด
สัตว์เหล่าใด ที่มีกายยาว ใหญ่ ปานกลาง สั้น ละเอียด (เล็ก) หรือ
อ้วนกลม แม้สัตว์เหล่านี้ทั้งหมด จงเป็นผู้มีความสุขใจเถิด

ทิฏฐฺฐา วา เย จะ อะทิฏฐฺฐา

เย จะ พุเร วะสันติ อะวิทุเร

ภูตา วา สัมปะเวสี วา

สัพเพ สัตตา ภาวันตุ สุขิตตฺตา.

สัตว์เหล่าใดที่ตนเคยเห็นหรือไม่เคยเห็น แม้สัตว์เหล่านี้
ทั้งหมด จงเป็นผู้มีความสุขใจเถิด สัตว์เหล่าใดที่อยู่ไกลหรือใกล้
แม้สัตว์เหล่านี้ทั้งหมด จงเป็นผู้มีความสุขใจเถิด สัตว์เหล่าใดที่เกิด
แล้วหรือกำลังแสวงหาที่เกิด ขอสัตว์เหล่านี้ทั้งหมดจงเป็นผู้มีความ
สุขใจเถิด

นะ ปะโร ประรัง นิกุพเพละ
 นาติมัญญณะ กัตถะจิ นัง กัญจิ
 พยาโรสะนา ปะฐิฆะสัญญา
 นาญญะมัญญัสสะ ทุกขะมิจเฉยยะ.

สัตว์อื่นไม่พึงหลอกลวงสัตว์อื่น ไม่พึงดูหมิ่นสัตว์นั้น ผู้ใดผู้
 หนึ่ง ผู้ดำรงอยู่ในที่ไหน ๆ ไม่พึงปรารถนาความทุกข์แก่กันและกัน
 ด้วยการทำร้ายและวาทะหยาบคาย หรือด้วยใจมุ่งร้าย

มาตา ยะธา นียัง ปุตตัง
 อายุสา เอกะปุตตะมะนุรักเข
 เอวัมปิ สัพพะภูเตสุ
 มานะสัมภาวะเย อะปะริมาณัง.

มารดาคนอมบุตรผู้เกิดในตน ผู้เป็นบุตรคนเดียว ด้วยชีวิต
 ฉันทใด บุคคลพึงเจริญเมตตาจิตไม่มีประมาณในสัตว์ทั้งปวง ฉันทนั้น

เมตตัญจะ สัพพะโลกัสมิง
 มานะสัมภาวะเย อะปะริมาณัง
 อุทัง อะโธ จะ ติริยัญจะ
 อะสัมพาธัง อะเวรัง อะสะปัตตัง.

อนึ่ง บุคคลนั้นพึงเจริญเมตตาจิต อันไม่มีประมาณ ไม่มี
 ขอบเขต ไม่มีเวร ไม่มีศัตรู ในสัตว์โลกทั้งหมด ทั้งในอรุणภูมิเบื้อง
 บน รุणภูมิเบื้องกลาง และกามาวจรภูมิเบื้องต่ำ.

ติฏฐัญจะรัง นิสินโน วา
สะยาโน วา ยาวะตัสสะ วิคะตะมิทโธ
เอตัง สะติง อะธิฏฐเฐยยะ
พรัหฺมะเมตัง วิหารัง อิธะ มาหุ.

บุคคลนั้น เมื่อยืน เดิน นั่ง หรือนอน พึงเป็นผู้ปราศจาก
ความง่วง ตลอดกาลเพียงใด พึงตั้งสติ (สติในเมตตามาน) อย่างนี้
ไว้ตลอดกาลเพียงนั้น พระพุทธเจ้าทั้งหลายตรัสเรียกการอยู่เช่นนี้
ว่าเป็นการอยู่อย่างประเสริฐ ในพระศาสนานี้.

ทิฏฐัญจะ อะนุปะคัมมะ
ลีละวา ทัสสะเนนะ สัมปันโน
กาเมสุ วินยยะ เคธัง
นะ หิ ชาตุคคฺพะเสยยะ ปุณะเรติ.

บุคคลนั้นนอกจากเมตตามานแล้วไม่เข้าไปอาศัยความเห็น
ผิด เป็นผู้มีศีล เป็นผู้บริบูรณ์ด้วยความเห็นชอบ ขจัดความยินดีใน
กามทั้งหลายได้แล้ว ย่อมไม่เข้าถึงการเกิดในครรภ์อีกอย่างแน่แท้.

ขันธปริตร

อุบัติเหตุจากการถูกงูกัดขณะกำลังผ่าฟืนที่โรงอบยาสมุนไพรรในวัด ทำให้พระสงฆ์รูปหนึ่งถึงแก่ชีวิตในทันที ชาวกรมรณภาพเป็นที่รับรู้ของพระสงฆ์ในวัดพระเชตุวัน หลายประเด็นในเหตุการณ์ถูกพระสงฆ์นำมาสนทนาเมื่อพบกันที่ศาลารวม

พระพุทธเจ้าทรงร่วมสนทนากับคณะพระสงฆ์ด้วย เพราะตามปกติ เมื่อมีประเด็นใด ๆ เกิดขึ้น พระพุทธองค์จะถือโอกาสนั้นแสดงธรรมะและยกเรื่องราวในอดีตกาลมาประกอบ

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ถ้าภิกษุที่ถูกกักได้แผ่เมตตาให้พญางูสี่ตระกูล ท่านจะไม่ได้รับอันตรายจากงู จะมีความปลอดภัยเหมือนกับที่ดาบสในอดีตเคยปลอดภัยด้วยการเจริญเมตตา”

ดาบสที่พระพุทธเจ้าตรัสถึงคือฤๅษีกลุ่มใหญ่ที่ปลุกอาศรมรายกันอยู่ที่คั้งน้ำในป่าหิมพานต์ หัวหน้ากลุ่มเป็นฤๅษีหนุ่มจากแคว้นกาสีซึ่งมีความชำนาญในอภิญญาสมาบัติ

ฤๅษีในค้ำน้ำอ้อยกันอย่างมาสุก แต่ขณะเดียวกันก็ได้ข่าวของ ฤๅษีกลุ่มหนึ่งที่อยู่ฝั่งแม่น้ำคงคาว่า มีฤๅษีถึงแก่ชีวิตจำนวนมากจากการถูกงูหลายชนิดกัดเอา

หัวหน้าฤๅษีป่าหิมพานต์เรียกประชุม และแนะนำให้เจริญเมตตาให้พญางูสี่เหล่าซึ่งเป็นต้นตระกูลของงูทุกชนิด และให้เจริญเมตตาไปยังสัตว์ชนิดต่าง ๆ ให้พบแต่ความเจริญ อย่าได้เป็นทุกข์ และให้ระลึกถึงคุณพระรัตนตรัยต่อเนื่องกัน ลงท้ายด้วยการนอบน้อมพระพุทธรูปเจ้าทั้งเจ็ดพระองค์

เมื่อฤๅษีทั้งหมดปฏิบัติตามคำแนะนำก็ได้รับความปลอดภัยจากงูและสัตว์อื่น ทั้งที่มีพิษและไม่มีพิษ

พระพุทธรูปองค์จบการสนทนาธรรมกับเหล่าพระภิกษุว่า หัวหน้าฤๅษีคือเราตถาคต ส่วนฤๅษีทั้งหลายนั้นก็คือพุทธบริษัททั้งหลายในบัดนี้นั่นเอง

ขอให้เจริญด้วยไมตรีจิต ขอให้บรรลุนิสงส์ของพระปริตรนี้ เทอญ.

บทחדขันธปริตร

สัพพาสีวิสะชาตินัง
ยัณนาเสติ วิสัง โฆรัง

ทิพพะมันตาคะทัง วิยะ
เสสฺสัญจาปิ ปะริสสะยัง.

อาณักเขตตัมหิ สัพพัตถะ
สัพพะโสปี นิวาเรติ

สัพพะทา สัพพะปาณินัง
ปะริตตันตัมภะณามะ เท.

พระปริตรใด ย่อมขจัดพิษร้ายของอสรพิษทุกชนิดได้ ดุจ
ทิพยมนต์และโอสถทิพย์ อนึ่ง พระปริตรใด ย่อมป้องกันอันตราย
อื่น ๆ จากพิษของสัตว์ทุกชนิดได้ แม้โดยประการทั้งปวง ในเขต
แห่งอำนาจทุกแห่ง ในกาลทุกเมื่อ ขอเราทั้งหลายจงสวดพระปริตร
นั้น เทอญ.

บทขันธปริตร

วิรูปักเขหิ เม เมตตัง เมตตัง เอรापะเถหิ เม
ฉัพพยาปุตเตหิ เม เมตตัง เมตตัง กัณ्हทาโคตมะเกหิ จะ.

ข้าพเจ้าขอแผ่เมตตาจิตในงูตระกูลวิรูปักข์ ข้าพเจ้าขอแผ่
เมตตาจิตในงูตระกูลเอราบถ ข้าพเจ้าขอแผ่เมตตาจิตในงูตระกูล
ฉัพพยาบุตร ข้าพเจ้าขอแผ่เมตตาจิตในงูตระกูลกัณหาโคตม

อะปาทะเกหิ เม เมตตัง เมตตัง ทิปาทะเกหิ เม
จะตุปปะเทหิ เม เมตตัง เมตตัง พะหุปปะเทหิ เม.

ข้าพเจ้าขอแผ่เมตตาจิตในสัตว์ไม่มีเท้า ข้าพเจ้าขอแผ่
เมตตาจิตในสัตว์สองเท้า ข้าพเจ้าขอแผ่เมตตาจิตในสัตว์สี่เท้า
ข้าพเจ้าขอแผ่เมตตาจิตในสัตว์ที่มีเท้ามาก

มา มัง อะปาทะโก หิงสิ มา มัง หิงสิ ทิปาทะโก
มา มัง จะตุปปะโท หิงสิ มา มัง หิงสิ พะหุปปะโท.

สัตว์ไม่มีเท้าอย่าได้เบียดเบียนข้าพเจ้า สัตว์ที่มีสองเท้า
อย่าได้เบียดเบียนข้าพเจ้า สัตว์ที่มีสี่เท้าอย่าได้เบียดเบียนข้าพเจ้า
และสัตว์ที่มีเท้ามากอย่าได้เบียดเบียนข้าพเจ้า

สัพเพ สัตตา สัพเพ ปาณา สัพเพ ภูตา จะ เภวะลา
สัพเพ ภัทธานิ ปัสสันตุ มา กัญจิ ปาปะมาคะมา.

ขอสัตว์ทั้งปวง ปราณชาติทั้งปวง สัตว์ที่เกิดแล้วทั้งปวง
ถ้วนทั่วทุกตัวตน จงประสบความเจริญทุกอย่างเถิด ขอความ
ทุกข์อย่าได้เข้าถึงใคร ๆ เลย

อัปปะมาโณ พุทฺโธ, อัปปะมาโณ ธัมโม,
อัปปะมาโณ สังโฆ ปะมาณะวันตานิ สิริงสะปานิ,
อะหิ วิจฉิกา สะตะปะที- อุณณานาภี สะระพู มุสิกา.

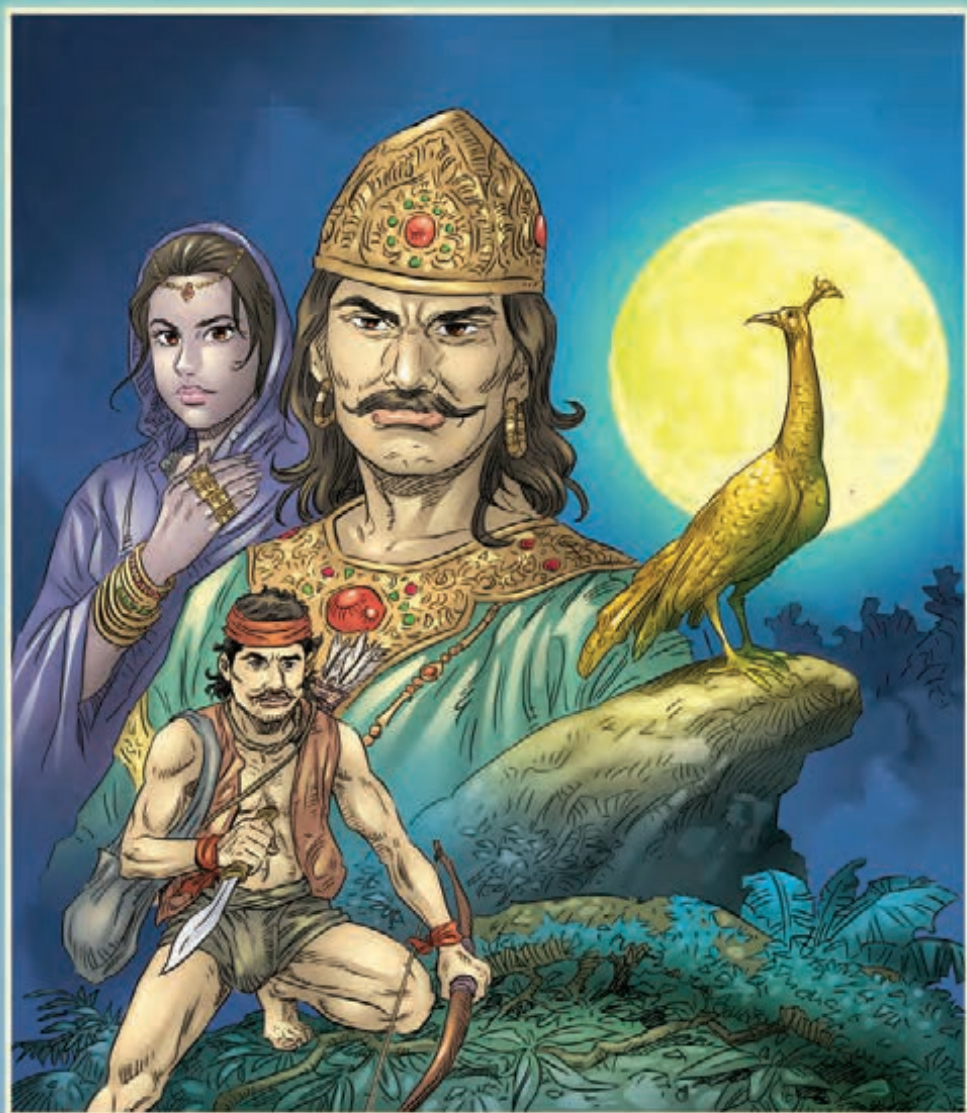
พระพุทธเจ้าทรงพระคุณหาประมาณมิได้ พระธรรมทรงพระคุณหาประมาณมิได้ พระสงฆ์ทรงพระคุณหาประมาณมิได้ แต่สัตว์เลื้อยคลาน คือ งู แมงป่อง ตะขาบ แมงมุม ตั๊กแตน และหนู เป็นสัตว์ที่ประมาณได้

กะตา เม รักษา, กะตา เม ประริตตา, ประฏิกกะมันตุ ภูตานิ.

โสหัง นะโม ะคะวะโตะ, นะโม สัตตันนัง สัมมาสัมพุทธานัง.

ข้าพเจ้าได้คุ้มครองตนแล้ว ข้าพเจ้าได้ป้องกันตนแล้ว เหล่าสัตว์จึงหนีไป ข้าพเจ้าขออนอบน้อมพระผู้มีพระภาคเจ้า ขออนอบน้อมพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้ง ๗ พระองค์

โมรปริตร

มีพระรูปหนึ่งท่านชมใจได้ยากเย็นด้วยว่าได้เห็นหญิงสาว แต่งองค์ทรงเครื่องงามพริ้ง เป็นความทุกขอย่างยิ่งที่ใจต้องกระหวัดคิดถึงสาวเจ้าเสียทุกยามไปเมื่อเพื่อนพระเห็นอาการและทราบความก็ได้พามาเข้าเฝ้าพระศาสดา

พระพุทธเจ้าตรัสว่า เป็นธรรมดาที่จิตใจเธอจะหวนไหว เพราะเมื่อก่อนผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นผู้รู้ก็ยังหวนไหวเพราะเรื่องแบบเดียวกันนี้ ทำให้ลัสมิสาธยายมนต์คุ้มครองจนตกอยู่ในสถานการณ์ที่ลำบาก

พระพุทธเจ้านำเรื่องมาประกอบเทศนาโดยกล่าวย้อนไปที่เมืองพาราณสี มีนิกงุยสีทองอาศัยอยู่ในเทือกเขาเล็กที่ต้องข้าม เขาเข้าไปถึงสามเทือกเขา ทุก ๆ วันเวลารุ่งสางนิกงุยจะยืนบนยอดเขาที่สูงที่สุด หันหน้าไปทิศตะวันออก พอพระอาทิตย์ปรากฏ ก็สาธยายนอบน้อมพระอาทิตย์ และนอบน้อมผู้ไม่มีกิเลส คือพระพุทธเจ้าในอดีตให้คุ้มครองตนตลอดวัน จึงค่อยออกหากิน

เวลาพลบค่ำ นกยูงก็สาธยายพลาถมองพระอาทิตย์ที่กำลังลับตาขอให้คุ้มครองตนตลอดคืน ด้วยการนอบน้อมทำให้แคล้วคลาดปลอดภัยมาตลอด

สถานการณ์เริ่มอันตรายต่อนกยูงทอง เมื่อพรานป่าคนหนึ่งไปเห็นเข้าแล้วกลับมาเล่าให้ลูกฟัง ถ้าฟังเท่านั้นก็คงไม่ใช่ปัญหา หากไม่มีเหตุการณ์ทางพระราชวังมาประจวบกัน ช่วงเวลาเดียวกันนั้นพระเทวองค์หนึ่งได้ทรงสุบินเห็นนกยูงทองแล้วไปทูลพระราชราชาว่าอยากได้นกยูงทองมาเป็นเพื่อนคุย

พระราชราชาสั่งให้พรานป่าทั้งเมืองรายงานตัวพร้อมกันแล้วตรัสเรื่องนกยูงทอง ลูกของพรานป่าคนที่เห็นนกยูงทองยืนยันว่ามีแน่นอน พ่อตนเพิ่งเห็นไม่นาน นั่นจึงเป็นที่มาของการออกค้นหาพร้อมด้วยคำสั่งจากพระราชราชาว่า จับเป็น ห้ามจับตาย

พรานป่าเข้าป่าไปดักบ่วงตามที่อยู่ที่หากินและที่ทั้งหมด ก็จับไม่ได้ พยายามแล้วพยายามเล่าก็ไม่เป็นผล นกยูงทองรอดไปได้ทุกคราวด้วยอานุภาพมนต์ที่สาธยายช่วยคุ้มครอง การนี้กินเวลาเจ็ดปี เป็นเจ็ดปีที่ปลอดภัยสำหรับนกยูงทอง แต่เป็นเจ็ดปีที่เหนื่อยนักสำหรับพรานป่า เขาเสียชีวิตไปขณะที่ภารกิจนี้ยังไม่ลุล่วง และเจ็ดปีเดียวกันนี้ยังเป็นเจ็ดปีที่ขำใจรุนแรงสำหรับพระเทวีรุนแรงถึงกับสิ้นพระชนม์ด้วยความผิดหวัง ส่งผลเป็นความกริ้วของพระราชา พระองค์ทรงสั่งให้ทำจารึกแผ่นทองว่า มีนกยูงทองอยู่เทือกเขาที่สี ผู้ใดกินเนื้อมันจะไม่แก่ตาย อายุยืนเป็นอมตะ แล้วก็เสด็จสวรรคตตามพระเทวีไม่นาน

ข้อความในจารึกดึงดูดพระราชาพระองค์ใหม่ให้ตามจับนกยูงเพื่อสนองความเป็นอมตะ แต่ก็ไม่สามารถจับได้ จนล่องเลยมารถึงรัชสมัยของพระราชาลำดับที่เจ็ด พรานป่าฝีมือดีถูกเรียกตัวและรับมอบภารกิจค้นหานกยูงทองต่อ นายพรานผู้รับคำสั่งไม่ได้ตรงไปจับเลยทีเดียว แต่เขาหานกยูงตัวเมียมาตัวหนึ่งแล้วฝักมันให้ร้องและเต็นรำจนได้นางนกต่อที่สั่งได้ด้วยเพียงตีดนิ้วเท่านั้น จากนั้นเขาจึงพานางนกข้ามเขาไปยังที่อยู่ของนกยูงทอง

รุ่งสางที่ยอดเขาสูง นกยูงทองมองไปทางทิศตะวันออก
รอเวลาที่ดวงอาทิตย์จะพ้นแนวเขามาในอีกไม่นาน ฟากพราน
ป่าที่เสร็จจากวางบ่วงก็ปล่อยนกต่อออกเดิน

ดวงอาทิตย์ส่องแสงฉายนำมา เมื่อพรานป่าตีดนิ้วเปาะ
นางนกก็ส่งเสียงเป็นเพลงน่าฟัง เสียงร้องของนางนกยูงถึงแม้ไม่ใช่
เสียงเรียก แต่ก็สามารถเรียกนกยูงทองมาหาได้ในทันที และบ่วง
บาศก็รัดอสรภาพเอาไว้ทันทีพร้อมกับที่พระอาทิตย์โผล่มานั่นเอง

นกยูงทองกำลังจะกล่าวคำมอบน้อมอยู่แล้วเทียว แต่จิตใจ
ไม่อยู่กับเนื้อกับตัวไปเสียก่อนจึงไม่ได้แคล้วคลาดเช่นทุกครั้ง

พรานป่านำนกยูงทองเคราะห์ร้ายออกจากภูเขามาถึงใน
วังทูลเกล้าฯ ถวาย เมื่อพระราชาทอดพระเนตรเห็นนกยูงที่มีสีสันทัน
สวยงามแปลกตาเช่นนั้น ก็ทรงแย้มพระสรวลอย่างพึงพอพระทัย

“ข้าแต่มหाराช เหตุใดจึงต้องมีรับสั่งให้จับข้าพเจ้า” นก
ยูงทองถามเป็นคำแรกหลังจากเกาะบนกิ่งไม้ประดับที่พระราช
ให้เจ้าหน้าที่นำมาตั้ง

“ในจารึกเก่าบอกไว้ ผู้ใดกินเนื้อเจ้าจะไม่แก่ตาย มีอายุยืนเป็นอมตะ จึงได้จับเจ้ามา”

เมื่อทราบคำตอบจากพระราชานกยูงทองคำกล่าวว่า “จะกินข้าพเจ้าหรือไม่กินก็ช่างเถิด แต่ข้าพเจ้าจะต้องตายใช่ไหม”

“แน่นอน เจ้าต้องตาย”

นกยูงทองกราบทูลว่า “ข้าแต่มหाराช เมื่อข้าพเจ้าเองยังต้องตาย แล้วทำไมคนที่กินข้าพเจ้าถึงจะไม่ตาย”

พระราชานกยูงทองตอบว่า “ก็เพราะเจ้าเป็นนกยูงทอง ผู้ใดกินเนื้อเจ้าจึงไม่ตาย”

“ข้าแต่มหाराช ข้อที่ข้าพเจ้ามีสีทองนี้ ก็มีสาเหตุอยู่ ข้าพเจ้าเคยเป็นพระเจ้าจักรพรรดิครองเมืองพาราณสีนี้ ตอนนั้นข้าพเจ้าได้รักษาศีลห้าและแนะนำประชาชนให้รักษาศีลด้วย พอสิ้นชีวิตแล้วไปบังเกิดบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ หมดยุติในสวรรค์ก็เกิดเป็นนกยูงตามบาปกรรมส่งผลมา และผลบุญจากการรักษาศีลนั่นเองที่ทำให้มีสีทอง”

“แล้วเราจะเชื่อได้อย่างไร ใครจะยืนยันได้ว่า เจ้าเคยเป็น
พระเจ้าจักรพรรดิ” พระราชาตรัสหลังจากฟังเรื่องที่ยกย่องเกล้า

“ข้าแต่มหาราช ครั้งข้าพเจ้าเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ มีราช
รถคันใหญ่ ตอนนี้อยู่ก็ยังคงอยู่ จมอยู่ในสระอุทยาน ของจทรงโปรด
ให้นำขึ้นมาเถิด”

พอดำเนินการขุดค้นและยกขึ้นมาบนบกก็เป็นราชรถคัน
ใหญ่จริงอย่างยกย่องที่ว่า และนั่นเป็นหลักฐานที่มีน้ำหนักพอที่
พระราชาจะทรงเชื่อถือได้

นกยูงทองจึงกล่าวถวายนามถวายพระราชาว่า “ข้าแต่มหา-
ราช ธรรมที่ปรุงแต่งทั้งหมด นอกจากพระอมตมหานิพพานแล้ว
ก็ล้วนแต่ไม่เที่ยง ล้วนไปกับเสื่อมไปตามธรรมดา ที่มีก็กลายเป็น
ไม่มี” และเล่าเรื่องศีลห้าและอานิสงส์ แนะนำให้พระราชาตั้งอยู่ใน
ศีลธรรม

ธรรมกถาที่นกยูงทองแสดงเป็นที่พอพระทัยพระราชา ยิ่งนัก ด้วยว่าได้ยังแสงศรัทธาและปัญญาให้เกิดขึ้นในชีวิตของพระราชา และรวมไปถึงประชาชนทั้งปวง

นกยูงทองได้รับการเลี้ยงดูและได้รับสิ่งของบูชาธรรมมากมาย แต่ก็ได้มอบถวายของทั้งหมดแต่พระราชา สามวันต่อมา นกยูงทองก็กราบบังคมลาพระราชา กระพือปีกนำร่างตนขึ้นกลางอากาศ โบกบินไปโดยมุ่งหน้าสู่ยอดเขาเดิม

เรื่องราวที่พระพุทธเจ้านำมาประกอบเทศนาที่ทำให้พระภิกษุตั้งเรื่องบรรลุพระอรหันตธรรม คือที่มาของ **โมรปริตร** ที่มีอานุภาพคุ้มครองผู้สวดให้แคล้วคลาดจากภัยอันตรายทั้งปวง เป็นบทเดียวกับที่นกยูงทองเคยสวดเข้าเฝ้าบนยอดเขา

พระปริตรนี้ไม่ใช่เป็นคำของนกทั่วไป แต่เป็นคำแสดง ความนอบน้อมของพระโพธิสัตว์ เพราะนกยูงทองคือพระชาติหนึ่งของพระพุทธเจ้า และผู้ที่ตรัสพระปริตรนี้ก็คือพระพุทธเจ้า

ขอให้มีศัลหาและธรรมะที่มั่นคงสมำเสมอในการทำความดี ถึงอนิสงส์แห่งพระปริตรธรรมนี้ เทอญ.

บทחדโมรปริตร

ปุเรนตัมโพธิสัมภาเร นิพพัตตัง โมระโยนิยง
 เยนะ สัจฉิตตารักขัง มะหาสัตตัง วะเนจระรา.
 จิรัสสัง วายะมันตานิ เนวะ สักขิงสุ คัมภิตุง
 ปรหัมมะมันตันติ อักขาตัง ปะริตตันตัมภะณามะ เท.

พวกพรานไพรแม้พยายามอยู่ช้านาน ก็ไม่สามารถจับพระ
 มหาสัตว์ ผู้บังเกิดในกำเนิดแห่งนกยูงทอง ผู้บำเพ็ญบารมีเพื่อจะ
 บรรลุพระสัพพัญญุตญาณ ผู้คุ้มครองตนอย่างดีแล้วด้วยพระปริตร
 ไต ขอเราทั้งหลายจงสวดพระปริตร ที่พระพุทธเจ้าตรัสเรียกว่า
 เป็นมนต์อันประเสริฐนั้น เทอญ.

บทโมรปริตร

อุเทตะยัญจักขุมา เอกะราชา
หะริสสะวัณโณ ปะฐะวีปะภาโส
ตั้ง ตั้ง นะมัตตสามิ หะริสสะวัณณัง ปะฐะวีปะภาสัง
ตะยัชชะ คุดตา วิหะเรมุ ทิวะลัง.

พระอาทิตย์ผู้เป็นดวงตาของจักรวาล ผู้ยิ่งใหญ่แห่งแสงสว่างพระองค์นี้ ทรงพระรัศมีสีทองสอดส่องปฐพี เสด็จจุกุ้ยขึ้นไป เพราะเหตุนั้น ข้าพเจ้าขอนอบน้อมพระอาทิตย์พระองค์นั้น ผู้ทรงพระรัศมีสีทองสอดส่องปฐพี ข้าพเจ้าทั้งหลายอันพระองค์คุ้มครองดีแล้วในวันนี้ พึงอยู่เป็นสุขตลอดวัน

เย ฬรัทัมมะณา เวทะคู สัพพะธัมเม
เต เม นะโม เต จะ มัง ปาละยันตุ
นะมัตถุ พุทธานัง นะมัตถุ โโพธิยา
นะโม วิมุตตานัง นะโม วิมุตติยา
อิมัง โส ปะริตตัง กัตถวา โมโร จะระติ เอสะนา.

พระพุทธรเจ้าเหล่าใต้ผู้ทรงรู้แจ้งธรรมทั้งปวง ขอพระพุทธรเจ้าเหล่านั้น จงรับการนอบน้อมของข้าพเจ้า อนึ่ง ขอพระพุทธรเจ้าเหล่านั้นโปรดคุ้มครองข้าพเจ้าด้วย ขอนอบน้อมแด่พระพุทธรเจ้าทั้งหลาย ขอนอบน้อมแด่พระโพธิญาณ ขอนอบน้อมแด่พระพุทธรเจ้าเหล่านั้นผู้หลุดพ้นแล้ว ขอนอบน้อมแด่วิมุตติธรรม เมื่อนกยูงนั้นสาธยายพระปริตรอย่างนี้แล้ว จึงเที่ยวไปแสวงหาอาหาร

อเปตะยัญจักขุมา เอกะราชา

หะริสสะวัณโณ ปะฐะวีปะภาโส

ตัง ตัง นะมัสสามิ หะริสสะวัณณัง ปะฐะวีปะภาสัง

ตะยัชชะ คุณตา วิหะเรมุ รัตติง.

พระอาทิตย์ผู้เป็นดวงตาของจักรวาล ผู้ยิ่งใหญ่แห่งแสงสว่างพระองค์นี้ ทรงพระรัศมีสีทองสอดส่องปฐพี เสด็จจัสตงค์ไป เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าขอนอบน้อมพระอาทิตย์พระองค์นั้น ผู้ทรงพระรัศมีสีทองสอดส่องปฐพี ข้าพเจ้าทั้งหลายอันพระองค์คุ้มครองดีแล้วในวันนี้ พึงอยู่เป็นสุขตลอดราตรี

เย พรีร่าหิมะณา เวทะคุ สัพพะธัมเม
เต เม นะโม เต จะ มัง ปาละยันตุ
นะมัตถุ พุทธานัง นะมัตถุ โพธิยา
นะโม วิมุตตานัง นะโม วิมุตตยา
อิมัง โส ปะริตตัง กัตถวา โมโร วาสะมะกัปปะยิ.

พระพุทธเจ้าเหล่าใดผู้ทรงรู้แจ้งธรรมทั้งปวง ขอพระพุทธเจ้าเหล่านั้น จงรับการนอบน้อมของข้าพเจ้า อนึ่ง ขอพระพุทธเจ้าเหล่านั้นโปรดคุ้มครองข้าพเจ้าด้วย ขอนอบน้อมแต่พระพุทธเจ้าทั้งหลาย ขอนอบน้อมแต่พระโพธิญาณ ขอนอบน้อมแต่พระพุทธเจ้าเหล่านั้นผู้หลุดพ้นแล้ว ขอนอบน้อมแต่วิมุตติธรรม เมื่อนกยูงนั้นสาธยายพระปริตรอย่างนี้แล้ว จึงนอน

วัฏฏกปริตร

พระอานนทเถระถือผ้าสังฆาฏิของพระพุทธเจ้าเดินไปหยุดที่เหมาะสมที่หนึ่ง วางสังฆาฏิลงกับพื้นแล้วคลี่ปู กราบทูลอาราธนาพระพุทธเจ้าให้ประทับนั่ง พระสงฆ์ทั้งหมดนั่งรายล้อมพระพุทธเจ้า

ทั่วบริเวณที่ไกลออกไปเห็นแต่รอยไหม้เกรียม เปลวควันสีเทาเข้มลอยขึ้นสู่กลางอากาศ เวลาลมตีวันก็กระพือกันที่หนึ่ง

เช้าวันนี้พระพุทธเจ้าเสด็จไปบิณฑบาตนอกเมืองมคร หลังจากทรงทำภตกิจ ณ ที่หนึ่งแล้วก็เสด็จกลับ โดยมีพระสงฆ์จำนวนมากร่วมสายทางมาด้วย ทางที่ปลอดภัยดีเมื่อขามา แต่ขากลับได้เป็นดังทะเลเพลิงด้วยว่าปรากฏไฟป่าขึ้น

ไฟป่าลุกลามกินต้นไม้ใหญ่อย่างรวดเร็วและร้อนแรง แต่ที่ร้ายไปกว่านั้นก็คือมันได้โอบล้อมพระพุทธเจ้าและหมู่พระสงฆ์เอาไว้

ไอร้อนที่เริ่มแผ่กระจายและเสียงปะทุปะดังลั่นทำให้พระสงฆ์หวั่นกลัว บางรูปหิบบัตถะบันไฟจะตีจุดไฟขึ้นเผาคุ่ม จะใช้ไฟต้มน้ำไฟ แต่พระก็ห้ามกันไม่ให้จุด เรามากับพระพุทธเจ้า รีบไปหาพระพุทธเจ้ากันเถอะ

พระกลุ่มที่อยู่ข้างหน้าพระพุทธเจ้าก็ถอยกลับมาหาพระพุทธเจ้า ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งที่ตามหลังมาก็เร่งฝีเท้า ในที่สุดก็มารวมกันอยู่กลางทะเลเพลิงที่กำลังโหมกระพือโอบเปลวเพลิงเร้าวูบวาบ แต่เมื่อไฟนั้นมาใกล้ก็กลับหยุดลงทันใด เว้นพื้นที่ไว้ประมาณ ๖๔๐ ตารางเมตร ที่พระพุทธเจ้ากับพระสงฆ์ยืนอยู่

เหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้นนี้ทำให้พระสงฆ์กลัวว่าเป็นเสียงเดียวกันว่า คุณของพระพุทธเจ้าช่างน่าอัศจรรย์จริง

พระพุทธเจ้าประทับนั่งบนผ้าสังฆาฏิที่พระอานนท์ปูถวาย แล้วตรัสว่า

“นี่เป็นกำลังของสังขะ ไม่ใช่เพ็งจะมีครั้งนี้นะ ในอดีตก็เคยมีมาแล้ว”

พระสงฆ์ที่นั่งแวดล้อมพระพุทธเจ้าตั้งสติฟังเรื่องที่พระพุทธเจ้าทรงนำมาเล่า เป็นเรื่องของครอบครัวนกคุ่มที่ประกอบด้วย พ่อ แม่ ลูก ลูกนกนั้นเป็นอดีตชาติหนึ่งของพระพุทธเจ้า

ลูกนกคุ่มอยู่ในรังติดพื้นดิน มีพ่อแม่คาบอาหารมาป้อนเป็นปกติสุข แต่ป่าที่อยู่นั้นถึงฤดูร้อนก็จะเท่ากับเป็นฤดูไฟป่า นั่นเทียว

วันนี้หน้าแล้ง พ่อแม่ निकออกหากินโดยไม่ลืมจะคาบอาหารมาฝากลูก แต่นกทั้งคู่ไม่สามารถกลับรังได้ เพราะไฟป่าลุกไหม้กันทางไป จนใจที่จะฝ่าไปหาลูกน้อยเพราะข้างหน้า มีแต่ไฟและไฟ

ไฟป่านั้นมีความเป็นอิสระอย่างยิ่ง ไม่มีสิ่งใดควบคุมหรือขวางกั้น มันสละบัดเปลวลึงโลดไปเรื่อย เมื่อได้ไหม้ลามไปแล้วก็มีแต่จะเพิ่มความแรงให้กับตัวมันเอง ศักยภาพการเผาผลาญทวีคูณขึ้นขณะต่อขณะ

นกนานาชนิดที่ทำรังอยู่บริเวณเดียวกันต่างส่งเสียงด้วยความหวาดผวาทันทีทันใดกันจ้าละหวั่น

ลูกนกคู้มรู้ได้ถึงสถานการณ์มหันตภัย ไอร้อนผะพ่าวมาถึงรัง ชะเง้อคอขึ้นมองเห็นแต่เปลวไฟลุกโชน

ลูกนกคุ่มทรงสติเอาไว้ ทำความระลึกไปในกุศลธรรม สิ่ง
เรียกว่า คีล นั้นเป็นสิ่งที่มิคุณอยู่จริง สิ่งที่เรียกว่า สัจจะ ก็เป็นสิ่ง
ที่มีคุณจริง พระพุทธเจ้า แต่ละพระองค์ที่ท่านนั่งตรัสรู้ที่ใต้ต้นไม้
นั้น ท่านก็มีคุณความดีของท่าน มีศีล สมาธิ ปัญญา มีสัจจะ ธรรมะ
ที่ท่านรู้แจ้งนั้นต้องมีคุณแน่นอน ในตัวเราเอง ก็ต้องมี สัจจะ อยู่
แน่นอน เราควรอ้างเอา สัจจะ ของเราเพื่อกันไปป่าเสีย

ลูกนกคุ่มน้อมใจระลึกถึงคุณของพระพุทธเจ้าในอดีต
ปรารถนาถึงภาวะอันเป็นสัจจริงในตัวของตนสามอย่าง คือ ปีกมี แต่
ไม่สามารถบินไปได้ ขามี แต่เดินวิ่งไม่ได้ พ่อแม่มี แต่ตอนนี้ท่าน
ไม่ได้อยู่ด้วย ขอให้ไฟป่าจงถอยไป

พลับไฟป่าก็ดับสนิทเหมือนจุ่มไฟพินลงในสระน้ำกว้าง
ระยะจากรังนกคุ่ม ๖๔๐ ตารางเมตร เป็นพื้นที่ที่ปราศจากไฟ

พระพุทธเจ้าตรัสบอกพระสงฆ์ว่า มิใช่กำลังแห่งสังขจะในปัจจุบันอย่างเดียว แต่เป็นสังขจะในอดีตด้วย ที่ที่ปลอดภัยจากไฟ ในตอนนี้ กับที่ที่เป็นรังนกค้อนั้น เป็นที่ที่เดียวกัน และเป็นในที่ที่จะปลอดภัยจากอัคคีภัยตลอดไป

พระพุทธเจ้าแสดงธรรมคำสอนอันเป็นสังขธรรมต่อเนื่องไป
พอจบเทศนา พระสงฆ์แต่ละรูปก็บรรลุธรรมเป็นพระอริย-
สงฆ์

ขอให้ทรงไว้ซึ่งสังขจะ ขอให้เห็นแจ้งสังขธรรม ขอให้ปราศ
จากอัคคีภัยและภัยทั้งปวง ขอให้บรรลुถึงอานิสงส์ของพระปริตรนี้
เทอญ.

บทชัควัฏฏกปริตร

ปูเรนตัมโพธิสัมภारे
ยัสสะ तेเชนะ ทาวักคิ

นิพพัตตัง วัฏฏะชาตियัง
มะหาสัตตัง วิวัชชะยิ.

ไฟป่าหลีกให้พระมหาสัตว์ ผู้บังเกิดในชาตินกคุ้ม ผู้บำเพ็ญ
บารมีเพื่อจะบรรลुพระสัพพัญญุตญาณ ด้วยเดชของพระปริตรใด

เถรัสสะ สาริปุตตัสสะ
กัปปัญญาयิง มะหาเตชัง

โลกะนาถะนะ ภาสิตัง
ปะริตตันตัมภะณามะ เท.

ขอเราทั้งหลายจงสวดพระปริตรนั้น อันมีเดชมาก ดำรง
อยู่ตลอดกัป ที่พระโลกนาถเจ้าทรงภาษิตไว้แก่พระสารีบุตรเถระ
เทอญ.

บทวิภูฏกปริตร

อัทถิ โลเก สีละคุโณ
เตนะ สัจจนะ กาทามิ

สัจจัง โสเจยยะนุททะยา
สัจจะกิริยะมะนุตตะรัง.

คุณแห่งศีล ความสัตย์ ความหมดจด พระสัมพันธุพุทธเจ้า
ผู้ประกอบด้วยความเอ็นดูกรุณา ปรากฏอยู่จริงในโลก ด้วยความ
จริงนั้น เราจักทำสักกิริยาอันยอดเยี่ยม

อาวัชชิต์วา ธัมมะพะลัง
สัจจะพะละมะวัสสาเย

สะริต์วา ปุพพะเก ชิเน
สัจจะกิริยะมะกาสะหัง.

เราน้อมนึกถึงอานุภาพแห่งพระธรรม ระลึกถึงพระชินเจ้า
ทั้งหลายในปางก่อนแล้ว อาศัยอานุภาพแห่งความจริง ได้ทำสัก-
วาจา (ดังนี้ว่า)

สันติ ปักขา อะปะตะนา
มาตา ปิตา จะ นิกขันตา

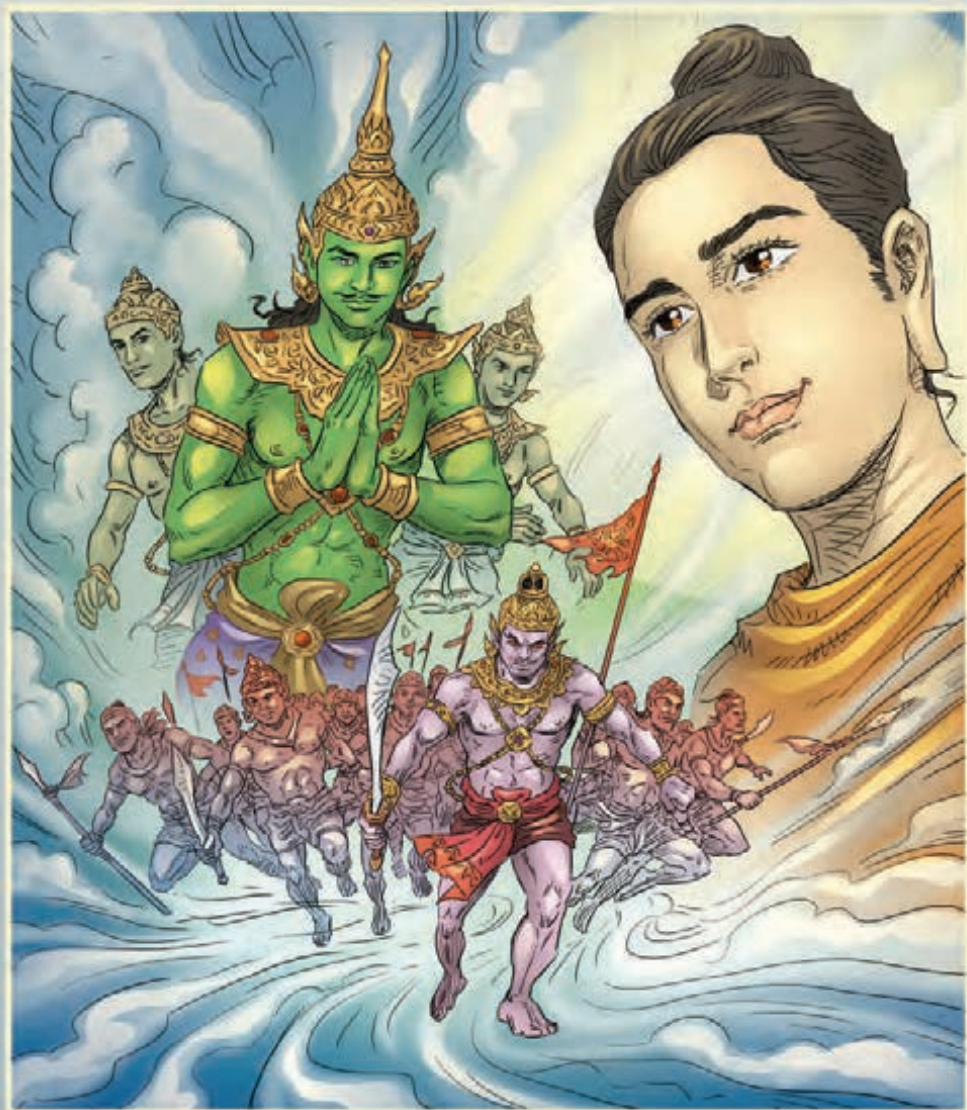
สันติ ปาทา อะวัณณะนา
ชาตะเวทะ ปะฐิกกะมะ.

ปักทั้งสองของเรามีอยู่ แต่ก็บินไม่ได้ เท้าทั้งสองของเรา
มีอยู่ แต่ก็เดินไม่ได้ อนึ่ง มารดาบิดาก็บินหนีไปแล้ว ดูก่อนไฟ
ของท่านจงหลีกไปเถิด

สหะ สัจเจ กะเต มัย्हัง มะหาปัชชะลิตโต ลีซี
วัชเชลี โสพะสะ กะรีسانی อุทะกัง ปัตว์วา ยะถา ลีซี
สัจเจนะ เม สะโม นัตถิ เอสา เม สัจจะปาระมี.

เมื่อเราทำสัจวาจาเช่นนี้แล้ว ไฟที่ลุกโชติช่วงอยู่ ก็ดับไปเป็นพื้นที่ถึง ๑๖ กรีสะ ในทันที ดั่งไฟตกถึงน้ำดับไป ฉะนั้น สิ่งอื่นใดที่เสมอกับความสัตย์ของเราไม่มี นี่เป็นสัจบารมีของเรา.

ธัชคคปริตร

คำว่า **พระอินทร์** ที่เคยได้ยินกันนั้นไม่ใช่ชื่อบุคคล หากแต่เป็นเหมือนตำแหน่งหนึ่งในเทวโลกที่มีการเปลี่ยนบุคคลเมื่อบุคคลเดิมสิ้นอายุขัยไปจากภพภูมิ

ตำแหน่งพระอินทร์นั้น เป็นตำแหน่งที่เปิดกว้าง รองรับผู้ใดก็ได้ที่มี **คุณสมบัติ ๗ ประการ** คือ **เลี้ยงดูบิดามารดา ประพฤติอ่อนน้อม พุดเป็นสัจจะ ไม่พุดคำหยาบ ไม่พุดส่อเสียด ไม่ตระหนี่ ไม่โกรธ โดยทุกข้อต้องถือปฏิบัติตลอดชีวิต**

พระอินทร์องค์ปัจจุบัน มีชื่อครั้งเป็นมนุษย์ว่า **มข-มาณพ** ได้สร้างสาธารณประโยชน์ร่วมกับมิตรสหาย ๓๒ คน กุศลส่งผลให้บังเกิดในภพดาวดึงส์ร่วมภพกับเทพกลุ่มหนึ่งซึ่งอยู่มาก่อนหน้า

ในงานสันตนาการต้อนรับผู้มาใหม่ เทพกลุ่มเก่านำสุรามา ตีฆมนมามาย กลุ่มใหม่ที่ทำทีแกล้งตีฆมนยังมีสติเต็มคืออยู่กับเหวี่ยง เทพกลุ่มเดิมไปจากภพ เหล่าเทพผู้เฒ่ามายไม่ถึงกับเดือดร้อนเสียทีเดียวเมื่อบุญกุศลที่พวกเขาเคยทำมาได้บันดาลให้ได้ที่ที่หนึ่งเป็นที่อยู่อาศัย บทเรียนจากการเฒ่ามายจนต้องสูญเสียถิ่นอาศัยอันแสนสุข ทำให้พวกเขาตั้งใจว่าจะไม่เสพสุราอีกต่อไป นั่นคือที่มาของคำว่า อสุร ที่หมายถึง เทพอสุรากลุ่มนี้

ความเป็นอยู่ในภพอสุรอาจน้อยกว่าในดาวดึงส์บ้างในบางเรื่อง แต่ศักดิ์และสิทธิ์ของความเป็นทิพย์ที่ทัดเทียมกันทำให้เทพอสุรพอลืมความเจ็บปวดที่ตนถูกระทำได้บ้าง แต่ถึงฤดูที่ดอกแคฝอยผลิดอกเมื่อใด บาดแผลในใจก็กำเริบเมื่อนั้น เพราะคิดไปถึงดอกปาริฉัตรอันเป็นทิพย์ที่เคยได้ชื่นชมในดาวดึงส์สวรรค์

ดอกแคฝอยที่แย้มบานเหมือนเป็นสัญญาณให้อสูรกรีธาทัพบุกแดนสวรรค์ ขณะที่พระอินทร์ที่มีอำนาจเต็มก็เตรียมการวางกำลังไว้ห้าด่าน โดยมีท้าวจตุโลกบาลสี่พระองค์เป็นด่านสุดท้ายที่รบยันรพระอินทร์นำทัพเทวดาออกมาทำสงครามกับอสูร

พระพุทธเจ้าตรัสถึงวิธีการที่พระอินทร์ใช้ปลุกใจเทวดาที่มีความหวั่นกลัวเมื่อต้องสู้ศึกกับบอสูรว่า พระอินทร์แนะนำให้เหล่าเทพบริวารมองดูยอดธงชัยของจอมทัพและแม่ทัพผู้เกรียงไกรกลางสมรภูมิสวรรค์

จากนั้นพระพุทธองค์ตรัสผลลัพธ์ของวิธีการดังกล่าวว่าเทพที่หายกลัวก็มี เทพที่ยังกลัวก็มี เพราะเทพจอมทัพและเทพแม่ทัพยังมีความโลภ โกรธ และหลงอยู่ เมื่อเทียบกับการที่ภิกษุผู้ปฏิบัติธรรมต้องต่อสู้กับความกลัว ไม่ว่าจะด้วยสาเหตุใด พระพุทธองค์ทรงแนะนำให้ภิกษุระลึกถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เพราะพระพุทธเจ้าไม่มีความโลภ ไม่มีความโกรธ ไม่มีความหลง จึงทำให้ผู้ระลึกปราศจากความกลัวทุกประการ

ขอให้พ้นจากความโลภ โกรธ หลง บรรลุอันสงฆ์แห่งพระปริตรนี้ เทอญ.

บทซัดรซัดคคปริตร

ยัสถานุสสระระณนาปี
ปะติฏฐะมะธิตัจฉันติ

อันตะลิกเขปิ ปาณโน
ภูมียัง วิยะ สัพพะทา.

เพราะการระลึกถึงพระปริตรใด สัตว์ทั้งหลายแม้นั่งใน
อากาศ ย่อมได้ที่พึ่งดูจนั่งอยู่บนพื้นดินในกาลทุกเมื่อ

สัพพูปัททวะชาลัมहा
คะณะนา นะ จะ มุตตานัง

ยักขะโจราทิสัมภะวา
ปะริตตันตัมภะณามะ เท.

อนึ่ง สัตว์ทั้งหลายผู้พ้นจากข่ายแห่งอุปัทวันตรายทั้งปวง
อันเกิดจากยักษ์และโจรเป็นต้น นับจำนวนไม่ได้ ขอเราทั้งหลาย
จงสวดพระปริตรนั้น เทอญ.

บทชัคคปริตร

เอวัมเม สุตัง.

ข้าพเจ้า (พระอานนทเถระ) ได้สดับมาแล้วอย่างนี้

เอกััง สะมะยัง ภาวะวา สาวัตถิยัง วิหะระติ เขตวะเน
อะนาถะปิณฑิกัสสะ อารามะ.

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้า ประทับอยู่ ณ พระเชตวัน
อารามของท่านอนาถปิณฑิกเศรษฐี ใกล้เมืองสาวัตถี

ตัตถะโร โข ภาวะวา ภิกขุ อามันเตสิ ภิกขะโวติ.

ณ ที่นั้นแล พระผู้มีพระภาคเจ้า ตรัสเรียกภิกษุทั้งหลายว่า
ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย

ภะทันเตติ เต ภิกขุ ภะคะวะโต ปัจจัสโสสุง.

ภิกษุเหล่านั้นทูลรับพระดำรัสของพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า
พระพุทเจ้าข้า

ภะคะวา เอตะทะโวจะ.

พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสพระพุทพจน์ดังนี้ว่า

**ภูตะบุพพัง ภิกขะเว เทวาสุระสังคาโม สมะปัพฺพโย
อะโหสิ.**

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย นานมาแล้ว ได้เกิดสงครามระหว่าง
เทวดากับอสูรขึ้น

**อะถะ โข ภิกขะเว สักโก เทวานะมินโท เทเว ตาเวตังเส
อามันเตสิ.**

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ครั้งนั้น ท้าวสักกะจอมเทพรับสั่งกับ
ทวยเทพชั้นดาวดึงส์ว่า

**สะเจ มาริสา เทวานัง สังคามะคะตานัง อุปปีชเชยยะ
ภะยัง วา ฉัมภิตตัตตัง วา โลมะหังโส วา.**

ดูก่อนท่านผู้ปราศจากทุกข์ ถ้าความกลัว ความหวาดหวั่น
หรือความขมพองสยองเกล้า ฟุ้งเกิดขึ้นแก่ท่านทั้งหลาย ผู้เป็นเทพ
กำลังเข้าสงคราม

มะเมวะ ตัสสิมิง สมะมะเย ะชัคคัง อุลโลเกยยาถะ.

ในขณะนั้น ขอให้ท่านทั้งหลายจงนวยอดตรงของเรานั้น
เทียว

มะมัง หิ โว รัชัคคัง อุลโลกะยะตัง, ยัง ภาวิสสะติ
ภะยัง วา ฉัมภิตตัตตัง วา โลมะหังโส วา, โส ปะหิยยิสสะติ.

เพราะเมื่อท่านทั้งหลายแห่งนคูยอดตรงของเราอยู่ ความ
กลัว ความหวาดหวั่น หรือความขนพองสยองเกล้า อันใด จักเกิด
ขึ้น ความกลัวเป็นต้นนั้นจักหายไป

โน เจ เม รัชัคคัง อุลโลเกยยาถะ,

ถ้าท่านทั้งหลายไม่แห่งนคูยอดตรงของเรา

อะถะ ปะชาปะติสสะ เทวะราชัสสะ รัชัคคัง
อุลโลเกยยาถะ.

ในลำดับนั้น ขอให้ท่านทั้งหลาย แห่งนคูยอดตรงของท้าว
ปชาบดีจอมเทพเถิด

ปะชาปะติสสะ หิ โว เทวะราชัสสะ รัชัคคัง
อุลโลกะยะตัง, ยัง ภาวิสสะติ ภะยัง วา ฉัมภิตตัตตัง วา
โลมะหังโส วา, โส ปะหิยยิสสะติ.

เพราะเมื่อท่านทั้งหลายแห่งนคูยอดตรงท้าวปชาบดีจอมเทพ
อยู่ ความกลัว ความหวาดหวั่น หรือความขนพองสยองเกล้า อันใด
จักเกิดขึ้น ความกลัวเป็นต้นนั้นจักหายไป

โน เจ ปะชาปะติสสะ เทวะราชัสสะ รัชัคคัง
อุลโลเกยยาถะ.

ถ้าท่านทั้งหลายไม่แห่งนคูยอดตรงของท้าวปชาบดีจอมเทพ

อะถะ วัชรุณัสสะ เทวะราชัสสะ ระชัคคัง อุโลเกยยาถะ.

ในลำดับนั้น ขอให้ท่านทั้งหลายแห่งนดูยอดตรงของท้าววรุณจอมเทพเถิด

**วัชรุณัสสะ ทิ โว เทวะราชัสสะ ระชัคคัง อุโลกะยะตัง,
ยัง ภาวิสสะติ ภายัง วา ฉัมภิตตัตตัง วา โลมะหังโส วา, โส
ปะหิยิสสะติ.**

เพราะเมื่อท่านทั้งหลายแห่งนดูยอดตรงท้าววรุณจอมเทพ
อยู่ ความกลัว ความหวาดหวั่น หรือความขนพองสยองเกล้า อันใด
จักเกิดขึ้น ความกลัวเป็นต้นนั้นจักหายไป

โน เจ วัชรุณัสสะ เทวะราชัสสะ ระชัคคัง อุโลเกยยาถะ.

ถ้าท่านทั้งหลายไม่แห่งนดูยอดตรงของท้าววรุณจอมเทพ

อะถะ อีสานัสสะ เทวะราชัสสะ ระชัคคัง อุโลเกยยาถะ.

ในลำดับนั้น ขอให้ท่านทั้งหลายแห่งนดูยอดตรงของท้าว
อีสานจอมเทพเถิด

**อิสานัสสะ ทิ โว เทวะราชัสสะ ระชัคคัง อุโลกะยะตัง,
ยัง ภาวิสสะติ ภายัง วา ฉัมภิตตัตตัง วา โลมะหังโส วา, โส
ปะหิยิสสะติ.**

เพราะเมื่อท่านทั้งหลายแห่งนดูยอดตรงท้าวอีสานจอมเทพ
อยู่ ความกลัว ความหวาดหวั่น หรือความขนพองสยองเกล้า อันใด
จักเกิดขึ้น ความกลัวเป็นต้นนั้นจักหายไป

ตั้ง โข ปะนะ ภิกขเว สักกัสสะ วา เทวานะมินทัสสะ
ระชัคคัง อุลโลกะยะตัง,

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เมื่อเทวดาทั้งหลายแหงนดูยอดธงของ
ท้าวสักกะจอมเทพนั้นอยู่ก็ดี

ปะชาปะติสสะ วา เทวะราชัสสะ ระชัคคัง อุลโลกะยะตัง,
แหงนดูยอดธงของท้าวปชาบดีจอมเทพอยู่ก็ดี

วะรุณัสสะ วา เทวะราชัสสะ ระชัคคัง อุลโลกะยะตัง,
แหงนดูยอดธงของท้าววรุณจอมเทพอยู่ก็ดี

อิสานัสสะ วา เทวะราชัสสะ ระชัคคัง อุลโลกะยะตัง,
แหงนดูยอดธงของท้าวอิสานจอมเทพอยู่ก็ดี

ยัง ภาวิสสะติ ภายัง วา ฉัมภิตตัตตัง วา โลมะหังโส วา,
โส ปะหิยะเยถาปิ โนปิ ปะหิยะเยถะ.

ความกลัว ความหวาดหวั่น หรือความขนพองสยองเกล้า
อันใด จักเกิดขึ้น ความกลัวเป็นต้นนั้น หายไปบ้าง ไม่หายไปบ้าง

ตั้ง กิสสะ เหตุ.

ข้อนั้นเพราะเหตุอะไร

สักโก หิ ภิกขเว เทวานะมินโท อะวีตะราโค อะวีตะโทโส
อะวีตะโมโห ภิกขุ ฉัมภิ อุตฺตราสี ปะลายีตี.

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เพราะท้าวสักกะจอมเทพยังไม่ปราศ
จากราคะ ไม่ปราศจากโทสะ ไม่ปราศจากโมหะ ยังมีความกลัว
มีความหวาดหวั่น มีความสะดุ้ง มีการลบนีเป็นธรรมดา

อะหังญจะ โข ภิกขเว เอวัง วมามิ

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ส่วนเราตถาคตจะขอกล่าวอย่างนี้ว่า

สะเจ ตุม์หากัง ภิกขเว อะรัญญะคะตานัง วา รุกขะมุละ-
คะตานัง วา สุญญาการะคะตานัง วา, อุปปีชเชยยะ ภายัง วา
ฉัมภิตตตัง วา โลมะหังโส วา,

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย หากความกลัว ความหวาดหวั่น หรือ
ความขนพองสยองเกล้า พึงเกิดขึ้นแก่เธอทั้งหลาย ผู้อยู่ในป่าก็ดี
อยู่ที่โคนไม้ก็ดี อยู่ในเรือนว่างก็ดี

มะเมวะ ตัสมีง สะมะเย อะนุสสะเรยยาถะ.

ในขณะนั้น ขอให้เธอทั้งหลายพึงพรัวระลึกถึงเราตถาคต
นั้นเทียวว่า

อิติปิ โส ภาคะวา

เพราะเหตุนี้ ๆ พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น

อะระหัง,

เป็นผู้ไกลจากกิเลส ผู้ควรแก่ปัจจัยสี่และการบูชา

สัมมาสัมพุทธโธ,

เป็นผู้ตรัสรู้ธรรมทั้งปวงโดยชอบด้วยพระองค์เอง

วิชชาจะระณะสัมปันโน,

เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะ

สุคะโต,

เป็นผู้เสด็จไปดีแล้วและผู้ตรัสดีแล้ว

โลกะวิฑู,

เป็นผู้รู้โลกอย่างแจ่มแจ้ง

อะนุตตะโร ปุริสัทธัมมสาระถิ,

เป็นสารถิผู้ฝึกบုรุษที่ควรฝึก ไม่มีใครยิ่งกว่า

สัตถา เทวะมะนุสสานัง,

เป็นครูผู้สอนของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย

พุทโธ,

เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

ภะคะวาติ.

เป็นผู้ทำลายกิเลสและบาปกรรมทั้งปวง เป็นผู้จำแนกกรรม

มะมัง หิ โว ภิกขเว อะนุตตะระตัง, ยัง ภะวิสสะติ
ภะยัง วา ฉัมภิตตตัง วา โลมะหังโส วา, โส ปะหิยยิสสะติ.

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เพราะเมื่อเธอทั้งหลาย พรั่ำระลึกถึง
เราตถาคตอยู่ความกลัว ความหวาดหวั่น หรือความขนพองสยอง
เกล้า อันใด จักเกิดขึ้น ความกลัวเป็นต้นนั้นจักหายไป

โน เจ มัง อะนุตตะเรยยาถะ.

ถ้าเธอทั้งหลายไม่พรั่ำระลึกถึงเราตถาคต

อะถะ รัมมัง อะนุสสะเรยยาถะ.

ในลำดับนั้น เธอทั้งหลายพึงพรำระลึกถึงพระธรรมว่า

ส้วากขาโต ณะคะวะตา รัมโม.

พระธรรม อันพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสดีแล้ว

สันทิฏฐิโก,

เป็นธรรมที่พระอริยบุคคลพึงเห็นได้ด้วยตนเอง

อะกาลิโก,

ไม่รอกาลให้ผล

เอหิปัสสิโก,

ควรเรียกให้มาดู

โอปะนะยิโก,

ควรน้อมมาไว้ในจิตของตน

ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิติ.

เป็นธรรมที่วิญญูชนพึงรู้ได้เฉพาะตน.

**รัมมัง หิ โว ภิกขเว อะนุสสะระตัง, ยัง ณะวิสสะติ
ภะยัง วา ฉัมภิตตตัง วา โลมะหังโส วา, โส ปะหิยยิสสะติ.**

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เพราะเมื่อเธอทั้งหลาย พรำระลึกถึง
พระธรรมอยู่ความกลัว ความหวาดหวั่น หรือความขนพองสยอง
เกล้า อันใด จักเกิดขึ้น ความกลัวเป็นต้นนั้นจักหายไป

โน เจ รัมมัง อะนุสสะเรยยาถะ.

ถ้าเธอทั้งหลายไม่พรำระลึกถึงพระธรรม

อะถะ สั้งขัง อะนุสสะเรยยาถะ.

ในลำดับนั้น เธอทั้งหลายพึงพรำระลึกถึงพระสงฆ์ว่า

สุปะฏิปันโน ภาคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นผู้ปฏิบัติดี

อุชุปะฏิปันโน ภาคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นผู้ปฏิบัติตรง

ญายะปะฏิปันโน ภาคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นผู้ปฏิบัติเพื่อ
พระนิพพาน

สามิจิปะฏิปันโน ภาคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นผู้ปฏิบัติสมควร

ยะทิทัง จัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัญฐะ ปุริสะปุคคะลา,

ท่านเหล่านั้น คือบุรุษ ๔ คู่ กล่าวคือ พระอริยบุคคล ๘
จำพวก

เอสะ ภาคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

นั่นแหละพระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า

อาหุเนยโย,

เป็นผู้ควรรับปัจจัยสี่ที่เขานำมาบูชา

ปาหุเนยโย,

เป็นผู้ควรรับสักการะที่เขาจัดไว้ต้อนรับ

ทักษิณเวยโย,

เป็นผู้ควรรับทักษิณาทาน

อัญชลีกะระณียโย,

เป็นผู้ที่ชาวโลกทั้งปวงควรทำอัญชลี

อะนุตตะรัง ปุณฺณุกฺขेतตัง โลกัสสาติ.

เป็นนาบุญของโลก ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่า.

สังฆะ หิ โว ภิกขะเว อะนุตตะระตัง, ยัง ภะวิสสะติ
ภะยัง วา ฉัมภิตตตัง วา โลมะหังโส วา, โส ปะหิยยิสสะติ.

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เพราะเมื่อเธอทั้งหลายพร้าระลึกถึง
พระสงฆ์อยู่ ความกลัว ความหวาดหวั่น หรือความขนพองสยอง
เกล้า อันใด จักเกิดขึ้น ความกลัวเป็นต้นนั้นจักหายไป

ตัง กิสสะ เหตุ.

ข้อนั้นเพราะเหตุอะไร

ตะถาคะโต หิ ภิกขะเว อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ วิตะราโค
วีตะโทโส วีตะโมโห อะภิริ อัจฉัมภิ อะนุตฺตราสี อะปะลายติ.

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เพราะตถาคตเป็นผู้ไกลจากกิเลส ผู้
ควรแก้ปัจจัยสี่และการบูชา ตรัสรู้ธรรมทั้งปวงโดยชอบด้วยตนเอง
เป็นผู้ปราศจากราคะ ปราศจากโทสะ ปราศจากโมหะ ไม้มีความ
กลัว ไม้มีความหวาดหวั่น ไม้มีความสะดุ้ง ไม้มีการลบนหินเป็น
ธรรมดา

**อิหมะโวจะ ณะคะวา, อิถัง วัตวานะ สุคะโต, อะถาปะรัง
เอตะพะโวจะ สัตถา**

พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสชัศคปริตรนี้แล้ว พระสุคตเจ้า
ครั้นตรัสอย่างนี้แล้ว พระศาสดาได้ตรัสพระคาถานี้ต่อไปว่า

**อะรัญญู รุกขะมุเล วา สุญญาคาเร ะ ภิกขะโว
อะนุสสะเรละ สัมพุทัง ภะยัง ตุมฺหาคะ โน ลียา.**

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เมื่อเธอทั้งหลายอยู่ในป่าก็ดี อยู่ที่โคน
ไม้ก็ดี อยู่ในเรือนว่างก็ดี เธอทั้งหลายพึงหมั่นระลึกถึงพระสัมพุทธ
เจ้า แล้วเธอทั้งหลายจะไม้มีความกลัว

**โน เจ พุทัง สะเรยยะ โลกะเชฏฐัง ณะราสะกัง
อะละ รัมมัง สะเรยยะ นียยานิกัง สุเทสิตัง.**

หากเธอทั้งหลายไม่หมั่นระลึกถึงพระพุทเจ้า ผู้ยิ่งใหญ่ของ
ชาวโลก ผู้ประเสริฐกว่านรชน ในกาลนั้น เธอทั้งหลายก็พึงหมั่น
ระลึกถึงพระธรรม อันนำสัตว์ออกจากสังสารวัฏ ที่เราแสดงไว้
ดีแล้ว

โน เจ ฐัมมัง สะเรยยาถะ นิยยานิกัง สุเทสิตัง
 อะถะ สังขัง สะเรยยาถะ ปุญญักเขตตัง อะนุตตะรัง.

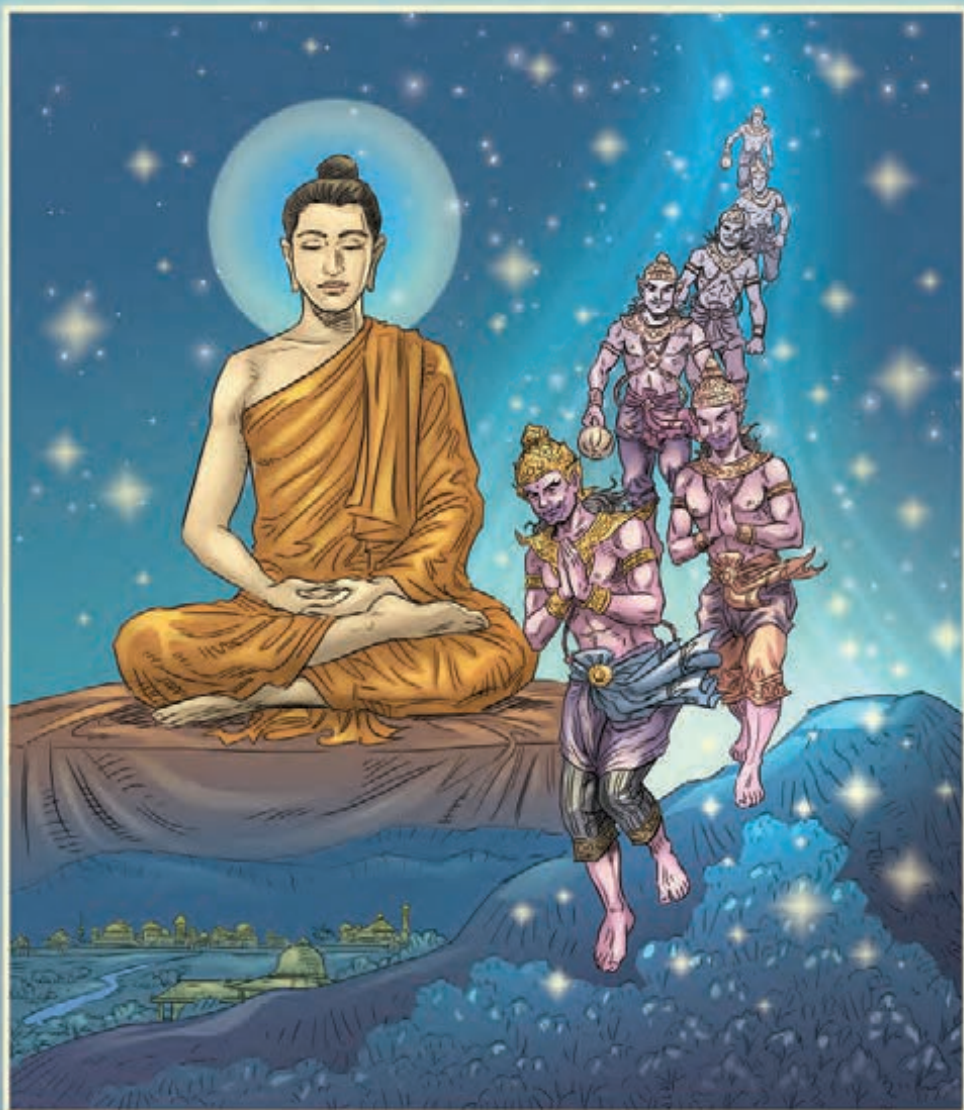
หากเธอทั้งหลายไม่หมั่นระลึกถึงพระธรรม อันนำสัตว์ออกจากสังสารวัฏ ที่เราแสดงไว้ดีแล้ว ในกาลนั้น เธอทั้งหลายก็พึงหมั่นระลึกถึงพระสงฆ์ ผู้เป็นนาบุญอันยอดเยี่ยม

เอวัง พุทธัง สะรันตานิัง ฐัมมัง สังขัญจะ ภิกขะโว
 ภายัง วา ฉัมภิตตตัง วา โลมะหังโส นะ เหสสะติ.

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ความกลัว ความหวาดหวั่น หรือความขนพองสยองเกล้าจักไม่ปรากฏแก่เธอทั้งหลาย ผู้หมั่นระลึกถึงพระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์ ด้วยประการฉะนี้.

อาณาจักรอานาฏิปตริ

ภูเขาใหญ่ห้าลูกที่โอบล้อมกรุงราชคฤห์ดูเหมือนในความ
มืดของราตรี ครั้นราวเที่ยงคืนที่ยอดเขาหนึ่งกลับปรากฏแสงสว่าง
เรือง

ท้าวจตุโลกบาลทั้งสี่พร้อมบริวารเสด็จไปยอดเขาภิรมย์
พระคันธกุฎีของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่ที่นั่น

ท้าวเวสวัณ ประมุขของยักษ์นั้นมีสการพระพุทธรูป ตาม
ด้วยยักษ์ที่ติดตามมา ยักษ์บางส่วนไหว้พระพุทธรูปก่อนเข้าที่นั่ง
บางส่วนเข้ามาเฝ้าจนมีสการแล้วขอตัวออกไปนั่ง บางส่วนไหว้อยู่
ห่าง ๆ บางส่วนกล่าวแนะนำตัวแล้วจึงนั่ง

ท้าวเวสวัณมหาราชประมุขของเหล่ายักษ์เองก็ทราบถึง
ความหลากหลายของบริวารตนเอง จึงกราบทูลถึงทัศนคติของยักษ์
ที่มีต่อพระพุทธรูปว่า ประชากรยักษ์ทั้งหมดทั้งชั้นสูง ชั้นกลาง
ชั้นต่ำ ก็มีทั้งที่ศรัทธาพระพุทธรูปและไม่ศรัทธา เพราะพระพุทธรูป
เจ้าแสดงธรรมให้ดเว้นจากการฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ทำผิดในกาม
พุดบด และดื่มสุรา ยักษ์บางพวกที่ยังประพฤติดูผิดจากคำสอนอยู่จึง
ไม่ชอบไม่ศรัทธาพระพุทธรูปองค์

ท้าวเวสวัณแสดงความห่วงใยไปถึงสาวกของพระพุทธเจ้าที่บำเพ็ญเพียรปฏิบัติธรรมอยู่ในป่าลึก ซึ่งยักษชั้นสูงบางกลุ่มชอบอยู่ป่าแบบนั้น และหากเป็นยักษ์ที่ไม่ศรัทธาพระพุทธเจ้าแล้วสาวกก็อาจเป็นอันตราย

ฉะนั้น เพื่อให้ยักษ์เลื่อมใส กลับใจมาคุ้มครองรักษาภิกษุภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา จึงขอโอกาสถวาย **อาณาจักรยิปตริ** ไว้ให้ผู้สนใจได้ศึกษาและใช้สอย

ข้อความเต็มที่ท้าวเวสวัณกล่าวเมื่อกลางราตรีนั้น เริ่มด้วยการนอบน้อมพระพุทธเจ้าในอดีตหลายพระองค์ จากนั้นกล่าวถึงท้าวมหาราชแต่ละพระองค์ พร้อมพระราชโอรสจำนวนมากที่ทรงแสนยานุภาพ ซึ่งทำนุทั้งหมดนั้นเคารพรักพระพุทธเจ้า

พระปริตรนี้เป็นสนธิสัญญาร่วมของท้าวจตุโลกบาล เป็นเช่นโองการที่ควบคุมความประพฤติของยักษ์ คนธรรพ์ กุมภัณฑ์ นาค ทุกหมู่เหล่า ผู้ประพฤติกุศลความสวัสดีภาพบริษัทที่จะได้รับการลงทัณฑ์ทางสังคมที่รุนแรงโดยมียักษ์ผู้มีตำแหน่งเป็นมหาเสนาบดียักษ์คอยสนองการ

จบจากการถวายพระปริตรแล้วทำวรมหาราชทั้งสี่ก็กราบลา
กลุ่มยักษ์ที่ติดตามทำวเวสวัณก็กราบลาพระพุทธเจ้าด้วยอาการ
เช่นเดียวกับตอนมา คือส่วนหนึ่งเข้ามาไหว้ไหว้แล้วหายวับไป ส่วน
หนึ่งเข้ามารำลสาสักพักแล้วหายวับไป ส่วนหนึ่งน้อมไหว้อยู่กับที่แล้ว
หายวับไป ส่วนหนึ่งกล่าวแนะนำตัวแล้วหายวับไป

วันนี้พระพุทธเจ้าตรัสเล่าเรื่องเมื่อคืนให้พระสงฆ์ฟังว่า
“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เธอทั้งหลายจงเล่าเรียนการรักษาอันชื่อว่า
อาฏานาฏิยะ จงทรงไว้ซึ่งการรักษาอันชื่อว่าอาฏานาฏิยะ การ
รักษาอันชื่อว่าอาฏานาฏิยะประกอบด้วยประโยชน์ ย่อมเป็นไป
เพื่อคุ้มครอง เพื่อรักษา เพื่อไม่เบียดเบียน เพื่ออยู่สำราญแห่งภิกษุ
ภิกษุณี อุบาสก และอุบาสิกาทั้งหลาย”

ขอให้บรรลุถึงอานิสงส์ของพระปริตรนี้ เทอญ.

บทช้ดอฏฐานาฎฐยปรตตร

อัปปะสันเนทถ นาทัสสะ
อะมะนุสเสทถ จัณเฑทถ

สาสะเน สาธูตัมมะเต
สะทา กถพถสะการถถ.

ปะรตธานันฎฐจะตัสสันนะ-
ยันเฑเสถถ มหาวถวโร

มะทถงสายะ จะ กุตตถยา
ปะรตตันทัมมะกะณามะ เท.

พระพุทธรเจ้าผู้แก้วกล้าใหญ่ยั้ง ทรงแสดงพระปรตตรอันใด เพื่อความไม่เบียดเบียนกัน และเพื่อความค้มครองรักษาพุทธรบรช้ทสี่ อันเกดจากหม่อมมนุษย์ผู้ดุร้าย ทำกรรมหยาบช้่าทุกเมือ ไม่เลื่อมใสคำสอนของพระโลกนาถ อันบัณทถตถยกย่องว่าเป้นคำสอนที่ดถ ขอเราท้งหลายจงสวดพระปรตตรนั้น เเทอญ.

บทอาถรรพณ์วิปริตร

วิปัสสิสสะ นะมัตถุ

จักขุมันตัสสะ สิริมะโต

สิขิสสะปิ นะมัตถุ

สัพพะภูตานุกัมปิโน.

ขอนอบน้อมแด่พระวิปัสสิพุทธเจ้า ผู้ทรงพระจักขุ ทรงพระ
สิริ ขอนอบน้อมแด่พระสิขีพุทธเจ้า ผู้ทรงอนุเคราะห์สัตว์ทั้งปวง.

เวสสะภุสสะ นะมัตถุ

น้หาคะกัสสะ ตะปัสสิโน

นะมัตถุ กะกุสันธัสสะ

มาระเสน่ปปะมัททิน.

ขอนอบน้อมแด่พระเวสสภุพุทธเจ้า ผู้ทรงชำระกิเลสได้แล้ว
ผู้มีตบะ ขอนอบน้อมแด่พระกุสันธพุทธเจ้า ผู้ทรงเอาชนะมารและ
กองทัพได้.

โกนาคะมะนัสสะ นะมัตถุ

พรัหฺมมะณัสสะ วุสิมะโต

กัสสะปัสสะ นะมัตถุ

วิปะมุตตัสสะ สัพพะธิ.

ขอนอบน้อมแด่พระโกนาคมนพุทธเจ้า ผู้ลอยบาปแล้ว อยู่
จบพรหมจรรย์ ขอนอบน้อมแด่พระกัสสปพุทธเจ้า ผู้หลุดพ้นแล้ว
จากกิเลสทั้งปวง.

อังคีระสัสสะ นะมัตถุ
โย อิมัง ธัมมะมะเทเสถ

สัถฺยะปุตฺตัสสะ สิริมะโต
สัทฺพะทุกขาปะนุฑะนัง.

ขอนอบน้อมแด่พระศากยบุตรพุทธเจ้า ผู้ทรงพระฉัพพวรรณ-
รังสี ผู้ทรงสิริ ผู้ทรงแสดงธรรมขจัดทุกข์ทั้งปวง.

เย จาปี นิพพุตตา โลเก
เต ชะนา อะปิสุณา

ยะถาภูตัง วิปัสสิสุง
มะหันตา วิตะสาระทา.

อนึ่ง พระอรหันต์เหล่าใดในโลก ดับกิเลสได้แล้ว รู้แจ้งตาม
ความเป็นจริง พระอรหันต์เหล่านั้น ปราศจากวาทามุ่งร้าย ผู้ยิ่งใหญ่
ไม่สะทกสะท้าน.

หิตัง เทวะมะนุสสานัง
วิชชาจะระระณะสัมปันนัง

ยัง นะมัสสันติ โคตะมัง
มะหันตัง วิตะสาระทัง.

ท่านเหล่านั้นย่อมมอบน้อมพระโคตมพุทธเจ้าพระองค์ใด
ผู้ทรงเกื้อกูลแก่เทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย ผู้ถึงพร้อมด้วยวิชาและ
จรรยา ผู้ยิ่งใหญ่ ไม่สะทกสะท้าน ข้าพเจ้าขอนอบน้อมแด่พระ-
โคตมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

นะโม เม สัทฺพะพุทธานัง
ตถฺมหังกะโร มะหาวิโร

อุปันนानัง มะเหลนัง
เมธังกะโร มะหายะโส.

ข้าพเจ้าขอนอบน้อมแด่พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ ผู้ทรง
แสวงหาพระธรรมอันยิ่งใหญ่ ผู้เสด็จอุบัติขึ้นแล้วทั้ง ๒๘ พระองค์
คือ พระตมหังกรพุทธเจ้า ทรงเป็นวีรบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ พระเมธังกร-
พุทธเจ้า ผู้มีพระยศใหญ่

สระฉงนังกะโร โลกะหิโต ที่ปังกะโร ชุตินระโร
โกณฑัญญโณ ชนะปะปาโมกโข มังคะโล ปุริสาสะโก.

พระสรณังกรพุทธเจ้า ผู้ทรงเกื้อกูลแก่สัตว์โลก พระที่ปังกร-
พุทธเจ้า ผู้ทรงพระปัญญารุ่งโรจน์ พระโกณฑัญญพุทธเจ้า ผู้ทรง
เป็นพระประมุขของหมู่ชน พระมังคลพุทธเจ้า ผู้ทรงเป็นบุรุษผู้
ประเสริฐ

สุมะโน สุมะโน ธีโร เรวะโต ระติวัฑฒะโน
โสภิตो คุณะสัมปันโน อะโนมะทัสสี ชนะตตะโม.

พระสุมนพุทธเจ้า ผู้ทรงเป็นปราชญ์ มีพระหทัยงดงาม
พระเรวัตพุทธเจ้า ผู้ทรงเพิ่มพูนความยินดี พระโสภิตพุทธเจ้า ผู้ทรง
เปรียบพร้อมด้วยพระคุณ พระอโนมทัสสีพุทธเจ้า ผู้สูงสุดในหมู่ชน

ปะทุโม โลกะปะชโขโต นาระโท วะระสาระถิ
ปะทุมุตตะโร สัตตะสาโร สุเมโธ อัมปะฏิปุคคะโล

พระปฐมพุทธเจ้า ผู้ทรงเป็นแสงสว่างของชาวโลก พระนารทพุทธเจ้า ผู้ทรงเป็นสารถีประเสริฐ พระปฐมุตตรพุทธเจ้า ผู้ทรงเป็นที่พึ่งสูงสุดของสัตว์ พระสุเมธพุทธเจ้า ผู้ไม่มีบุคคลเปรียบ

สุชาโต สัพพะโลกคโค ปิยะทัสสี นระสาสะโก
อิตถะทัสสี การุณโก ธัมมะทัสสี ตะโมนุโท.

พระสุชาตพุทธเจ้า ผู้เลิศในโลกทั้งปวง พระปิยะทัสสีพุทธเจ้า ผู้เป็นชนประเสริฐ พระอิตถทัสสีพุทธเจ้า ผู้ทรงประกอบด้วยพระกรุณา พระธัมมทัสสีพุทธเจ้า ผู้ทรงขจัดความมืด

สิทธิธโต อะสะโม โลกเก ติสโส จะ วะทะตัง ะโร
ปุสโส จะ ะระโร พุทโธ วิปัสสี จะ อะนุปะโม.

พระสิทธิธตพุทธเจ้า ผู้ไม่มีบุคคลเสมอในโลก พระติสสพุทธเจ้า ผู้ทรงประเสริฐกว่านักปราชญ์ทั้งหลาย พระปุสสพุทธเจ้า ผู้ทรงประทานพระธรรมอันประเสริฐ พระวิปัสสีพุทธเจ้า ผู้หาบุคคลเปรียบมิได้

สิขี สัพพะหิต สัตถา เวสสะภู สุขะทายะโก
กะกุสันโธ สัตถะวาโห โภณะคะมะโน ระณัญชะโห

พระสิขีพุทธเจ้า ผู้ทรงเป็นพระบรมศาสดา ผู้แก้กugelแก่สัตว์ทั้งปวง พระเวสสะภูพุทธเจ้า ผู้ทรงประทานความสุข พระกะกุสันธพุทธเจ้า ผู้นำของหมู่สัตว์ พระโภณะกมนพุทธเจ้า ผู้ละความชั่วอันเป็นข้าศึก

กัสสะโป สิริสัมปันโน

โคตะโม สักยะปุงคะโว.

กัสสปพุทธเจ้า ผู้ทรงสมบูรณ์ด้วยสิริ พระโคตมพุทธเจ้า ผู้
ประเสริฐในวงศ์ศากยะ

เอเต จัญญะ จะ สัมพุทธา อะเนกะสะตะโกฏิโย

สัพเพ พุทธา อะสะมะสะมา สัพเพ พุทธา มะหิตธิกา.

พระสัมพุทธเจ้าเจ็ดพระองค์เหล่านี้ก็ดี พระสัมพุทธเจ้า
หลายร้อยโกฏิเหล่านี้ก็ดี พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ เสมอด้วย
พระพุทธเจ้าผู้ไม่มีใครเปรียบ พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ ทรงมีฤทธิ์
มาก

สัพเพ ทะสะพะลุเปตา

เวสาร์ชเชหุปาคะตา

สัพเพ เต ปะฏิขานันติ

อาสะภันฐานะมุตตะมัง.

พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ ทรงประกอบด้วยพระทศพล
ญาณ ทรงสมบูรณ์ด้วยพระเวสาร์ชชญาณ พระพุทธเจ้าทุก
พระองค์เหล่านั้น ทรงยืนยันความตรัสรู้อันประเสริฐแก่ล้าก้าของ
พระองค์

สีหะนาทัง นะทันเต เต

ปะริสาสุ วิสาระทา

พรัหมะจักกัง ปะวัตเตนติ

โลเก อัมปะฏิวัตติยัง.

พระพุทธเจ้าเหล่านี้ ทรงปราศจากความครั่นคร้าม บั่นลือ
 สีนหาในท่ามกลางพุทธบริษัท ทรงประกาศธรรมจักรอันประเสริฐ
 ในโลก ไม่มีใครจะคัดค้านได้

อุเปตา พุทธะธัมเมติ อัญญาระสะหิ นายะกา
 ทวัตติงสะลักขะณูเปตา สัตยานุพัตถุชะนาระธา

พระพุทธเจ้าเหล่านี้ ทรงเป็นผู้นำ ทรงประกอบด้วยพุทธ-
 ธรรม ๑๘ ประการ ทรงประกอบด้วยพระพุทธลักษณะ ๓๒
 ประการ ทรงไว้ซึ่งพระอนุพยัญชนะ ๘๐ ประการ

พยามัปปะภายะ สุปปะภา สัพเพ เต มุนิกุญชะธา
 พุทธา สัพพัตถุโน เอเต สัพเพ ชีนาสะวา ชินา.

พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ ทรงมีพระฉัพพรรณรังสีแผ่ไป
 โดยรอบหนึ่งว่า ทรงเป็นมุนีผู้ประเสริฐ พระพุทธเจ้าเหล่านี้ ทรงรู้
 แจ้งธรรมทั้งปวง ทรงสิ้นอาสวะแล้ว ทรงเป็นผู้ชนะ

มะหัพปะภา มะหาเตชา มะหาปัญญา มะหัพพะลา
 มะหาการุณิกา ธีธา สัพเพสานัง สุชาวะหา.

ทรงมีพระรัศมีสว่างไสว มีเดชมาก มีปัญญามาก มีกำลัง
 มาก มีความกรุณาใหญ่หลวง มั่นคง ทรงประทานความสุขแก่สัตว์
 ทั้งปวง

ที่ปา นาถา ปะติฏฐา จะ ตาณา เลณา จะ ปาณินัง
คะตี พันธู มะหัสสาสา สรรณา จะ ทิเตสิโน.

พระองค์ทรงเป็นที่พัก ที่พึ่ง ที่พำนัก คຸ້ມครอง หลบภัย
ของเหล่าสัตว์ ทรงเป็นที่ไป เป็นญาติ เป็นผู้อุปถัมภ์ เป็นผู้ขจัด
ทุกข์ และกระทำประโยชน์

สະเทวะกัสสะ โลกัสสะ สัพเพ เอเต ประายะนา
เตสาหัง สิริสะ ปาเท วันทามิ ปุริสุตตะเม.

พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ ทรงเป็นที่พึ่งของชาวโลกและ
เทวดา ข้าพระองค์ขอน้อมไหว้พระบาทยุคลของพระพุทธเจ้าเหล่านั้น
นั้น ด้วยเศียรเกล้า ขอน้อมไหว้พระพุทธเจ้าผู้เป็นบุรุษประเสริฐ

วะจะสา มะนะสา เจวะ วันทาเมเต ตะถาคะเต
สะยะเน อาสะเน ฐาเน คมะเน จาปี สัพพะทา.

ข้าพระองค์ขอน้อมไหว้พระตถาคตเจ้าเหล่านั้น ด้วยวาจา
และด้วยใจ ทั้งในเวลานอน นั่ง ยืน และเดิน ในกาลทุกเมื่อ

สະทา สุขะนะ รักขันตุ พุทธา สันติกะรา ตูวัง
เตหิ ตูวัง รักขิตโต สันโต มุตโต สัพพะภะเยนะ จะ.

ขอพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ผู้ประทานพระนิพพาน จงคຸ້ມ
ครองท่านให้มีความสุขทุกเมื่อเถิด เมื่อพระพุทธเจ้าเหล่านั้นคຸ້ມ
ครองท่านแล้ว ขอให้ท่านเป็นผู้สงบและปลอดจากภัยทั้งปวงเถิด.

สัพพะโรคะวินิมุตโต

สัพพะสันตปาปะวัชชิตโต

สัพพะเวระมะติกันโตะ

นิพพุโต จะ ตูวัง ภาวะะ.

ขอให้ท่านจงปลอดภัยจากโรคทั้งปวง ปราศจากความเดือดร้อนทุกข์อย่าง ล่วงพ้นเวรทั้งปวง และเป็นผู้ดับทุกข์ทั้งปวงด้วย

เตสัง สัจจนะ สีเลนะ

ขันติเมตตาทพะเลนะ จะ

เตปิ ตุมฺเห อะนุรักขันตุ

อาโรค์เยนะ สุเขนะ จะ.

ขอพระพุทธเจ้าเหล่านั้นจงคุ้มครองท่านทั้งหลาย ให้เป็นผู้ปราศจากโรคมีความสุข ด้วยพละทานุภาพแห่งความสัตย์ ศีล ขันติ และเมตตาธรรม

ปฺรุตถิมัสสีมิง ทิสสาภาค

สันติ ภูตา มะหิทธิกา

เตปิ ตุมฺเห อะนุรักขันตุ

อาโรค์เยนะ สุเขนะ จะ.

เหล่าคนธรรพ์ผู้มีฤทธิ์มากมีอยู่ในทิศบูรพาขอท่านเหล่านั้น จงคุ้มครองท่านทั้งหลาย ให้เป็นผู้ไม่มีโรค มีความสุข

ทักขินัสสีมิง ทิสสาภาค

สันติ เทวา มะหิทธิกา

เตปิ ตุมฺเห อะนุรักขันตุ

อาโรค์เยนะ สุเขนะ จะ.

เหล่ากุมภัณฑ์ผู้มีฤทธิ์มากมีอยู่ในทิศทักษิณ ขอท่านเหล่านั้น จงคุ้มครองท่านทั้งหลาย ให้เป็นผู้ไม่มีโรค มีความสุข

ปัจฉิมัสถิมิง ทิสภาคา สันติ นาคา มะหิทธิกา
เตปิ ตุมเห อานุรักขันตุ อาโรคะยนะ สุขะนะ จะ.

เหล่านาคผู้มีฤทธิ์มากมีอยู่ในทิศประจิม ขอท่านเหล่านั้นจง
คุ้มครองท่านทั้งหลายให้เป็นผู้ไม่มีโรค มีความสุข

อุตตะรัสถิมิง ทิสภาคา สันติ ยักขา มะหิทธิกา
เตปิ ตุมเห อานุรักขันตุ อาโรคะยนะ สุขะนะ จะ.

เหล่ายักษ์ผู้มีฤทธิ์มาก มีอยู่ในทิศอุดร ขอท่านเหล่านั้นจง
คุ้มครองท่านทั้งหลายให้เป็นผู้ไม่มีโรค มีความสุข

ปุริมะทิสัง ณะตะรัฎฐโฐ ทักขิณนะ วิรุฬ्हะโก
ปัจฉิเมนะ วิรูปักโข กุเวโร อุตตะรัง ทิสัง.

ท้าวธรรฐรักษาโลกทิศบูรพา ท้าววิรุฬ्हรักษาโลกทิศ
ทักษิณ ท้าววิรูปักษ์รักษาโลกทิศประจิม ท้าวกุเวรรักษาโลกทิศอุดร

จัตตารโ เต มะหาราชา โลกะपालา ยะสัสสิโน
เตปิ ตุมเห อานุรักขันตุ อาโรคะยนะ สุขะนะ จะ.

ขอมหาราชทั้งสี่พระองค์เหล่านั้น ผู้รักษาโลก ผู้มีบริวาร
มาก จงคุ้มครองท่านทั้งหลายให้เป็นผู้ไม่มีโรค มีความสุข

อากาศัญญา จะ ภูมัญญา เทวา นาคา มะหิทธิกา
เตปิ ตูมฺเห อะนุรักขันตุ อาโรคฺเยนะ สุเขนะ จะ.

ขอเหล่าเทวดา และนาคผู้มีฤทธิ์มาก ผู้สถิตอยู่ในอากาศ และบนพื้นดิน จงคุ้มครองท่านทั้งหลายให้เป็นผู้ไม่มีโรค มีความสุข

นัตถิ เม สรรณัง อัญญัง พุทฺโธ เม สรรณัง ะรัง
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โหตุ เต ชะยะมังคะลัง.

ที่พึ่งอื่นของข้าพเจ้าไม่มี พระพุทธเจ้าทรงเป็นที่พึ่งอัน
ประเสริฐของข้าพเจ้า ด้วยสัจวาจานี้ ขอชัยมงคลจงมีแก่ท่าน

นัตถิ เม สรรณัง อัญญัง ธีมโธ เม สรรณัง ะรัง
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โหตุ เต ชะยะมังคะลัง.

ที่พึ่งอื่นของข้าพเจ้าไม่มี พระธรรมเป็นที่พึ่งอันประเสริฐ
ของข้าพเจ้า ด้วยสัจวาจานี้ ขอชัยมงคลจงมีแก่ท่าน

นัตถิ เม สรรณัง อัญญัง สงฺโฆ เม สรรณัง ะรัง
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โหตุ เต ชะยะมังคะลัง.

ที่พึ่งอื่นของข้าพเจ้าไม่มี พระสงฆ์เป็นที่พึ่งอันประเสริฐ
ของข้าพเจ้า ด้วยสัจวาจานี้ ขอชัยมงคลจงมีแก่ท่าน

ยังกัญจิ ระตะนัง โลเก วิชชะติ วิวิธัง ปุถุ
ระตะนัง พุทธะระมะมัง นัตถิ ตัสส์มา โสตถิ ภาวันตุ เต.

รัตนะทุกอย่าง หลายหลากมากชนิด มีอยู่ในโลก รัตนะที่
เสมอกับพระพุทธเจ้า ย่อมไม่มี เพราะเหตุนั้น ขอความสวัสดิ์ทั้ง
หลายจงมีแก่ท่าน.

ยังกัญจิ ระตะนัง โลเก วิชชะติ วิวิธัง ปุถุ
ระตะนัง อัมมะระมะมัง นัตถิ ตัสส์มา โสตถิ ภาวันตุ เต.

รัตนะทุกอย่าง หลายหลากมากชนิด มีอยู่ในโลก รัตนะที่
เสมอกับพระธรรม ย่อมไม่มี เพราะเหตุนั้น ขอความสวัสดิ์ทั้งหลาย
จงมีแก่ท่าน.

ยังกัญจิ ระตะนัง โลเก วิชชะติ วิวิธัง ปุถุ
ระตะนัง สังฆะระมะมัง นัตถิ ตัสส์มา โสตถิ ภาวันตุ เต.

รัตนะทุกอย่าง หลายหลากมากชนิด มีอยู่ในโลก รัตนะที่
เสมอกับพระสงฆ์ ย่อมไม่มี เพราะเหตุนั้น ขอความสวัสดิ์ทั้งหลาย
จงมีแก่ท่าน.

ลักกัตฺวา พุทธะระตะนัง โอสะถัง อุตตะมัง ะรัง
หิตัง เทวะมะนุสสานัง พุทธะเตชะนะ โสตถินา
นัสสันตุปีทหะวา สัพเพ ทุกขา วูปะสะเมนตุ เต.

เพราะทำความเคารพพระพุทธรัตตะ อันเป็นดั่งโอสถ
ประเสริฐสูงสุด ผู้ทรงเกื้อกูลแก่เทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย ด้วยเดช
แห่งพระพุทธรเจ้า ขออุปัทวะทั้งหลายทั้งปวงจงพินาศไป ขอทุกข์
ทั้งหลายของท่านจงสงบไปโดยสวัสดิ์เถิด

สักกัตถ์ว่า ัมมะระตะนัง	โอสถถึง อุตตะมัง ะรัง
ปะริหาหุปะสะมะนัง	ัมมะเตเชนะ โสติถินา
นัสสันตูปัททะวา สัพเพ	ภะยา วุปะสะเมนตุ เต.

เพราะทำความเคารพพระธรรมรัตตะ อันเป็นดั่งโอสถ
ประเสริฐสูงสุด อันเป็นเครื่องระงับความเร่าร้อน ด้วยเดชแห่ง
พระธรรม ขออุปัทวะทั้งหลายทั้งปวงจงพินาศไป ขอภัยทั้งหลาย
ของท่านจงสงบไปโดยสวัสดิ์เถิด

สักกัตถ์ว่า สังฆะระตะนัง	โอสถถึง อุตตะมัง ะรัง
อาหุเนยยัง ปาหุเนยยัง	สังฆะเตเชนะ โสติถินา
นัสสันตูปัททะวา สัพเพ	โรคา วุปะสะเมนตุ เต.

เพราะทำความเคารพพระสังฆรัตตะ อันเป็นดั่งโอสถ
ประเสริฐสูงสุด ผู้ควรรับปัจจัยสี่ที่เขานำมาบูชา ผู้ควรรับสักการะ
ที่เขาจัดไว้ต้อนรับ ด้วยเดชแห่งพระสงฆ์ ขออุปัทวะทั้งหลายทั้ง
ปวงจงพินาศไป ขอโรคทั้งหลายของท่านจงสงบไปโดยสวัสดิ์เถิด

สัพพีติโย วิวัชขันตุ
มา เต ภาวัตวันตระราโย

สัพพะโรโค วินัสสตุ
สุขี ทีฆายุกุ ภาวะ.

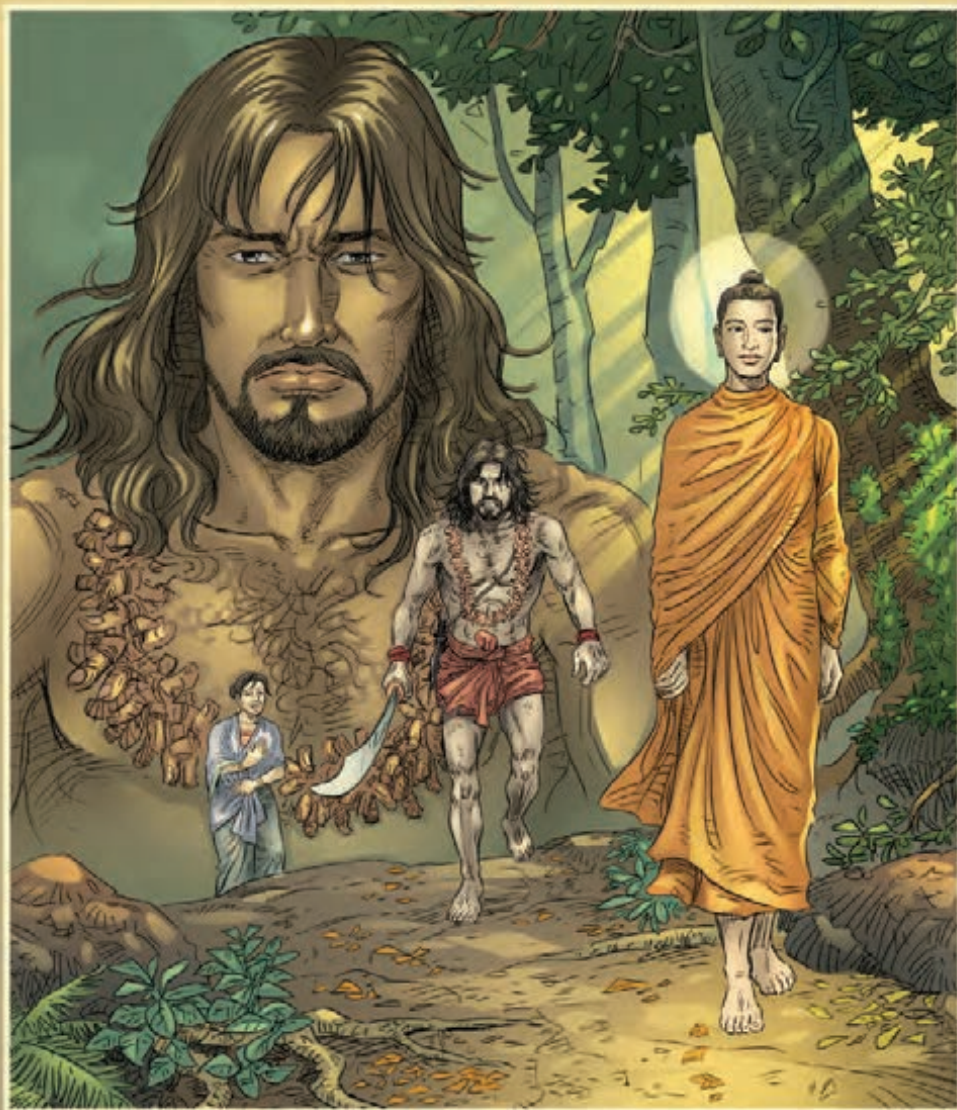
ขอสิ่งร้ายทั้งปวงจงบาราศไป ขอโรคทั้งปวงจงพินาศไป
ขอทำนอย่ำมีอันตราย จงเป็นผู้มีความสุข มีอายุยืน

อะภิวาหะนะสลิสสะ
จัตตาโร รัมมา วัชณันติ

นิจัจัง วุชตมาปะจาโยโน
อายุ วัณโณ สุขัง พะลัง.

ธรรม ๔ ประการ คือ อายุ วรรณะ สุขะ พละ
ย่อมเจริญแก่บุคคลผู้มีปกตินบไหว ผู้มีปกติอ่อนน้อม
ต่อผู้ใหญ่เป็นนิตย์.

อังคฺลิมาลปริตร

นักศึกษานุ่มผู้มาจากแคว้นโกศลคนนี้นับได้ว่าสมบุรณฺ์แบบ เขามีรูปร่างหน้าตาที่หล่อเหลาไม่เป็นรองใคร มารยาทงดงาม พุดจาไพเราะ สติปัญญาอยู่ในขั้นดีมาก เติบโตในครอบครัวที่คณฺ์พ่อเป็นคนสนิทของมหาราชาปเสนทิ

เขาชื่อ อหิงสกะ แปลว่า ไม่กระทบกระทั่งใคร เป็นชื่อพระราชทานจากพระเจ้าแผ่นดิน ได้มาด้วยว่าเขาตกฟากพร้อมกับที่อาวุธในนครเปล่งแสงวาบขึ้น

พระราชารูเห็นว่า ตอนนี้อาวุธเกิดแสงจ้า นั้น พระแสงดาบหรือมีดน้อยก็ไม่ได้กระทบกระทั่งกันจึงตั้งชื่อดังกล่าว อีกนัยหนึ่งก็ถือเป็นการแก้เคล็ดไม่ให้เขาไปเบียดเบียนใครด้วย เพราะฤกษ์ที่เขาเกิดนั้นมันเป็น ฤกษ์ดาวโจร สถิติบอกว่าผู้เกิดในฤกษ์นี้ สุ่มเสี่ยงต่อการเป็นโจร

ชีวิตของอหิงสกะอยู่ห่างไกลนักกับคำว่าโจร มันสมบูรณ์แบบ เป็นชีวิตที่น่าอิจฉาเสียด้วยซ้ำ และเขาก็ถูกอิจฉาจริง ๆ โดย นักศึกษาร่วมสำนักดักสิลาซึ่งทนไม่ได้ที่อหิงสกะเป็นศิษย์รักของ อาจารย์

ศิษย์ร่วมสำนักได้สร้างเรื่องหลอกอาจารย์ว่า *อหิงสกะคิด ทำร้ายอาจารย์* หลายต่อหลายปากมากพอที่จะทำให้อาจารย์ไขว่ เขว มองเขาด้วยสายตาที่ต่างไปจากเดิม จนที่สุดก็คิดกำจัดเขา

การกำจัดอหิงสกะซึ่งไม่มีพิษภัยกับใครดูจะเป็นเรื่องง่าย แต่หากทำเช่นนั้นจะส่งผลให้ความน่าเชื่อถือต่อสำนักลดลงและ หมายถึงรายได้ที่จะลดลงตามกัน

อหิงสกะถูกอาจารย์เรียกเข้าไปพบกับเรื่องวิชาสูตท่ายใน หลักสูตร เป็นวิชาขั้นสูงที่ต้องบูชาครู และคัดเลือกผู้มีคุณสมบัติ ตามเกณฑ์ ผู้เรียนจะต้องฆ่าคนให้ได้หนึ่งพันคนก่อน

เขาลังเลใจเพราะไม่เหี้ยมโหดพอที่จะทำร้ายใคร อย่าพูด ถึงฆ่าคนเลย แม้แกลิงสัตว์เอาสนุกก็ยังไม่เคยทำ อาจารย์กล่าว ว่าไม่มีทางอื่นในการเรียนวิชาสูตท่าย มันเป็นวิธีการที่อาจารย์ใช้ ทำร้ายเขานั่นเอง

อหิงสกะต่อสู้กับคุณธรรมในใจพร้อมกับฆ่าคนที่ต่อสู้รักษาชีวิตไปด้วย คุณธรรมของเขาเป็นฝ่ายพ่ายแพ้

เมื่อจิตใจชินชากับการฆ่า สติปัญญาที่เคยดีเลิศกลับเลอะเลือนไป จำไม่ได้แม้แต่จำนวนคนที่ตนคร่าชีวิต รู้แต่เพียงว่าต้องฆ่าให้ครบหนึ่งพันคน

เขาเริ่มนับจำนวนศพจากนิ้วที่ตัดมาเก็บรวมกันไว้ แต่เมื่อจำนวนนิ้วเพิ่มขึ้นมันกลับหายไปไม่อยู่ที่เดียว เขาจึงร่อนนิ้วเหล่านั้นเป็นพวงสวมติดตัว แล้วออกฆ่าผู้คนในรัศมีที่ไกลออกไป

ชื่อของเขาก็ดังออกไปไกลยิ่งกว่านั้น แต่มิใช่ในชื่ออหิงสกะ หากเป็นชื่อ **องคุลิมาล จอมโจรมาลัยนิ้วคน**

จำนวนนิ้วที่เพิ่มมากขึ้นหมายถึงจำนวนผู้คนในย่านใกล้เคียงที่น้อยลง บ้านเรือนชายป่ากลายเป็นบ้านร้าง ตำบล อำเภอ และชานเมือง ทอยอไรผู้คนมาตามลำดับ ประชาชนอพยพหนีโจรภัยไปอาศัยถึงติดกำแพงเมืองราชคฤห์ และพากันเข้าร้องทุกข์ต่อพระเจ้าปเสนทิโกศล

สวัสดิภาพชีวิตประชาชนลดลงเหลือระดับต่ำ ขณะที่จอมโจรนับนิ้วมือในพวงมาลัยได้จำนวนสูงถึง ๙๙๙ นิ้ว

องคฺลลมลลอจได้นั้วที่หนึ่งพันจกคนใดคนหนึ่งในจำนวน
๓ คน

หนึ่งคื้ อ **พระเจ้บเสนทลโกศล** ที่เสด็จพร้อมกองทัพม้ห้ห้
ร้อยตัวเพื่อปรบโจรโหดชื่องคฺลลมลลที่ออกม้คณมถึงพื้นที่แคว้น
โกศล

สองคื้ อ **คุณแม่เขเอง** ที่ไปรับลูกชยคนดีชื่อหิงสกะกลับ
บ้ำนเกด

สามคื้ อ **พระส้มมส้พุทธเจ้** พระบรมศลสดาผู้ทรงพระ
กรุณมต่อสรพส้ตัวเท้บเท้ยมก้น ที่ก้ล้งเสด็จไปตมทงที่อื่งคฺลล-
มลลโจรดักช้มอยู่

หกกพบพระเจ้บเสนทลโกศล เขมส้ลท้ร้กกลยเป็นศพ หกก
พบคุณแม่ ผู้ที่จ้กลยเป็นศพคื้ของคุณแม่เขเอง น้นหมยถึงเขทำ
กรรหมหนึ่ก หกกบุญกุศลเขมก็้อจได้พบพระพุทธเจ้ แต่จ้เป็น
ใครก้ตม ส้บ้บองคฺลลมลลหมยถึงชวีตที่จ้มมเตมเตมจำนวนพัน
ดบของเขพร้อมมบควมตยให้แก่ทุ่กคนอ่ยงเท้บเท้ยมก้น

ทันใดนั้น ณ เส้นทางที่มุ่งหน้าไปสู่ที่ที่องค์คุลิมาลโจรชุ่มอยู่ ก็ปรากฏสมณรูปหนึ่งทีเดินอย่างปกติ ไม่วายที่ชาวบ้านที่เลี้ยงโค อยู่จะตะโกนห้ามและบอกให้เปลี่ยนเส้นทางเสีย แต่สมณะนั้นยังคงก้าวเดินต่อไปเพื่อเปลี่ยนใจโจร

องค์คุลิมาลแลเห็นเป็นคนแต่ลึบ ๆ พอใกล้เข้ามาในระยะที่เห็นชัดก็รู้ว่า เป็นสมณะ นั่นทำให้เขานึกประหลาดใจอยู่บ้าง เพราะทุกคราว คนผ่านมาทางนี้ต้องรวมกลุ่มกันทีละสามสี่สิบคน และมีท่าทีระแวงระวัง ถึงกระนั้น ก็ไม่มีสักคนที่รอดชีวิตจากคมอาวุธของเขา

แม้แต่ทหารหลวงที่ยกกันมาเป็นกลุ่มใหญ่ พอเขาโผล่ออกจากที่ซ่อนพูดว่า “ข้าองค์คุลิมาลอยู่นี่” ทหารเหล่านั้นก็แตกกระเจิงกลายเป็นเอาชีวิตมาทิ้งทั้งหมด

เขากระชับดาบในมือหมายมั่นกับเหยื่อรายสุดท้าย วิ่งด้วยความเร็วสูงตามหลังสมณะจนใกล้เข้าไปอีกไม่กี่ก้าว

สมณะนั้นยังเดินด้วยอาการปกติ ขณะที่องคฺลิมลแม้จะวิงสุดกำลัง แต่ยังอยู่ในระยะห่างเท่าเดิม ทำให้เขาแปลกใจไม่น้อยที่ใช้ความเร็วขนาดที่เคยวิ่งตามจับวางได้ ตามฆ่าคนที่ขี่ม้าหนีได้ แต่กลับวิ่งไม่ทันสมณะ

การวิ่งไล่กินระยะทางสามโยชน์ จนที่สุดองคฺลิมลที่เหนื่อยล้าและฉุนเฉียวก็บอกให้สมณะหยุดเดินเสียที

“เราหยุดแล้ว องคฺลิมล ท่านเล่า หยุดเถิด”

คำพูดที่บอกว่า ตนเองหยุด ของสมณะขณะที่ยังก้าวเดินไปไม่หยุด สร้างความไม่พอใจให้องคฺลิมลอย่างมาก เขาทราบดีว่านักบวชจะนิยมพูดกันแต่ความจริง

“เดินอยู่แท้ ๆ แต่บอกว่าหยุด แล้วยังบอกให้ข้าหยุด มันหมายความว่าอย่างไร” องคฺลิมลตวาดถาม

“ดูก่อนองคฺลิมาล หยุดก็คือ หยุดเปียดเปียน เราหยุดจิตใจ เปียดเปียนได้ ด้วยเมตตา ชันติ สาราณียธรรม เราจึงเป็นผู้ที่หยุด ได้และหยุดตลอดไป

ส่วนท่านที่ฆ่าคนมาเป็นพัน ไม่มีเมตตา ชันติ สาราณีย-ธรรม เป็นผู้ที่ยังไม่หยุด ถึงร่างกายจะหยุดอยู่ในท่ายืนก็ ไม่ใช่จะ หยุดการเกิดต่อไปในนรก เปรต อสุรกาย ท่านยังไม่หยุดหรอก”

องคฺลิมาลมั่นใจในทันทีว่า สมณะนี้เป็นใครอื่นไปไม่ได้ ต้องเป็น พระศากยบุตรมหาศาสดา แน่นอน ท่านช่างมาโปรด อนุเคราะห์คนผู้หลงผิดถึงในป่า ประทานธรรมกถาที่เข้าถึงใจและ กลับใจให้เห็นถึงธรรมได้

องคฺลิมาลวางอาวุธแล้วก้มลงกราบที่พระบาทพระพุทเจ้า ก่อนได้รับการอุปสมบทเป็นพระภิกษุ

พระองคฺลิมาล อดีตผู้เคยถือดาบ แต่บัดนี้เป็นพระสงฆ์ผู้ถือ บาตรตามหลังพระพุทเจ้ากลับพระวิหารเซตวัน ขณะที่เสียนหนึ่ง ซึ่งแหบพร่าดังอยู่ไกล ๆ หากฟังใกล้ ๆ จะได้ยินว่า “ลูกอหิงสกะ กลับบ้านเราเถิดลูก แม่มารับแล้ว”

พระองคฺลิมลนั้งอยู่ไม่ไกลพระพุทเจ้า ในขณะทีพระเจ้าปเสนทีโกศลก็กำลังเสด็จมาราบสนทนาในวัดก่อนออกเดินทางไปปราบโจรองคฺลิมล พระพุทองค์ตรัสทักทายไถ่ถามถึงสุขภาพกาย สุขภาพใจของพระราชาว่า มีความกังวลด้วยพระราชาที่อาณาเขตติดต่อกันหรือไม่

พระเจ้าปเสนทีโกศลตรัสบอกว่ ไม่มีความหนักใจอื่น มีเรื่ององคฺลิมลเพียงเรื่องเดียวทีเป็นปัญหาใหญ่ให้ต้องยกกองทัพมาออกทำหน้าทีปราบโจรผู้ร้าย

“มหาบพิตร หากองคฺลิมลบวชเป็นพระแล้ว พระองค์จะทำอย่างไรหรือ”

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ หม่อมฉันจะกราบไหว้ด้วยดีเลย จะรับอุปถัมภ์มอบผ้าไตรจีวร ฎฐิ วิหาร ภัตตาคาร น้ำปานะ เจ็บป่วยมาก็จะให้หยุดยารักษาดูแล จะอำนวยการความสะดวกและคุ้มครองให้ด้วย ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ แต่คนอย่างองคฺลิมลก็รู้กันอยู่ว่อำมหิตมาก ไม่มาบวชเป็นพระหรอก พระเจ้าข้า”

พระพุทธองค์ทรงยกพระหัตถ์เบื้องขวาขึ้นชี้ตรัสบอก
พระเจ้าปเสนทิโกศลว่า “ดูก่อนมหาราช นั่นองคฺลิมาล”

ภาวะชะงักงันเกิดกับพระเจ้าปเสนทิโกศลในทันที แปร
เป็นความกลัวจนจับจิต พระโลมชาติชูชันด้วยห้วนผวา ทหารทั้ง
กองแตกกระเจิงโดยที่ยังไม่ได้มีเหตุการณ์ใดเกิดขึ้นเลย

“อย่าทรงกลัวเลย มหาราช อย่าทรงกลัวเลย มหาราช
จะไม่มีอันตรายใด ๆ เกิดขึ้นกับพระองค์” พระพุทธองค์ตรัสบอก
พระราชา

พระเจ้าปเสนทิโกศลค่อยพระทัยขึ้นขึ้น ตั้งสติได้ก็เข้าไป
กราบไหว้ ไต่ถามชื่อคุณพ่อคุณแม่แล้วบอกถวายปวารณาให้การ
อุปถัมภ์

พระองคฺลิมาลตอบว่าที่มีอยู่ก็พอใช้ไม่ลำบาก ขอถวายพระ
พรอนุโมทนา

ก่อนการเสด็จกลับ พระราชาได้ตรัสกับพระพุทธรองค์
ว่า เป็นความน่าอัศจรรย์จริงแท้ พระพุทธรองค์ทรงให้ความสงบ
ใจแก่ผู้ใดใคร ๆ ก็ไม่อาจสยบ ข้าพระองค์เองเวลาที่จะกำจัดภัย
ก็ต้องใช้อำญาและอาวุธ ส่วนพระองค์ไม่ใช้อำญาหรืออาวุธแต่
อย่างใดเลย

พระองค์ลิมลปฏิบัติบำเพ็ญและออกบิณฑบาตอยู่เสมอ
แม้ว่าจะเป็นการบิณฑบาตที่ไม่ได้อะไรกลับมาเลย

เสียงที่บอกต่อกันว่าองคฺลิมลมาแล้ว ทำให้ผู้คนหนีหาย
เสียสิ้น แม้ผู้จวนตัวที่หนีไม่ทันเขาก็ยืนหันหลังหลบ

เหตุการณ์หนึ่งที่สะตุ้ใจท่านจันต้องนำมาเล่าให้พระพุทเจ้าฟังก็คือเห็น **หญิงครรภ์แก่** ที่เดินร่วมถนนกันตอนออกบิณฑบาต ท่านได้รำพึงในใจว่า *คนเรานี้มีความหมองหม่นหนอ*

อาจเป็นเรื่องแปลกที่ผู้เคยฆ่าคนมาเป็นพันจะเกิดความรู้สึกเห็นอกเห็นใจเพื่อนมนุษย์ด้วยเหตุเพียงเห็นคนอึดอัด แต่จิตใจดีงามเช่นนี้เกิดขึ้นแก่พระองคูลิมาลนั้นก็ด้วย **อานุภาพบุญกุศลที่เกิดจากการบวช** นั่นเอง

พระพุทเจ้าองค์ทรงแนะนำว่า หากพบเธออีกให้ตั้งใจ **กล่าวสัจวาจา** เพื่อให้มารดาและบุตรในครรภ์ได้ถึงความสุขสวัสดิ์

นี่คือจุดกำเนิดของ **อังคูลิมาลปริตร** ที่ให้ความคุ้มครองแม่และเด็ก ซึ่งเริ่มแต่หญิงคนนั้นเป็นต้นมา

ต่อมา พระองคฺลิมลก็เป็นที่รู้จักในฐานะใหม่ว่าเป็นผู้ให้ความปลอดภัยในการคลอดบุตรด้วยการทำสัจจะ

เมื่อมีคนจะคลอดก็นิมนต์ท่านไปนั่งเก้าอี้นอกมานหน้าห้องคลอดแล้วกล่าวพระปฺรตฺร แม้แต่สัตว์เลื้อยที่ออกลูกยาก ก็มีคนนำน้ำล้างเก้าอี้ที่ท่านนั่งไปราดหัวจนออกลูกง่ายก็มีมาก

พระองคฺลิมลพ้นจากความลำบากกายเรื่องอาหารบิณฑบาต แต่ความลำบากใจยังไม่หมดไปง่าย ๆ คำพูดและแววตาที่กล่าววว่า เจ้านายจำ ปล่อยฉันไปเถอะจะ ไร่ชีวิตฉันเถิด ลูกฉันยังเล็ก ๆ อยู่เลย เหล่านี้คอยรบกววจิตใจไม่ให้สงบ

แต่เมื่อท่านตั้งสัจจาอยู่เสมอตามคำแนะนำจากพระพุทเจ้าก็สามารถตั้งมั่นได้ และบรรลุธรรมเป็น พระอรหันต์ ได้ในที่สุด

ณ โอกาสนี้ ขออัญเชิญถ้อยคำที่พระอรหันต์องค์คุณได้กล่าวในความสงบเรียงมาเป็นเครื่องเพิ่มพูนปีติก่อนสวดอัญเชิญคุณปริตร ขอจงถึงสารธรรมเช่นเดียวกับที่พระองค์คุณมาท่านถึง ขอจงบรรลุนิสงส์พระปริตรนี้ เทอญ.

ก็ผู้ใดเมื่อก่อนประมาท ภายหลังผู้นั้นไม่ประมาท
เขาย่อมยังโลกนี้ให้สว่าง ดังพระจันทร์ซึ่งพ้นแล้ว
จากเมฆ ฉะนั้น

ผู้ใดทำกรรมอันเป็นบาปแล้ว ย่อมปิดเสียได้ด้วยกุศล
ผู้นั้นย่อมยังโลกนี้ให้สว่าง ดุจพระจันทร์พ้นแล้ว
จากเมฆ ฉะนั้น

ภิกษุใดแลยังเป็นหนุ่มย่อมชวนชวายนในพระพุทธศาสนา
ภิกษุนั้นย่อมยังโลกนี้ให้สว่าง ดุจพระจันทร์พ้นแล้ว
จากเมฆ ฉะนั้น

ขอศัตรูทั้งหลายของเราจงพึงธรรมกถาเกิด
ขอศัตรูทั้งหลายของเราจงชวนชวายนในพระพุทธศาสนา
เกิด ขอมนุษย์ทั้งหลายที่เป็นศัตรูของเรา จงคบสัตบุรุษ
ผู้ชวนให้ถือธรรมเกิด

ขอจงคบความผ่องแผ้วคือขันติ ความสรรเสริญคือ
เมตตาเกิด ขอจงพึงธรรมตามกาล และจงกระทำ
ตามธรรมนั้นเกิด

ผู้ที่เป็นศัตรูนั้นไม่พึงเบียดเบียนเราหรือใคร ๆ อื่นนั้นเลย
ผู้ถึงความสงบอย่างยิ่งแล้วพึงรักษาไว้ซึ่งสัตว์ที่สะดุ้งและ
ที่มั่นคง

คนทนต์น้ำย่อมชักน้ำไปได้ ช่างศรย่อมดัดลูกศรได้
ช่างถากย่อมถากไม้ได้ ฉันทิโด บัณฑิตทั้งหลายย่อม
ทรมาณตนได้ ฉันทินั้น

คนบางพวย่อมฝึกสัตว์ด้วยท่อนไม้บ้าง ด้วยขอบ้าง
ด้วยแส้บ้าง เราเป็นผู้ที่พระผู้มีพระภาคทรงฝึกแล้ว
โดยไม่ต้องใช้อาญา ไม่ต้องใช้ศัตรุา

เมื่อก่อนเรามีชื่อว่า อหิงสกะ แต่ยังเบียดเบียนสัตว์อยู่
วันนี้เรามีชื่อตรงความจริง เราไม่เบียดเบียนใคร ๆ เลย

เมื่อก่อนเราเป็นโจรปรากฏชื่อว่าองคูลิมล ถูกกิเลส
ดุจห้วงน้ำใหญ่พัดไป มาถึงพระพุทเจ้าเป็นสรณะแล้ว

เมื่อก่อนเรามีมือเปื้อนเลือด ปรากฏชื่อว่าองคูลิมล
ถึงพระพุทเจ้าเป็นสรณะ จึงถอนตัณหาอันจะนำไป
สู่ภพเสียได้

เรากระทำความที่จะให้ถึงทุกคติเช่นนั้นไว้มาก
อันวิบากของกรรมถูกต้องแล้ว เป็นผู้ไม่มีหนี้
บริโภคนิโฆชนะ

พวกคนที่เป็นพาลทรมปัญญา ย่อมประกอบตาม
ซึ่งความประมาท ส่วนนักปราชญ์ทั้งหลายย่อมรักษา
ความไม่ประมาทไว้ เหมือนทรัพย์อันประเสริฐ ฉะนั้น
ท่านทั้งหลายจงอย่าประกอบตามความประมาท
อย่าประกอบตามความซัดขมด้วยอำนาจความ
ยินดีในกาม เพราะว่าผู้ไม่ประมาทแล้วเพงอยู่
ย่อมถึง ความสุขอันไพบุลย์

การที่เรามาสู่พระพุทธศาสนาเนี้เนั้น เป็นการมา
ดีแล้ว ไม่ปราศจากประโยชน์ ไม่เป็นการคิดผิด
บรรดาธรรมที่พระผู้มีพระภาคทรงจำแนกไว้ดีแล้ว
เราก็ได้เข้าถึงธรรมอันประเสริฐสุดแล้ว (นิพพาน)

การที่เราได้เข้าถึงธรรมอันประเสริฐสุดเนี้เนั้น
เป็นการถึงดีแล้ว ไม่ปราศจากประโยชน์
ไม่เป็นการคิดผิด วิชชา ๓ เราบรรลุแล้ว
คำสอนของพระพุทธเจ้าเรากระทำแล้ว.

บทซัดอังกุลิมาลปริตร

ประริตตัง ยัมภะณันตัสสะ
อุทะกัมปิ วินาสเตติ

นินินันฺฏฐานะโหวะนัง
สัพพะเมวะ ปะริสสะยัง.

น้ำล้างที่นึ่งของพระองค์กุลิมาลผู้สวดพระปริตรใด สามารถ
ขจัดอันตรายทั้งปวงให้หมดไปได้

โสตถินา คัพพะวุกฺกฐานัง
เถรัสสังคุลิมาลัสสะ
กัปปัฏฐายิง มะหาเตชัง

ยัญจะ สาเรติ ตังขะณ
โลกะนาถะนะ ภาสิตัง
ปะริตตันตัมภะณามะ เท.

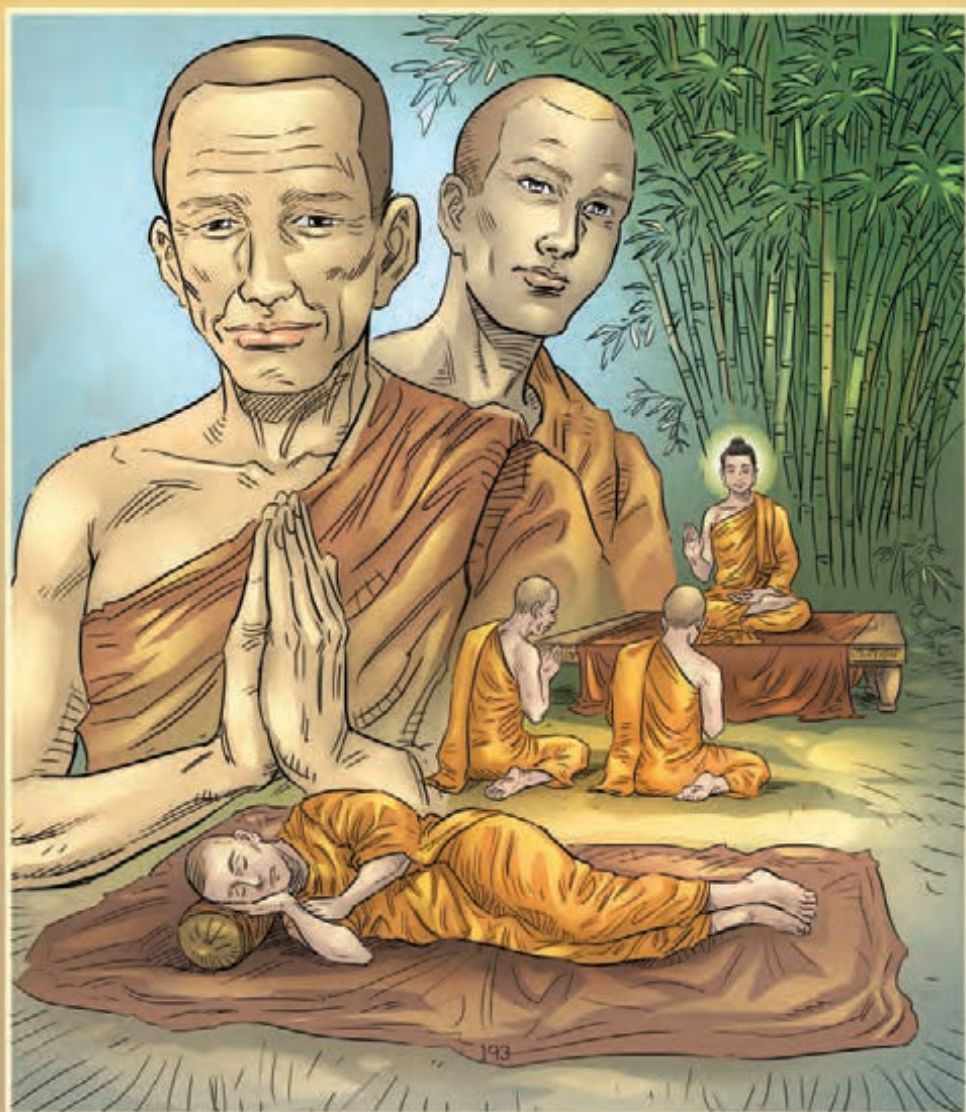
พระปริตรใด ที่พระมหาโลกนาถเจ้าทรงภาซิตไว้ แก่พระองค์กุลิมาลเถระย่อมสามารถยังการคลอดบุตรให้สำเร็จได้โดยสวัสดิ์
ในทันที ขอเราทั้งหลายจงสวดพระปริตรอันมีเดชใหญ่ คงอยู่ตลอด
กัปปันน์ เทอญ.

บทอังกุลิมาลปริตร

ยะโตหัง ภาคินี อะริยาเย ชาติยา ชาโต,
นาภิชานามิ สัจฺจิจจะ ปาณัง ชีวิตา โวโรเปตา.
เตนะ สัจฺเจนะ โสตถิ เต โหตุ, โสตถิ คัพภัสสะ.

ดูก่อนน้องหญิง นับแต่เราเกิดโดยอริยชาตินี้แล้ว
เราไม่เคยคิดปลงชีวิตสัตว์เลย
ด้วยความสัจจาวาจา นี้ ขอความสวัสดิ์จึงมีแก่เธอ
ขอความสวัสดิ์จึงมีแก่ครรภ์ของเธอ

โพชฌังคปริตร

โพชฌังค กับ โพชฌังคปริตร

โพชฌังค ๗ เป็นหมวดธรรมอยู่ในชุดของ **โพธิปักขิยธรรม ๓๗ ประการ** ซึ่งเป็นธรรมะชั้นละเอียดลึกซึ้งที่ช่วยให้ตรัสรู้ เช่น **สติปัฏฐาน ๔ สัมมัปปธาน ๔**

โพชฌังค แปลว่า **ธรรมที่เป็นองค์แห่งการตรัสรู้** ประกอบด้วยธรรมเจ็ดประการ **สติ ธรรมวิจยะ วิริยะ ปิตี ปัสสัทธิ สมาธิ และ อุเบกขา** ผู้ปฏิบัติจะใช้ธรรมะนี้ตามกรณีไป เช่น

เมื่อจิตใจ **ท้อถอย** ก็ใช้ **วิริยธรรม** เพื่อความสมดุลของธรรมในใจ หรือเมื่อจิตใจ **ดำเนินไปได้ดี** ในการปฏิบัติก็ปล่อยวางด้วย **อุเบกขาธรรม** พระอรหันต์ผู้บรรลุธรรมล้วนแต่ได้รับการเกื้อกูลด้วยธรรมทั้งเจ็ดเหล่านี้

ส่วน **โพชฌังคปริตร** คือ **บทสวดที่กล่าวถึงโพชฌังคทั้งเจ็ด และเหตุการณ์สามเหตุการณ์** ที่โพชฌังคเป็นธรรมโอสถช่วยเปลื้องอาการป่วยไข้ให้หายสิ้นไปได้

ครั้งแรก พระพุทธเจ้าประทับอยู่ที่วัดเวฬุวัน วัดในป่าไผ่ ทรงทราบว่าพระมหากัสสปเถระอาพาธหนัก ตอนเย็นจึงได้เสด็จไปเยี่ยมถึงที่อยู่ของท่าน ประทับนั่งที่อาสนะที่ปูไว้แล้วตรัสถามถึงอาการอาพาธ พระมหากัสสปเถระทูลตอบว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระองค์คอดทนไม่ได้ ยังอึดภาพให้เป็นไปไม่ได้ ทุกขเวทนาของข้าพระองค์กำเริบหนัก ยังไม่คลายไป ความกำเริบขึ้นย่อมปรากฏ ความทุเลาไม่ปรากฏ”

จากนั้นพระพุทธองค์ทรงแสดงธรรมเรื่องโพชฌังคแก่พระมหากัสสปะ เมื่อท่านได้ฟังแล้วก็ระลึกถึงโพชฌังคเมื่อครั้งที่ท่านบรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ในวันที่เจ็ดของการบวช เป็นโพชฌังคของท่านเอง เป็นองค์แห่งการตรัสรู้ที่เกิดกับท่านเอง เป็นการตรัสรู้ของท่านเอง ผลคือระบบโลหิตและร่างกายกระฉับกระเฉง โรคในกายก็หายสิ้นไป เหมือนหยดน้ำที่เกาะใบบัวไม่ได้เป็นกลิ้งหล่นไป

ครั้งที่สอง พระพุทธเจ้าทรงทราบข่าวอาพาธของพระมหาโมคคัลลานะ จึงเสด็จดำเนินจากวัดเวฬุวันไปเยี่ยมถึงเขาศิขณภูกู พระมหาโมคคัลลานะทูลตอบอาการเหมือนพระมหากัสสปะ พอพระพุทธองค์ทรงแสดงธรรมเรื่องโพชฌงค์โปรดก็หายจากอาพาธเช่นเดียวกัน

ครั้งที่สาม เมื่อพระพุทธเจ้าทรงประชวรที่อารามเวฬุวัน ได้ตรัสบอกพระมหาจุนทะที่เข้าไปเฝ้าให้แสดงโพชฌงค์ว่า

“ดูก่อนจุนทะ โพชฌงค์ทั้งหลายจงแจ่มแจ้งกับเธอ” พอท่านแสดงโพชฌงค์ถวายจบ พระพุทธองค์ก็หายจากพระประชวร

บทบาทของโพชฌงค์ในสามเหตุการณ์ดังกล่าวถือเป็นสังจะว่าช่วยให้หายป่วยได้จริง โพชฌงค์ปริตรนำสามเหตุการณ์นั้นมาเป็นบทตั้งสังจะให้ผู้สวดหรือผู้ป่วยหายจากอาการป่วย ซึ่งเป็นคนละกรณีกัน

กรณีของพระพุทธเจ้า พระมหากัสสปะ และพระมหาโมคคัลลานะ ซึ่งเป็นพระอรหันต์ ระลึกถึงโพชฌังคของตนซึ่งเป็นสภาวะธรรมที่มีคุณภาพมาก เมื่อฟังแล้วระลึกตามจึงหายป่วยได้

ส่วนกรณีของผู้สวดพระปริตรจะอาศัยปัจจัยจะเป็นสำคัญ และหากผู้ป่วยจะปฏิบัติตนเจริญโพชฌังคทั้งเจ็ดประการ ก็ย่อมจะเป็นประโยชน์มากขึ้นด้วย คือได้ใช้ความป่วยไข้ระลึกถึงธรรมะ ใช้เวลานั้นเจริญกุศล

เพราะสิ่งที่ป่วยนั้นคือ ร่างกาย ซึ่งส่งผลถึง จิตใจ ที่รักร่างกายมาก จิตใจเป็นกังวล เพราะอยากให้ร่างกายหายเป็นปกติ เมื่อยังไม่หาย จิตใจจึงเป็นทุกข์มาก เป็นทุกข์กายด้วยการป่วย และ เป็นทุกข์ใจด้วยโทษะ ทำให้ทุกข์กายดูเหมือนว่ามีมากกว่าเดิม เพราะถูกเพิ่มด้วยทุกข์ใจ จนทุกข์เพราะ อยากให้หายป่วยมากกว่า ทุกข์เพราะป่วย

หากรักษาจิตใจไว้ได้ในขณะที่กายป่วยไข้ ก็ชื่อว่าได้หยุดความทุกข์ไว้ได้หนึ่งทาง และโพชฌงค์ทั้งเจ็ดคือธรรมะที่เหมาะสมที่สุดที่ควรศึกษาพิจารณา ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสในนิพพานสูตรว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย โพชฌงค์ ๗ เหล่านี้ อันบุคคลเจริญแล้ว กระทำให้มากแล้ว ย่อมเป็นไปเพื่อความหน่ายโดยส่วนเดียว เพื่อคลายกำหนด เพื่อความดับ เพื่อความสงบระงับ เพื่อความรู้ยิ่ง เพื่อความตรัสรู้ เพื่อนิพพาน

โพชฌงค์ ๗ เป็นไฉน คือ สติสัมโพชฌงค์ ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์ วิริยสัมโพชฌงค์ ปิติสัมโพชฌงค์ ปัสสัทธิสัมโพชฌงค์ สมာธิสัมโพชฌงค์ อุเบกขาสัมโพชฌงค์

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย โพชฌงค์ ๗ เหล่านี้แล อันบุคคลเจริญแล้ว กระทำให้มากแล้ว ย่อมเป็นไปเพื่อความหน่ายโดยส่วนเดียว เพื่อคลายกำหนด เพื่อความดับ เพื่อความสงบระงับ เพื่อความรู้ยิ่ง เพื่อความตรัสรู้ เพื่อนิพพาน”

ขอให้มีความสุขกายใจที่แข็งแรงเจริญด้วยกุศล ขอให้บรรลุนิพพานของพระปริตรนี้ เทอญ.

บทחדโพชฌังคปริตร

สังสาเร สังสระันตานัง สัพพะทุกขะวินาสะเน
 สัตตะ ธัมเม จะ โพชฌังเค มาระเสนับปะมัททินโน.
 พุขฉิตฺตวา เยปิเม สัตตา ติภะวา มุตตะกุตตะมา
 อะชาติง อะชะรารพฺยาธิง อะมะตัง นิภะยัง คตะตา.

บุคคลผู้ประเสริฐพ้นแล้วจากภพทั้งสาม บรรลุพระนิพพาน
 อันไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย ไม่มีอันตรายใด ๆ เพราะรู้แจ้ง
 โพชฌงค์เจ็ดประการ อันเป็นเครื่องขจัดทุกข์ทั้งปวงของเหล่าสัตว์
 ผู้ท่องเที่ยวไปในวัฏสงสาร อันอย่าย่ำมารและกองทัพได้

เอวะมาทิกุณฺเฑตัง อะเนกะคุณะสังคะหัง
 โอสะถัญจะ อิมัง มันทัง โพชฌังคณตัมภะณามะ เท.

ขอเราทั้งหลายจงสวดโพชฌังคปริตรนั้น อันมีคุณอย่างนี้
 เป็นต้น ซึ่งเป็นทั้งโอสถและมนต์ อันเป็นที่รวมแห่งคุณเป็นอนันต์
 เทอญ.

บทโพชฌังคปริตร

โพชฌังโค สติสังขาโต
วิริยัมปิติปัสสัทธิ

สมาธูปเอกะโพชฌังคา
มุนินา สัมมะทักขาทา

อัมมานัง วิจะโย ตะถา

โพชฌังคา จะ ตะถาปะเร.

สัตเตเต สัพพะทัสสินา

ภาวิตา พะหุลิกะตา.

โพชฌงค์ ๗ ประการ เหล่านี้ คือ สติสัมโพชฌงค์ อัมมวิจย-
สัมโพชฌงค์ วิริยสัมโพชฌงค์ ปิติสัมโพชฌงค์ ปัสสัทธิสัมโพชฌงค์
สมาธิสัมโพชฌงค์ อุเบกขาสัมโพชฌงค์ อันพระมุนิผู้ทรงรู้แจ้งธรรม
ทั้งปวงตรัสไว้แล้วโดยชอบว่า ผู้บำเพ็ญและกระทำโพชฌงค์ให้มาก

สังวัตตันติ อะภิญญายะ
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ

นิพพานายะ จะ โพธิยา

โสตถิ เต โหตุ สัพพะทา.

ย่อมเป็นไปเพื่อความรู้อย่างแจ้ง เพื่อบรรลุถึงพระนิพพาน และ
เพื่อความตรัสรู้ ด้วยสัจจวาจา นี้ ขอความสวัสดิ์จึงมีแก่ท่านทุกเมื่อ
เถิด

เอกัสมิง สะมะเย นาโถ
คิลาเน ทุกขิตะ ทิสฺวา

โมคคัลลันญจะ กัสสะปัง
โพชฌังคะ สัตตะ เทสะยิ.

สมัยหนึ่ง พระโลกนาถเจ้าทอดพระเนตรเห็นพระโมคคัลลันนะ และพระมหากัสสปะอาพาธได้รับความทุกข์ จึงทรงแสดงโพชฌงค์เจ็ด

เต จะ ตัง อะภินันทิตฺวา
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ

โรคา มุจจิงสุ ตังขะณ
โสตถิ เต โหตุ สัพพะทา.

พระเถระทั้งสองต่างยินดีรับโพชฌงค์นั้น หายจากโรคทันที ด้วยสัจวาจานี้ ขอความสวัสดีจึงมีแก่ท่านทุกเมื่อเกิด

เอกะทา ธัมมะราชาปี
จุนทัตถะเรนะ ตัญญูวะ

เคลฺลัญญาภิปิพิตโต
ภะณาเปตฺวานะ สาทะรัง.

ครั้งหนึ่ง แม้องค์พระธรรมราชาเอง ทรงพระประชวรหนัก จึงตรัสสั่งให้พระจุนทเถระ สาราบายโพชฌงค์นั้นแหละถวายโดยเคารพ

สัมโมทิตฺวา จะ อาพาธา
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ

ตัมมหา วุฏฺฐาสฺสิ ฐานะโส
โสตถิ เต โหตุ สัพพะทา.

พระพุทธรองค์ทรงบันเทิงพระทัย ทรงหายจากโรคอาพาธนั้นโดยพลัน ด้วยสัจวาจานี้ ขอความสวัสดีจึงมีแก่ท่านทุกเมื่อเกิด

ปะหีนา เต จะ อาพาธา
มัตถาคะตะกิเลสาวะ
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ

ติณณันนัมปิ มะเหลสีนัง
ปัตตานุปัตตติธัมมะตัง
โสตถิ เต โหตุ สัพพะทา.

อาพาธเหล่านั้น ของพระพุทธเจ้าและพระเถระทั้งหลาย ผู้
แสวงหาคุณอันประเสริฐทั้งสาม ได้หายไปแล้ว ดุจกิเลสที่ถูกพระ
อริยมรรคกำจัดแล้ว ถึงความไม่กำเริบอีกเป็นธรรมดา ด้วยสัจ
วาจานี้ ขอความสวัสดีจงมีแก่ท่านทุกเมื่อเถิด.

อภยปริตร

อภยปริตร คือ *พระปริตรไม่มีภัย* ที่กล่าวอ้างคุณพระรัตนตรัยมาจัดสิ่งชั่วร้าย สันนิษฐานว่าประพันธ์โดยพระเถระชาวเชียงใหม่ สมัยเดียวกับคาถาชินบัญชร ต่อมาได้แพร่หลายไปถึงประเทศพม่าและศรีลังกา โบราณท่านแนะนำว่า หากฝันร้ายให้สวด *ยันทุน* จะช่วยกลับร้ายกลายเป็นดี *ยันทุน* ก็คือ *อภยปริตร* นี้เอง แท้จริงแล้ว **ความฝัน** เกิดจากเหตุ ๔ ประการ คือ

๑. ชาติุโทษะ ชาติุกาเวริบ คือ ชาติุที่ไม่สมดุลงันเนื่องจากรับประธานมากเกินไปเป็นต้น เช่น ฝันว่าตกเขา ถูกสัตว์ร้ายไล่ตาม

๒. อนุภุตปุพพะ อารมณฺ์ที่เคยเสวย คือ ใจห่วงงเห็นแวบเก็บเอาสิ่งที่ตนพบเห็นเมื่อก่อนมาฝัน

๓. เทวโตปลังหาระ เทวดาน้อมน้าวใจ คือ เทวดาบอกเหตุดีหรือร้าย ทำให้ฝันสิ่งที่เป็นประโยชน์บ้าง ความหายณะบ้าง อาจเป็นจริงหรือไม่จริงก็ได้

๔. ปุพพนิมิตตะ ปุพพนิมิตของกรรม คือ ฝันเห็นสิ่งที่จะเป็นประโยชน์บ้าง ความหายณะบ้าง เพราะอำนาจของกุศลและอกุศลที่ได้ทำไว้

ในความฝันทั้งสี่ข้อนี้ ข้อสุดท้ายเชื่อถือได้ อย่างไรก็ตามเมื่อระลึกถึงพระรัตนตรัยแล้วจิตย่อม่องใสด้วยศรัทธาที่เชื่อในพระพุทเจ้าและในกรรม

บทช้ดอภยปริตร

บุญญะลาภัง มะหาเตชัง
สัพพะสัตตะหิตัง ชาตัง
อตัตปะระหิตัง ชาตัง

ว้ณะกิตติมะหายะสัง
ตัง สุณันตุ อะเสสะโต.
ปะริตตันตัมภะณามะ เห.

ขอท่านสาธุชนทั้งหลาย จงฟังพระปริตรนั้น อันให้ได้บุญ
มีเดชมมาก มีเกียรติคุณ มียศมาก อันเป็นประโยชน์แก่อกุลแก่สัตว์
ทั้งปวงโดยทั่วไป ขอเราทั้งหลาย จงสวดพระปริตรนั้น อันเป็น
ประโยชน์แก่อกุลแก่ตนและผู้อื่น เทอญ.

บทกยปริตร

ยันทุนนิมิตตัง อะระมังคะลัญจะ
โย จามะนาโป สะกณัสสะ สัทโท
ปาปคคะโท ทุสสุปินัง อะกันตัง
พุทธานุภาเวนะ วินาสะเมนตุ.

กลางร้ายและสิ่งที่เป็นอัปมงคลใด ๆ
เสียงนกที่ไม่น่าชอบใจและบาปเคราะห์ใด ๆ
ฝันร้ายที่ไม่ต้องการอันใด ที่มีอยู่
ขอสิ่งเหล่านั้นจงถึงความพินาศไป
ด้วยพุทธานุภาพเถิด

ยันทุนนิมิตตัง อะระมังคะลัญจะ
โย จามะนาโป สะกณัสสะ สัทโท
ปาปคคะโท ทุสสุปินัง อะกันตัง
ธัมมานุภาเวนะ วินาสะเมนตุ.

กลางร้ายและสิ่งที่เป็นอัปมงคลใด ๆ
เสียงนกที่ไม่น่าชอบใจและบาปเคราะห์ใด ๆ
ฝันร้ายที่ไม่ต้องการอันใด ที่มีอยู่
ขอสิ่งเหล่านั้นจงถึงความพินาศไป
ด้วยธรรมานุภาพเถิด

ยันทุนนิมิตตั้ง อะวะมังคะลัญจะ
โย จามะนาโป สะกุนัสสะ สัทโท
ปาปัคคะโท ทุสสุปิ้ง อะกันตัง
สังฆานุภาเวนะ วินาสะเมนตุ.

กลางร้ายและสิ่งที่เป็นอัปมงคลใด ๆ
เสียงนกที่ไม่น่าพอใจและบาปเคราะห์ใด ๆ
ฝันร้ายที่ไม่ต้องการอันใด ที่มีอยู่
ขอสิ่งเหล่านั้นจงถึงความพินาศไป
ด้วยสังฆานุภาพเถิด.

เทวดาอุยโยชนคาลา

เทวดาอุยโยชนคาลา เป็นบทสวดส่งเทวดา ที่ได้เชื่อเชิญ มาด้วยน้ำใจและด้วยกตัญญูในตอนต้นอย่างเป็นการเป็นงาน เมื่อ จะจากลา จึงมีบทสำหรับสวดให้เหมาะสม

ขอให้เทวดาเหล่านั้นอนุโมทนาบุญกุศล และขอฝากคำขำ เตือนว่า จงให้ทานด้วยศรัทธา รักษาศีลอยู่เสมอ และยินดีในการ เจริญภavana

และขอผูกมนต์ความคุ้มครองรักษาด้วยเดชกำลังของพระ สัมมาสัมพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า และพระอรหันต์ทั้งหลาย

เทวดาอุยโยชนคาถา

ทุกข์ปัดตา จะ นิททุกขา ภัยปัดตา จะ นิภะยา
โสภักปัดตา จะ นิโสภากา โหนตุ สัพเพปิ ปาณินโน.

ขอสัตว์ทั้งปวงที่มีทุกข์ จงหายทุกข์ ที่มีภัย จงปราศ
จากภัย ที่มีโศก จงหายโศกเถิด

เอตตาวะตา จะ อัมเหติ สัมภะตัง ปุญญะสัมปะทัง
สัพเพ เทวานูโมทนต์ุ สัพพะสัมปัตติสิทธิยา.

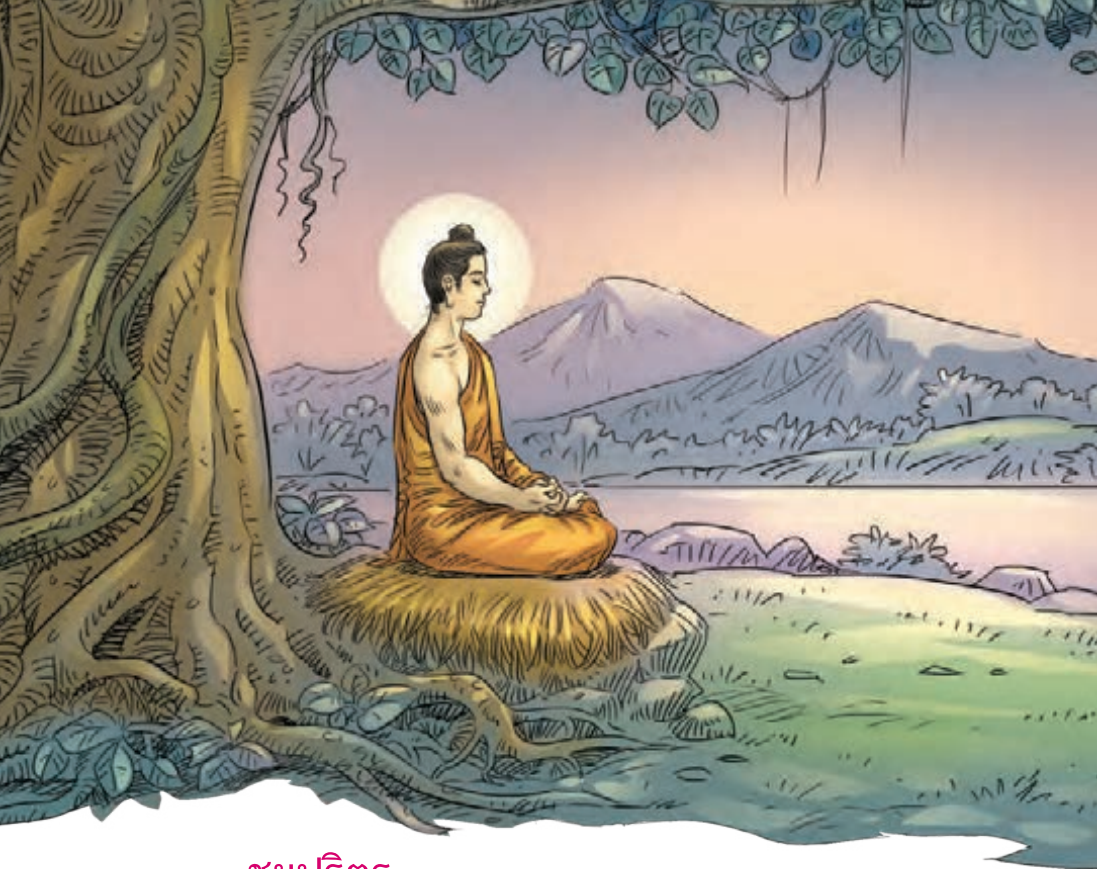
ขอเหล่าเทวดาทั้งปวง จงอนุโมทนาบุญสมบัติ ที่ข้าพเจ้า
ทั้งหลายได้บำเพ็ญด้วยการสวดพระปริตรเหล่านี้ เพื่อความสำเร็จ
แห่งสมบัติทั้งปวงเถิด

ทานัง ทะทนต์ุ สัทธายะ สีสัง รักขันตุ สัพพะทา
ภาวะนาภีระตา โหนตุ คัจฉันตุ เทวะตาคะตา.

ขอเทวดาทั้งหลายจงให้ทานด้วยศรัทธา จงรักษาศีลอยู่ทุก
เมื่อ จงเป็นผู้ยินดีในภาวณา ขอเชิญเทวดาทั้งหลายที่มาประชุมกัน
ในที่นี้กลับสถานของตนเถิด

สัพเพ พุทธา พะลัปปัตตา ปัจเจกานัญจะ ยัง พะลัง
อะระหันตานัญจะ เตเชนะ รักขัง พันธามิ สัพพะโส.

ข้าพเจ้าขอผูกมนต์คุ้มครองรักษาไว้โดยประการทั้งปวง
ด้วยเดชแห่งพระกำลังของพระพุทธเจ้าทั้งหลายทุกพระองค์ ผู้ทรง
พลาณาภาพ ด้วยเดชแห่งกำลังของพระปัจเจกพุทธเจ้าทั้งหลาย และ
ด้วยเดชแห่งกำลังของพระอรหันต์ทั้งหลาย.

ชยปริตร

ชยปริตร หรือเรียกว่า **ชะยันโต** นี้ กล่าวถึงชัยชนะของพระพุทธเจ้า แล้วอ้างสัจวาจาขึ้นมาคุ้มครองให้มีความสวัสดิ

คาถา ๑-๓ กล่าวอ้างอิงชัยชนะที่เยี่ยมยอดของพระพุทธเจ้าคือการชนะกิเลสทั้งสิ้น ณ ควงไม้โพธิ์

คาถา ๔-๖ เป็นพระพุทธพจน์ที่นำมาจากคัมภีร์อังคุตตรนิกาย ปุพฺพพัฒฺตสูตฺร ที่กล่าวถึงเวลาที่ทำความดีเป็นฤกษ์ที่ดี

พระปริตรนี้ มีอานิสงส์ให้เกิดชัยชนะและสิริมงคล อย่างไรก็ตาม การเอาชนะกิเลสตนได้ก็คือชัยชนะอันเป็นสิริมงคล

บทชัชชยปริตร

ชะยั้ง เทวะมะนุสสถานัง
มาระเสนา อะภิกกันตา
ขันตีเมตตาอะธิภูฐานา
ภะวาระเว สัจจะรันโตะ

ชะโย โหตุ ปะราชาโต
สะมันตา ทัววะสะโยชะนา.
วิทังเสต์วานะ จักขุมา
ทิพพะจักขุง วิโสระยิ.

ขอชัยชนะจงมีแก่เทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย ขอให้ผู้ที่พ่ายแพ้จงกลับมีชัยชนะ พระพุทธเจ้าผู้มีจักขุ เมื่อยังท่องเที่ยวอยู่ในภพน้อยใหญ่ ทรงกำจัดมารและกองทัพให้ห่างออกไป ๑๒ โยชน์ โดยรอบ ด้วยขันตีบารมี เมตตาบารมี และอธิษฐานบารมี ทรงทำทิพยจักขุให้บริสุทธิ์ผ่องใสแล้ว

ปะริยาปันนาทิสถถานัง หิตายะ จะ สุขายะ จะ
พุทเธกัจจิง วิโสเรต์วา ปะริตตันตัมภะณามะ เห.

ทรงบำเพ็ญพุทธกิจสำเร็จบริบูรณ์ เพื่อประโยชน์แก่อกุศลและความสุขแก่สัตว์ทั้งหลายผู้มุ่งหมายความสวัสดิเป็นต้น ขอเราทั้งหลายจงสวดพระปริตรนั้น เทอญ.

บทชยปริตร

มะหาการุณิกโก นาโถ
 ปุเรตฺวา ปาระมี สัพพา
 เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ
 หิตายะ สัพพะปาณินัง
 ปัตโต สัมโพธิมุตตะมัง
 โทตุ เต ชะยะมังคะลัง.

พระพุทธเจ้าผู้ทรงพระมหากรุณาธิคุณ ทรงเป็นที่พึ่งของโลก ทรงบำเพ็ญบารมีครบทุกประการ เพื่อประโยชน์แก่อกุศลแก่สัตว์ทั้งปวง ทรงบรรลुพระสัมโพธิญาณอันยอดเยี่ยม ด้วยสัจวาจานี้ ขอชัยมงคลจงมีแก่ท่าน

ชะยันโต โพธิยา มูเล
 เอวัง ตฺวัง วิชะโย โหหิ
 สักยานัง นันทิวัทธมโน
 ชะยัสสุ ชะยะมังคะเล.

ขอท่านจงมีชัยชนะ เหมือนพระพุทธเจ้าผู้ทรงเพิ่มพูนความยินดีแก่เจ้าศากยะทั้งหลาย ทรงชนะ ณ ควงไม้โพธิพฤกษ์ ขอท่านจงชนะในชัยมงคลเถิด

อะปะราชิตะปัลลังเก
 อะภิสเสก สัพพะพุทธานัง
 สีเส ปะฐะวีโปกชะเร
 อัคคัปปัตโต ปะโมหะติ.

(ขอท่านจงบรรลुถึงความเป็นเลิศ เบิกบานใจ) เหมือนพระพุทธเจ้าผู้ทรงบรรลุธรรมอันเลิศ ทรงเบิกบานพระทัยเหนือบัลลังก์แห่งชัยชนะ ณ พื้นปฐพีอันประเสริฐเลิศแผ่นดิน อันเป็นที่ตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าทุกพระองค์

สุนัขขัตตัง สุนัขคละง
สุนัขโณ สุนัขหุตโต จะ

สุนัขปะภาตัง สุนัขภูฐิตัง
สุนัขญั้ง พิรัหฺมะจาริสฺ.

(วันที่บำเพ็ญสุจริตธรรมสามประการ) ก็เป็นฤกษ์ดี มงคลดี ยามรุ่งดี ยามตื่นดี ขณะดี ชั่วครู่ดี ทานที่ถวายแก่ผู้ประพฤติพรหมจรรย์ (ในวันที่บำเพ็ญสุจริตธรรมสามประการ) เป็นทานที่ถวายดีแล้ว

ปะทักขินัง กายะกัมมัง
ปะทักขินัง มะโนกัมมัง
ปะทักขินานิ กัตถวานะ

วาจา กัมมัง ปะทักขินัง
ปะณินิ เต ปะทักขินา
ละภันตตเถ ปะทักขิเณ.

กายกรรม (ที่ทำในวันนั้น) เป็นกรรมที่ดี วิจิตรกรรมก็เป็นกรรมที่ดี มโนกรรมก็เป็นกรรมที่ดี ความตั้งใจของท่านก็เป็นสิ่งที่ดี บุคคลทั้งหลายเมื่อทำกายกรรมเป็นต้นที่ดี ย่อมได้รับผลที่ดี

เต อัตถะลัทธา สุขิตา
อะโรคา สุขิตา โหณะ

วิรุฬฺหา พุทธะสาสะเน
สะหะ สัพเพหิ ญาติภิ.

ขอให้ท่านทั้งหลาย (ทั้งชายและหญิง) พร้อมทั้งญาติมิตรทั้งปวง จงได้รับประโยชน์ มีความสุข รุ่งเรืองในพระศาสนาของพระพุทธเจ้า เป็นผู้ปราศจากโรค มีความสุข เทอญ.

บทสัพพมังคลคาถา

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง
สัพพะพุทธานุภาเวนะ

รักขันตุ สัพพะเทวะตา
สะทา โสทธิ ภาวันตุ เต.

ขอสรรพมงคลจงมีแก่ท่าน ขอเหล่าเทวดาทั้งปวงจงรักษา
ท่าน ด้วยอานุภาพแห่งพระพุทธเจ้าทั้งปวง ขอความสวัสดิ์ดีทั้งหลาย
จงมีแก่ท่านทุกเมื่อ เทอญ.

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง
สัพพะธัมมานุภาเวนะ

รักขันตุ สัพพะเทวะตา
สะทา โสทธิ ภาวันตุ เต.

ขอสรรพมงคลจงมีแก่ท่าน ขอเหล่าเทวดาทั้งปวงจงรักษา
ท่าน ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรมทั้งปวง ขอความสวัสดิ์ดีทั้งหลายจง
มีแก่ท่านทุกเมื่อ เทอญ.

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง
สัพพะสังฆานุภาเวนะ

รักขันตุ สัพพะเทวะตา
สะทา โสทธิ ภาวันตุ เต.

ขอสรรพมงคลจงมีแก่ท่าน ขอเหล่าเทวดาทั้งปวงจงรักษา
ท่าน ด้วยอานุภาพแห่งพระสงฆ์ทั้งปวง ขอความสวัสดิ์ดีทั้งหลายจงมี
แก่ท่านทุกเมื่อ เทอญ.

แผ่เมตตา

เมตตา เป็นหนึ่งใน พรหมวิหารสี่ ธรรมเป็นเครื่องอยู่ของ พรหม คือ เมตตา ความปรารถนาดีอย่างจริงใจต่อเพื่อนมนุษย์ กรุณา ความสงสาร เมื่อพบเห็นผู้อื่นประสบทุกข์และปรารถนาให้พ้นจากทุกข์ มุทิตา ความพลอยยินดี เมื่อพบเห็นผู้อื่นดีกว่าตน และ อุเบกขา การวางเฉย เมื่อตนไม่อาจช่วยเหลือผู้อื่นด้วยเมตตา หรือกรุณา ก็ค้ำนิงว่าเขาได้รับผลเช่นนี้เพราะกรรมของตน

ในขณะที่แผ่เมตตา ควรแผ่เมตตาให้ตัวเองก่อน เพื่อสร้างความรู้สึกเป็นมิตรในจิตเราว่า เราปรารถนาสุข เกลียดทุกข์ คนอื่น ๆ ก็เช่นกัน แล้วจึงแผ่แก่ผู้อื่นภายหลัง โดยจิตเรามุ่งไปสู่ความปรารถนาดีเป็นหลัก สรรพสัตว์เป็นเพียงฉากหลัง ถ้าจิตของเรามุ่งไปที่สรรพสัตว์เป็นหลักเมตตาจะมีกำลังน้อย บริกรรมคำแผ่เมตตาอย่างต่อเนื่อง จะบริกรรมในใจหรือเปล่งเสียงเบา ๆ เป็นคำบาลีหรือไทยก็ได้

บทแผ่เมตตาให้แก่ตนเอง

อะหัง สุขิโต โหมิ.

ขอให้ข้าพเจ้าจงมีความสุขเถิด

อะหัง นิททุกโข โหมิ.

ขอให้ข้าพเจ้าอย่าได้มีความทุกข์เลย

อะหัง อะเวโร โหมิ.

ขอให้ข้าพเจ้า จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีเวรแก่กันและกันเลย

อัปฺยาปฺชช โหมิ.

จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย

อะนฺนิโฆ โหมิ.

จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีความทุกข์กายทุกข์ใจเลย

สุชฺชี. อตฺตตานัง ปะริหะรามิ.

จงมีความสุขกายสุขใจ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด.

ถ้าผู้แผ่เมตตาเป็นสตรีให้บริกรรมว่า อะหัง สุขิตา โหมิ. นิททุกขา โหมิ. อะหัง อะเวรา โหมิ. อัปฺยาปฺชชา โหมิ. อะนฺนิฆา โหมิ. สุชฺชนี. อตฺตตานัง ปะริหะรามิ.

บทแผ่อัปมัญญา

บทแผ่เมตตา

สัพเพ สัตตา

สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง

อะเวรา โหนตุ.

จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีเวรแก่กันและกันเลย

อัปยาปชชา โหนตุ.

จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย

อะนีฆา โหนตุ.

จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีความทุกข์กายทุกข์ใจเลย

สุขี. อัตตานิัง परिหะรันตุ.

จงมีความสุขกายสุขใจ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้น
เถิด.

บทแผ่กรุณา

สัพเพ สัตตา ทูกขา มุจจันตุ.

สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง จงพ้นจากทุกข์เถิด.

บทแผ่มุทิตา

สัพเพ สัตตา ยะถาลัทธะสัมปัตติโต มา วิคัจฉันตุ.

สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง อย่าพลัดพรากจากสมบัติที่ตนได้
รับเลย.

บทแผ่อุเบกขา

สัพเพ สัตตา กัมมัสสะกา โหนติ.

สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง เป็นผู้ที่มีกรรมเป็นสมบัติของตน.

ตามหลักอภิธรรม พรหมวิหารเหล่านี้ เรียกว่า **อัปมัญญา** คือ ธรรมที่ไม่มีประมาณ หมายความว่า ผู้บำเพ็ญพรหมวิหารเหล่านี้ พึงแผ่ไปในเหล่าสัตว์ผู้อยู่ในสถานที่ทั้งปวงไม่จำกัดบุคคล ทั้งปราศจากจิตผูกพันในบุคคลเหล่านั้น

บทปัดตีทานคาถา

ยา เทวะตา สันติ วิหาระวาสินี
อุเป ฆะเร โปธิฆะเร ตะหิง ตะหิง

เทวดาเหล่าใดมีปกติอยู่ในวิหาร, สถิตอยู่ที่เรือนพระสญูป
ที่เรือนโพธิ์ในที่นั้น ๆ

ตา ธัมมะทาเนนะ ภาวันตุ ปุชิตา
โสตถิง กะโรนเตระะ วิหาระมัณชะเล

เทวดาเหล่านั้น เป็นผู้อันเราทั้งหลายบูชาแล้ว ด้วยธรรม
ทาน ขอจงกระทำความสวัสดิ์ในวิหารมณฑลนี้

เถรา จะ มัชฌมา นะวะกา จะ ภิกขะโว
สารามิกา ทานะปะตี อุปาสะกา

พระภิกษุทั้งหลาย ที่เป็นเถระก็ดี ที่เป็นมัชฌิมะก็ดี ที่เป็น
นวกะก็ดี, อุบาสกอุบาสิกาทั้งหลาย ผู้เป็นทานบดีก็ดี พร้อมด้วย
อารามิกชนก็ดี

คามา จะ เทสา นิคะมา จะ อิสสระรา
สัปปาณะภูตา สุชิตา ภาวันตุ เต

ชนทั้งหลายที่เป็นชาวบ้านก็ดี ที่เป็นชาวเมืองก็ดี ที่เป็นชาว
นิคมก็ดี ที่เป็นอิสสรชนก็ดี, ขอสัตว์ที่มีชีวิตเหล่านั้น จงเป็นผู้ถึงซึ่ง
ความสุขเถิด

**ชะลาพูชา เยปิ จะ อัญตะสัมภะวา
สังเสทชะตา อะละโวปะปาติกา**

แม้สัตว์เหล่าใด ที่เป็นชะลาพูชะกำเนิดก็ดี ที่เป็นอัญตะชะกำเนิดก็ดี, ที่เป็นสังเสทชะกำเนิดก็ดี ที่เป็นโอบปาติกะกำเนิดก็ดี

นียยานิกัง รัมมะวะรัง ปะฏิจจะ เต

สัพเพปิ ทุกข์สสะ กะโรนตุ สังขะยัง.

สัตว์เหล่านั้นแม่ทั้งปวง อาศัยพระธรรมอันประเสริฐ อันเป็นนียยานิกธรรมนำออกจากสังสารแล้ว, จงกระทำความสิ้นไปแห่งทุกข์เกิด

ฐาตุ จิริง สะตัง รัมโม

รัมมัทธะรา จะ ปุคคะลา

ขอธรรมของสัตว์บุรุษทั้งหลาย และบุคคลทั้งหลายผู้ทรงธรรม จงดำรงอยู่สิ้นกาลนาน

สังโฆ โหตุ สะมัคโควะ

อัทถายะ จะ หิตายะ จะ

ขอพระสงฆ์จงเป็นผู้พร้อมเพรียงกันทีเดียว เพื่อประโยชน์และเกื้อกูลเกิด

อัมเห รักชะตุ สัทรัมโม

สัพเพปิ รัมมะจาริโน

ขอพระสัทธรรมจงรักษาเราทั้งหลาย และผู้ประพฤติธรรมแม่ทั้งปวง

วุทฌิง สัมปาปุณเณยามะ

รัมเม อะริยัปปะเวทิตะ.

ขอเราทั้งหลายพึงถึงพร้อมความเจริญ ในธรรมที่พระอริยเจ้าประกาศไว้แล้วเกิด.

ปะสันนา โหนตุ สัพเพปิ ปาณินो พุทธะสาสะเน
ขอสัตว์มีชีวิตแม่ทั้งปวง จงเป็นผู้เลื่อมใสในพระพุทธศาสนา
สัมมา ธารัง ปะเวจฉันโต กาละ เทโว ปะวัสสะตุ
ขอฝนจงตกต้องตามฤดูกาล เพิ่มสายธารให้โดยชอบ
วุฑฒิภาวายะ สัตตานัง สะมิทธัง เนตุ เมทะนิง
จงนำความสำเร็จมาสู่พื้นปฐพี เพื่อความเจริญแก่สัตว์ทั้ง
หลาย

มาตา ปิตา จะ อัคระชัง นิจจัง รักขันติ ปุตตะกัง
มารดาและบิดาย่อมรักษาบุตรน้อย ผู้เกิดในตนเป็นนิตย์
ฉันไต,

เอวัง ธัมเมนะ ราชาโน ปะชัง รักขันตุ สัพพะทา.
ขอพระราชาจงปกครองประชาชนโดยชอบธรรม ในกาล
ทุกเมื่อ ฉันนั้น เกิด.

คำถวายผ้ากฐิน

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ.

(สวด ๓ จบ)

มะยัง ภันเต กัมมัญจะ กัมมะผลัญจะ สัตถะหิต์วา
 สมะสัทธา สมะฉันทา สมะจิตตา สังสาระวัฏฏะทุกขะโต
 โมจะนัตถายะ นิพพานัสสะ สัจฉิกระณัตถายะ อิมัง กะถินะ-
 จีวะรัง สะปะริวารัง สังขัสสะ เทมะ, อิมินา จีวะเรนะ กะถินัง
 อัตถะระถะ.

อิทัง โน ปุญญัง นิพพานัสสะ ปัจจะโย โหตุ.

อิมัง ปุญญะปัตติง มาตาปิตุ อาจะริยะ อัยยะกะ อัยยิกา
 ญาติमितตานัง เสสะตัตตานัญจะ เทมะ. สัพเพปิ เต อิมัง ปุญญะ-
 ปัตติง สัทธานะ สุขิตา โหนตุ.

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลายเชื่อกรรมและผลของ
 กรรม มีจิตศรัทธา พร้อมเพรียงกันเป็นเอกฉันท์ ขอน้อมถวายกฐิน
 จีวรนี้ พร้อมทั้งของบริวาร แต่พระสงฆ์ เพื่อความพ้นจากทุกข์ใน
 วัฏสงสาร เพื่อการกระทำให้แจ้ง ซึ่งพระนิพพาน, ขอท่านทั้งหลาย
 จงกรานกฐินด้วยจีวรนี้.

ขอบุญนี้ของข้าพเจ้าทั้งหลายจงเป็นปัจจัยแห่งพระนิพพาน.

ข้าพเจ้าทั้งหลายขออุทิศส่วนบุญนี้ ให้แก่มารดาบิดา ครูบา-
 อาจารย์ ปู่ ย่า ตา ยาย และญาติมิตรสหาย ที่มีชีวิตอยู่ที่ดี ที่ล่วงลับ
 ไปแล้วก็ดี พร้อมด้วยสรรพสัตว์ทั้งหลาย. ขอให้ท่านเหล่านั้น เมื่อได้
 รับส่วนบุญนี้แล้ว จงมีความสุขโดยทั่วกัน เทอญ.

หนังสือประกอบการเรียนเรียง

พระไตรปิฎกและอรรถกถาแปล ฉบับมหาหมกุฎราช-
วิทยาลัย

คัมภีร์วิสุทธิมรรค พระพุทธโฆสเถระ รจนา สมเด็จพระ-
พุทธาจารย์ (อาจ อาสภมหาเถร) แปลและเรียบเรียง

คัมภีร์อภิธานวรรณนา พระมหาสมปอง มุกฺขิโต แปลและ
เรียบเรียง

พระปริตรธรรม แปลโดย พระคันธसारากวีวงศ์

คุณธรรมของคนดีและพรหมวิหาร ๔ เรียบเรียงโดย
พระคันธसारากวีวงศ์

พจนานุกรมพุทธศาสตร์ฉบับประมวลธรรม เรียบเรียงโดย
พระพรหมคุณาภรณ์

ปรมัตถธรรม ๔ เรียบเรียงโดย พระเทพกิตติปัญญาคุณ
มิลินทปัญหา มูลนิธิปราณี สำเร็จราชย์ แปลโดย ไชยวัฒน์
กปิลกาญจน์

อานิสงส์ไตรสรณคมน์ เรียบเรียงโดย ธนิต อยู่โพธิ์
อานุภาพพระปริตต์ แปลและเรียบเรียงโดย ธนิต อยู่โพธิ์
พุทธมนต์สาระที่ปณี แปลและเรียบเรียงโดย สมภพ
สงวนพานิช

คู่มือคลังปริยัติธรรม เรียบเรียงโดย นายแพทย์เกิด ธนชาติ
จากเทศนาโดย พระมหาประนอม ธมมาลงกาโร
พระมหาวิสุทธิ ฐานากโร a7buapa@gmail.com
เรียบเรียงร้อยความ

อานุกาพพระปริตร

“กตปริตตถยหิ มหาราช ปุริสํ ทํสิตุกาโม อหิ น ทํสติ, วิวภูมฺหํ ปิพหติ, โจรานํ อุกฺขิตตลคฺหมปิ น สมภวติ, เต ลคฺหํ มฺลจติววา เปมํ กโรนฺติ, กุปีโตปิ หตฺถินาโค สมาคนฺตววา อฺปรมฺติ, ปชฺชลิทมหาอคฺคิกฺขนโรปิ อฺปคนฺตววา นิพฺพายติ, วิสํ หลาหลมฺปิ ขายิตํ อคฺทํ สมปชฺชติ, อาหารตฺถํ วา ผรฺติ, วรฺกา หนตฺถกามา อฺปคนฺตววา ทาสฺถวตา สมปชฺชนฺติ, อกฺกนฺโตปิ ปาโส น สํวรฺติ.”

(มิลินทปัลลยพยาकरण, เมณฑกปัลลยทท, อภยชวคค, มจฺจุปาสมุตฺติปัลลย)

พระนาคเสนเถระกล่าวถึงอานุกาพพระปริตรแก่พระเจ้ามิลินท์ว่า

“ขอถวายพระพร ฆูต้องการจะกัด ก็ไม่อาจจะกัดบุรุษผู้เจริญพระปริตรได้ ย่อมอ้าปากไม่ขึ้น, พวกโจรก็ไม่อาจเงี้ยวไม้ค้อนขึ้น (ทำร้าย) ได้ พวกโจรเหล่านั้นจะพากันทิ้งไม้ค้อนเสียแล้วทำความรักให้เกิดขึ้นแทน, แม้ข้างคูดูพอมมาถึงตัวเข้าเท่านั้น ก็เซื่องไป, แม้กองไฟใหญ่กำลังลุกโพลงอยู่ ลามมาถึงตัวเท่านั้นก็ปลิ้นดับไป, แม้ยาพิษแรงกล้าที่กลืนกินเข้าไป ก็หายไปเหมือนเจอยาแก้พิษหรือกลับเป็นอาหารแผ่ชานไป, นักฆ่าคนผู้ต้องการจะกำจัดพอลถึงตัวเข้าเท่านั้นก็ยอมตนเป็นทาสไป, แม้เดินเหยียบบ่วง มันก็หาค้างองตัวเอาไม่.”

เรื่องน่ารู้เกี่ยวกับการสวดมนต์ไหว้พระ

คำว่า สวดมนต์ไหว้พระ หมายถึง มีจิตใจน้อมต่อ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แล้วแสดงออกซึ่งจิตใจ ที่ตั้งงามผ่านบทสวด หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง เมื่อน้อมใจ สวดตามบท ย่อมนำใจให้เข้าถึงคุณของพระพุทธเจ้า คุณของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ดับทุกข์ได้จริง และคุณ ของพระอริยสาวกผู้ปฏิบัติดีตามธรรม ซึ่งนับเป็นก้าว แรกที่จะนำไปสู่ความงอกงามในพระพุทธศาสนา

